

Giới thiệu Chờ Tình Yêu Lên Tiếng

Truyện Chờ Tình Yêu Lên Tiếng, chuyện nói về nàng say mê cuộc sống gia đình và tôn sùng ái tình bất diệt. chàng là một kẻ hung hăng bặm trợn, hay áp đặt mệnh lệnh của mình lên người khác và trái khoáy thay, dữ dội chống đối tình yêu.

Hai con người đầy mâu thuẫn ấy kết hợp lại với nhau trước bàn thờ Chúa chỉ vì điểm chung duy nhất là tạo dựng một mái ấm cho đứa trẻ mồ côi mà họ gọi bằng cháu. Họ nhanh chóng đầu hàng đam mê, dù vẫn gắng gỏi đến bất lực để phủ nhận mọi manh nha cảm xúc.

Song tình yêu, một tình yêu nguyên thủy và bản năng, cuối cùng cũng có cách để đưa mọi hòa hợp lên đỉnh cao tuyệt đích.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tình Yêu Lên Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Claire Ryan gặp Logan Pierce lần đầu tại đám tang Farrah - cô em gái cùng cha khác mẹ của nàng - cách đây sáu tháng. Farrah bị mọi người xa lánh và có rất ít bạn, thế nên đám tang cô chỉ lựa thưa người đến viếng. Chẳng bốn chục người có mặt ở đó đều là bạn bè của Claire cả, họ đến viếng vì nể mặt nàng hơn là xót thương cho Farrah.

Người duy nhất Claire không nhận ra là một gã cao to, đáng người thô và lạ hoắc, vận bộ comple cùng chiếc mũ hiệu Steton[1], đến cả dáng đi cũng toát lên vẻ cay nghiệt và khó gần. Vừa bắt gặp ánh nhìn của gã, tâm trí Claire đã bị ám ảnh bởi ấn tượng sâu sắc rằng gã là hiện thân của tử thần.

[1] Steton: Thương hiệu mũ do công ty John B. Steton Company of St. Joseph, Missouri sản xuất. Từ “Steton” đôi khi được dùng với ý nghĩa chung là mũ cao bồi. Mặc dù hàng Steton còn cho ra đời các loại mũ khác nhưng nhiều người mặc nhiên coi Steton là mũ cao bồi với đặc điểm đặc trưng là chòm cao, vành rộng.

Nếu lúc đó biết được gã là ai và lý do khiến gã có mặt ở đám tang Farrah, hẳn nàng đã lên khỏi buổi lễ, phi thẳng về nhà, mang theo Cody bé nhỏ và lặn mất tăm. Nhưng ngặt một nỗi, con người vẫn giữ nếp sống ổn định, lặng thầm như nàng không thể nào chỉ đơn thuần gói ghém đồ đạc rồi cao chạy xa bay, kể cả khi việc đó là để bảo vệ thằng bé mười tám tháng tuổi con của Farrah.

Nàng đã không thể trốn chạy trong suốt hàng tuần, hàng tháng trời như thế, phần nhiều bởi thanh danh mà nàng đã cố công xây dựng, và giờ đây, nàng sắp mất đứa bé mà nàng hằng dành trọn trái tim yêu thương. Chiều hôm đó, nàng đã phải vận đến từng tế bào chính trực để buộc mình tuân theo phán quyết của tòa mà lái xe suốt chặng đường từ San Antonio đến nông trại của dòng họ Pierce. Nàng giảm ga, để chiếc ô tô lổ lổ thời chạy rề rề khi vào gần ngôi nhà đồ sộ một tầng nằm ngay trung tâm, đã có thời nơi đây thuộc số những nông trại đỉnh nhất vùng Texas này.

Nàng đỗ xe cuối lối vào, quay sang bế thẳng chá hai tuổi đang ngái ngủ ra khỏi xe rồi tiến về phía cửa chính. Bà quản gia, tự giới thiệu tên là Elsa, nhanh nhẩu mở rộng cửa đón nàng rồi đưa nàng lẫn Cody bé nhỏ vào ngôi chõ ở phòng khách, đoạn tắt tả trở vào bếp mang ra một chiếc khay đựng trà lạnh và nước cam đặt trên bàn nước. Sau vài giây yên lặng rót trà vào ly và nước cam vào một ly bé hơn, bà giả lại mất hút vào một căn phòng khác trong ngôi nhà đồ sộ.

Claire cảm thấy cổ họng như bị thắt chặt khi cổ phốt lờ tách trà và nệm nịu thẳng bé trong lòng. Những xúc cảm đau đớn và chua xót nhất trong đời khiến cho cặp mắt nàng lại nhử nhối khôn xiết.

Sau hôm nay, muộn nhất là sau ngày mai, có thể nàng sẽ không bao giờ được gặp lại cục cưng bé nhỏ của nàng nữa. Về lý mà nói, nàng không còn có một chút quyền hạn gì đối với thằng bé nữa, cho dẫu về tình, nàng xứng đáng là mẹ thằng bé hơn cả Farrah.

Chính Claire là người đã chăm bẵm thẳng bé ngay từ ngày nó rời nhà bảo sanh về ngôi nhà của nàng. Chính Claire đã thức chong chong cả đêm coi sóc nó, chính Claire đã bón cho nó ăn, tắm cho nó, đưa nó đi khám định kỳ, chơi đùa cùng nó. Và cũng chính Claire đã chi mọi khoản cần thiết cho thằng bé. Dù Claire là người yêu thằng bé hơn chính cuộc sống của nàng, những thứ đó chẳng có nghĩa lý gì đối với vị quan tòa cả.

Farrah hầu như chẳng tha thiết gì đứa trẻ, con bé không muốn lãnh trách nhiệm nuôi nấng con mình. Thực ra mà nói, con bé đã giữ cái thai ngoài mong đợi, ngoài kế hoạch đó với hy vọng sẽ buộc được gã người yêu cũ giàu sụ cưới nó. Mà nếu không được thế đi nữa - thực tế thì Farrah đã chẳng thể nào buộc được cha đứa bé nói lời cầu hôn - con bé định đòi gã đó xi thật nhiều tiền nuôi đứa bé. Nhưng Cliff Pierce đã bị giết trước khi Cody chào đời.

Đây là toàn bộ những gì Claire được biết. Sau hôm sinh Cody, Farrah đã ngay tức khắc mang thẳng bé còn đỏ hỏn về chỗ nàng rồi đông thẳng đến sống cùng mấy đứa bạn còn chưa ruồng rẫy cô.

Khoảnh khắc Claire đón đứa bé nhỏ xinh vào vòng tay của mình, nàng đã lập tức thấy yêu quý nó, một tình yêu vĩnh viễn không chuyển dời. Nàng ngay tức khắc nhận ra cô em gái thích bay nhảy định giao đứt thẳng bé cho nàng, nhưng nàng không tài nào thuyết phục cô em để nàng làm người giám hộ của thằng bé trước pháp luật.

Claire biết Farchỏi nàng vì một nguyên nhân: ấy là được duy trì địa vị pháp lý đối với đứa trẻ trong trường hợp có vận may nào đó bất thần xuất hiện

trong tương lai.

Vận may đó hiện hình ở anh trai của Cliff Pierce - người anh trai rất giàu có của gã - người duy nhất hưởng mọi tài sản thừa kế của dòng họ Pierce.

Đây là lý do khiến cho Logan Pierce hiện diện ở đám tang của Farrah để gặp Claire. Đây là lý do khiến gã ta kiện nàng ra tòa để tranh tụng đòi quyền nuôi đứa con độc nhất của thằng em quá cố của gã. Farrah chưa bao giờ báo cho nàng biết cô đã gửi đơn ra tòa đòi bác thằng bé Cody cấp tiền nuôi dưỡng cháu, bởi thế khi phát hiện ra điều này sau cái chết đột ngột của Farrah, nàng hết sức bàng hoàng.

Cliff Pierce đã đi xét nghiệm máu trước khi sinh Cody, và khi Cody chào đời, máu của anh ta lại được xét nghiệm lần nữa, vì thế không có gì mà phải băn khoăn về quyền làm cha của anh. Cách đây một tuần, bên tòa án cho rằng so với nàng, Logan Pierce có đủ tư cách và phẩm chất để nuôi dạy đứa trẻ hơn.

Ở tòa, quyền hạn của một bà di như nàng đã bị quan hệ máu mủ ruột rà đánh bật, cho dù nàng gần như là mẹ của đứa trẻ. Nếu nàng có đủ tiền để theo hầu vụ tranh chấp đứa bé thì ít nhất nàng cũng đã có được một cơ hội về mặt pháp lý. Nhưng tiền của nàng có bổn gì so với khối của cải đồ sộ của dòng họ Pierce.

Vì người họ hàng của Cody đã nhẫn tâm bác bỏ mọi quyền hạn của nàng đối với đứa trẻ, hôm nay chính là ngày mở màn của cái kết cục đó. Bỏ phần cuối cùng của nàng là trao trả Cody. Nhưng liệu người đàn ông cứ khư khư đòi quyền nuôi cháu đó có chịu để nàng ít nhất cũng được giúp đứa trẻ vượt qua giai đoạn buồn đau này không?

Mất Cody, nàng còn xoay xở được mà sống tiếp, nhưng Cody còn bé quá, nó làm sao hiểu hết chuyện này. Điều duy nhất nó hiểu được là người phụ nữ mà nó nghĩ là mẹ đột ngột bỏ rơi nó. Sao vị quan tòa không chịu hiểu cho rằng điều đó không khiến nàng lo lắng về thờ ơ rành rành của Logan Pierce trước tình cảnh chia tách tội nghiệp của Cody bé nhỏ.

Suy nghĩ về việc hạ mình bên chân Logan Pierce, cầu xin anh ta chỉ ít cũng để nàng dự phần khiêm tốn trong việc chăm lo cho tương lai thằng bé trào dâng mãnh liệt làm sao. Nếu có cách nào đó có thể giữ cho thằng bé khỏi bị tổn thương, nàng sẵn lòng làm bất cứ việc gì để bảo vệ nó.

Bản năng mách bảo nàng không nên để lộ một chút cảm xúc nào ra. Con người rõ ràng không có một tí tí cảm xúc nào như anh ta sẽ chẳng coi trọng điều gì ngoài về tự chủ mà nàng vẫn biểu lộ từ trước đến nay.

Nàng cũng đã xác định đây là cách tốt nhất để thuyết phục Logan Pierce rằng việc nàng được tiếp tục gần gũi với Cody sẽ mang lại lợi ích cho anh ta. Nàng nhận thấy Logan không phải là người dễ dung thứ cho trạng thái rối loạn hoặc không biết nghe lời, sẽ chẳng có lấy một gợn sóng nào trong lối sống mệnh lệnh cứng nhắc của anh ta. Mà bọn trẻ vốn ít khi nghe lời và chịu tuân theo những mệnh lệnh cứng nhắc. Ai cũng muốn chúng ngoan ngoãn, nhưng chúng sẽ vẫn còn phải học hỏi nhiều. Việc chúng làm nảy sinh sự cố này nọ và mắc lỗi là hiển nhiên.

Bỗng nhiên mọi lời chỉ trích chỉ lý mà nàng định nói với anh ta về mối lợi nếu để nàng được thường xuyên gặp gỡ thằng cháu trở nên vô nghĩa. Những điều ít ỏi nàng biết được về Logan Pierce chỉ càng khiến nàng thêm tin rằng anh ta sẽ chỉ coi nàng là một kẻ vô vọng và phiền nhiễu như Farrah.

Nhưng thằng bé lại coi nàng là mẹ nó. Bản thân Farrah cũng đã dạy Cody gọi Claire là “Mẹ”. Dù Claire đã để tâm đến điều đó ngay từ đầu, về mọi mặt, nàng đã là mẹ của Cody, chỉ trừ một điều rằng nàng đã không thực sự sinh hạ thằng bé. Bi kịch của nàng, giờ trở thành bi kịch của thằng bé, là nàng đã không sinh ra nó.

Dường như Cody cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của nàng, thằng bé liên tục cựa quậy liên tục trong vòng tay nàng rồi dùng tay dụi dụi mắt. Tiếng khóc i i của thằng bé là dấu hiệu rõ ràng cho thấy nó đã thức giấc. Thằng bé ngủ không ngon trên xe, giấc ngủ chưa đầy sẽ khiến nó cáu bẳn cho đến khi nào nó thấy tỉnh táo hơn. Đây không phải thời điểm thích hợp để thằng bé gặp bác nó.

Bà quản gia vừa rồi chẳng may để tâm đến thằng bé, dẫn cho rất nhiều người từng vô vấp nó. Cody rất dễ thương, tóc nó đen nhánh, đôi mắt xanh biếc. Thằng bé rất ngoan. Claire nhớ lại lúc hai bác cháu bước vào, thằng bé đã quàng tay ôm chặt cổ nàng, có lẽ vì thế mà bà ta nghĩ thằng bé còn thiêu thiêu ngủ, chưa cần phải gặp một người lạ mặt.

Claire cầu cho đó là lý do khiến bà ta chú ý đến việc nhưng lại phớt lờ thằng bé. Ít nhất thì bà ta cũng đã mang ra một bình nước cam lạnh cùng một ấm trà đá, có lẽ đó là một biểu hiện của đức tính cần trọng ở bà.

Cody bắt đầu làm nũng nịu Claire nựng nịu nó.

“Con yêu, con uống ít nước cam nhé?”

Câu đó khiến thằng bé chú ý và nàng, vẫn ôm thằng bé trong lòng, rướn người trên chiếc ghế sofa, với lấy cái ly nhỏ. Hóp một hóp nước, thằng bé Cody có vẻ tươi tỉnh hơn, nhưng nó không chịu uống thêm ngụm nữa. Để ý thấy bức tượng nhỏ hình ngựa hoang bằng đồng đặt trên mặt bàn phía chân ghế sofa, ngay tức khắc Cody nhào khỏi vòng tay nàng để khám phá cho bằng thích.

Và chỉ trong chốc lát thằng bé đã hát đồ bức tượng nhỏ đó.

Hốt hoảng, Claire vội vàng đặt ly nước cam trở lại khay rồi nhảy bổ đến chỗ bức tượng. Ngay khi cầm nó lên, nàng thấy vết răng cưa trên bờm ngựa đã làm cho cái mặt bàn vốn nhẵn thín và bóng loáng trở thành nhám nhò. Những vết xước trắng trắng hiện hình trên nền gỗ đen nhánh.

Logan Pierce sẽ nói gì trước sự việc này đây? Câu hỏi đó khiến nàng nôn nao, tìm nàng bắt đầu cuộc đua với nỗi sợ hãi hiện hữu. Thế rồi nỗi sợ đó phóng vọt lên trước hàng bao nhiêu dặm đường khi nàng nghe tiếng gậy lộp cộp từ một căn phòng khuất nẻo nào đó bên ngoài ô cửa chính bệ thế của

phòng khách.

Chẳng thể nào sửa chữa hay thay đệm được những tổn thất đối với chiếc bàn chắc chắn rất đắt tiền này. Nàng đã sẵn sàng bồi thường tổn thất đó với bất cứ cái giá nào được đưa ra, nhưng một đứa trẻ hai tuổi rồi sẽ lại gây ra những xước xước nhỏ nhỏ trong căn nhà đầy các loại đồ gỗ đẹp mắt này, mà nàng thì sẽ không thể có mặt ở đó để giải quyết tất cả.

Khi tiếng giày đều đều tiến lại gần hơn, nàng buông lời nguyện cầu tuyệt vọng.

Con cầu xin Người, thưa Chúa, xin Người hãy để anh ta luôn tử tế và chu đáo với thằng bé. Luôn luôn thấu hiểu và nhẫn nại tốt cùng...

Ngay lúc đó Logan Pierce bước vào phòng. Từ phía mặt bàn xây xước, Claire ngược nhìn lên và cô lần dò theo về mặt u ám của anh ta trong khi tay vẫn nắm chặt bức tượng nhỏ.

Chẳng có lấy một tí biểu hiện nào, dù là nhỏ nhất của sự ân cần, thấu hiểu hay nhẫn nại toát lên từ ánh nhìn của anh ta. Gương mặt cau có của anh ta làm lì, đầy góc cạnh và thô ráp. Trông anh ta có vẻ tàn nhẫn. Nàng hồ nghi không biết trong suốt cuộc đời mình, anh ta đã từng nở nụ cười nào chưa.

Khi anh ta đi chuyển ánh nhìn lạnh lẽo, tầm tới về phía Claire, nàng cảm nhận độ sắc nhọn của nó. Nàng có thể nhận thấy anh ta chẳng ưa gì nàng - điều ấy quá rõ ràng ngay từ lúc nàng gặp anh ta tại đám tang cô em - nhưng nỗi lo anh ta xử tệ với nàng còn thua xa nỗi sợ rằng tai nạn vừa rồi do Cody gây ra sẽ khiến anh ta có thành kiến với thằng bé.

Pierce hoàn toàn không phải là tuýp người dễ người khác nhờ vả, quấy quá hay phiền lụy, bởi thế anh ta là người cuối cùng Claire cân nhắc để nuôi nấng Cody yêu dấu của nàng. Chỉ riêng một điều anh ta cho rằng nàng chẳng hề có tí kĩ lô nào đối với đứa trẻ cũng đủ khiến nàng tin rằng anh ta sẽ chẳng màng đến những xúc cảm của Cody trong bất kỳ tình huống nào. Nhất là mấy chỗ xây xước trên các món đồ gỗ.

Ánh nhìn tầm tới cứng nhắc đó ngừng lại ở bức tượng ngựa đồng mà nàng vẫn nắm chặt trong tay. Anh ta chẳng chào hỏi nàng, thậm chí cả một lời lấy lệ cũng không, bởi thế nàng cũng chẳng thêm ừ hừ, dù rằng nàng buộc phải nói.

“Anh Pierce, ở đây có một sự cố nho nhỏ. Tôi e là chiếc bàn của anh phải chịu tí chút thiệt hại, tôi xin lỗi vì đã không phản ứng nhanh hơn để ngăn ngừa việc này. Nếu anh gửi cho tôi hóa đơn thanh toán, tôi xin sẵn lòng chịu phí tổn sửa chữa hoặc thay mới, tùy ý anh chọn.”

Claire nín thở, lo ngại về phản ứng của anh ta đến sém xỉu. Giọng Cody chuyển sang tông nài nỉ.

“Mẹ ơi, con muốn con ngựa đó.”

Claire cúi nhìn thằng bé, mừng lòng được thoát khỏi ánh mắt chăm chăm của Logan Pierce trong vài giây đồng hồ. Nàng đặt bức tượng lên bàn, sát bên cái khay.

“Con yêu, con ngựa này không phải là một món đồ chơi đâu,” nàng dịu dàng lên tiếng, trong khi đó, cầm lấy tay thằng bé và chuyển hướng sự chú ý của nó. “Con nên chào bác của con đi nào.” Nàng cười khích lệ thằng bé.

Cody ngoảnh mặt qua vai và nhìn thấy quý ông đại bự đứng cách nó có vài mét, thằng bé lập tức quay sang phía Claire và trốn vào lòng nàng. Nàng vực thằng bé dậy, nhưng đôi tay nó đeo chặt lấy cổ nàng. Thằng bé hiển nhiên rất sợ hãi, và Logan rõ ràng không hài lòng chút nào.

“Thằng bé này lúc nào cũng xử sự như thế à?”

Câu hỏi là lời phê phán thằng bé, nàng khó lòng tha thứ cho điều này, dù rằng nàng đang cố tha thứ.

“Thưa anh Pierce, thằng bé rất ngoan ngoãn. Trên đường đi, cháu nó ngủ chưa đầy giấc nên mới quấy quá chút ít. Mà chớ này cũng lạ lắm nữa. Thằng bé hay ngượng ngùng trước những người cháu chưa quen biết, tôi thấy mừng vì điều này. Tôi mong rằng anh sẽ kiên nhẫn với cháu. Thằng bé thực sự là một đứa nhỏ ngoan ngoãn. Rất ngoan ngoãn.”

Tiếng nàng hơi run run, cố tìm chút dấu hiệu mềm lòng trên khuôn mặt rắn đanh của Pierce. “Cháu nó mới có hai tuổi mà.”

Những lời của nàng vỡ vụn ra, nàng lặng im, cố không làm cho Cody hoảng sợ, cố không hốt hoảng trước vẻ khó chịu thấy rõ của Logan Pierce.

“Sao cô lại thấy mừng?”

Câu hỏi kỳ quặc làm nàng bối rối mất một lúc, anh ta nhắc nàng nhớ lại.

“Cô nói thằng bé hay ngượng ngùng trước những người nó chưa quen biết. Sao cô lại thấy mừng?”

Claire cảm thấy đắng sau câu hỏi còn ẩn chứa dấu vết của một con giận, như thể anh ta cho rằng lời đó để ám chỉ anh ta.

“Anh Pierce, tôi chắc anh đã đọc báo và nghe các tin thời sự. Đứa trẻ nào quá dễ dãi với người lạ cũng đều rất nguy hiểm, bởi thế, tôi lấy làm mừng vì thằng bé hay ngờ vực trước người lạ mặt. Tôi đảm bảo cháu nó sẽ rất dễ thương khi đã quen anh hơn. Xin anh đừng quá giận dữ.”

Khoảng lặng nặng nề vừa chùng xuống giờ đã lắng hẳn. Về mặt Logan Pierce vẫn đầy hầm hè, Claire không thể nào không nhìn chăm chăm anh ta.

Anh ta không đẹp trai, ít nhất là không đẹp trai theo cách đánh giá thông thường. Làn da rám nắng cho thấy góc gác bản địa của anh ta khá ăn rơ với mái tóc đen và cặp mắt sâu thẳm như màn đêm. Nhưng chính hình thể góc cạnh khiến anh ta nổi bật lên ở bất cứ nơi nào anh ta lại vắng.

Người anh ta cao to, đôi vai rộng, đôi tay rắn rỏi và cặp chân dài, chắc khỏe. Rõ ràng phần lớn thời gian anh ta ở ngoài trời, làm công việc lao động chân tay đòi hỏi nhiều sức lực. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi caro màu xanh, tay áo xắn lên, chiếc quần jeans và đôi giày màu đen, chắc chắn là áo quần của người lao động chân tay.

Ấn tượng tổng thể là chất nam tính thuần túy, đơn điệu, chẳng hề có chút dấu vết nào của sự dịu dàng. Claire biết tông tông tong rằng anh ta là tên bạo chúa quen thói giành đường bằng cách chuyển hướng sức mạnh chế ngự của ý chí anh ta hoặc là mua lại nó. Anh ta dùng cả hai cách đó để giành quyền nuôi dưỡng Cody và đã thành công mỹ mãn.

Nhưng liệu anh ta có chút ít lòng xót thương cho người phụ nữ đã bị anh ta dồn đến thăm hại ở tòa án? Claire sẵn lòng đánh đổi mọi quyền hạn của mình với điều kiện anh ta hứa sẽ đối xử tử tế và luôn thấu hiểu thằng nhỏ.

Cody thì thầm, “Mẹ ơi, con muốn về nhà” thậm chí còn không đủ rõ để được coi là một lời thì thầm nữa.

Như nàng thấy, vẻ khó chịu của Logan Pierce càng trở nên khắc nghiệt hơn. Claire ngay tức khắc nhận thấy anh ta buộc tội cô, cho rằng anh vì cô mà thắng bé cứ một mực đòi về như thế. Nàng thôi không nhìn vào ánh mắt lạnh giá của anh ta nữa mà quay sang nói với đứa trẻ.

“Con yêu, mẹ con mình đến đây thăm bác Logan. Con nhớ chứ? Mẹ cũng đã mang theo đồ chơi, lẽ mà bác con không có nhiều đồ chơi lắm thì con vẫn cứ tha hồ chơi.”

Claire vỗ về thằng bé nói lòng vòng tay ôm cổ nàng, để cho nó có thể nhìn thấy gương mặt nàng. Nàng ép mình mỉm cười. “Có lẽ mẹ con mình nên nhờ bác Logan mang giùm vài món đồ. Con muốn thế không? Mẹ đảm bảo là bác muốn xem mấy chiếc ô tô của con lắm đó.”

“Không mẹ ơi,” Cody nói, khuôn mặt bé nhỏ rầu rĩ trước khi nó cuộn người ép sát vào nàng lần nữa. “Con muốn về nhà,” nó nói, rồi bật khóc.

Tiếng khóc khiến Claire nao lòng, nàng nhìn Logan, “Anh có chiếc ghế bập bênh nào không?” Nếu nàng dỗ dành Cody ngủ lại cho tròn giấc, mọi sự sẽ khác.

Logan không đáp lời nàng, nhưng thay vì quai bước về phía cửa chính rộng rinh, anh ta tiến vào căn phòng cạnh đó. Rõ ràng anh ta muốn nàng theo bước mình, bởi thế nàng quơ lấy túi xách cùng giỏ vải to sụ đựng đồ của Cody. Nàng vụng về giữ thăng bằng trong khi một tay ôm thằng bé đang thổn thức, tay kia quăng cái quai dài ngoằng của mấy cái túi qua vai và bắt đầu bước dọc chiếc sofa.

Khi ra đến hành lang, nàng rẽ theo hướng Logan đã rẽ. Nàng bước qua cánh cửa đôi rộng mở dẫn lối vào một phòng ăn bài trí trang trọng trước khi tiến đến dãy hành lang thứ hai bên trái dài hun hút có vẻ sẽ đưa nàng đến phòng ngủ cuối cùng của ngôi nhà đồ sộ này. Claire không để ý là ngôi nhà được xây theo hình chữ L. Vì lẽ gì đó, nàng không chú ý đến điều này, có lẽ vì lối vào nông trại dẫn thẳng vào cửa chính, nàng lại quá tuyệt vọng khi đến nơi nên cũng chẳng buồn để tâm.

Vị chủ nhà bất nhả của nàng đang đợi bên cánh cửa phòng ngủ. Nàng phớt lờ vẻ khó chịu rõ rệt của anh ta khi ánh nhìn u tối của anh ta ngưng lại ở chiếc túi kền cang, vừa nặng nề vừa vương vãi.

Một quý ông lịch thiệp chắc chắn sẽ lên tiếng đề nghị giúp đỡ nàng, nhưng có lẽ anh ta đã không nhìn ra cái túi ngồi chễm chệ trên sàn trong mấy phút ngắn ngủi ở phòng khách nên không có cơ hội giúp nàng

Mặt khác, cái kiểu người thô lỗ bước ra khỏi phòng khách rồi dẫn đường đến đây, dễ dàng bỏ lại nàng cùng thằng bé đang thút thít lại sau lưng như thể cả nàng và đứa bé đều phiền nhiễu và không thể dung thứ, đã giúp nàng rút ra kết luận rằng những cử chỉ hào hiệp - nếu như anh ta biết đến chúng - sẽ không tự động kết nối với những phẩm chất mà anh ta chẳng coi ra mùi mề gì.

Vậy đấy, đây là cái con người sẽ nuôi nấng Cody.

Claire cẩn trọng xoay người cùng mớ hành lý để qua lọt cánh cửa, cảnh trí căn phòng khiến tim nàng giật thót. Một căn phòng dành cho trẻ con, phòng dành cho bé trai, rõ ràng là có bàn tay bài trí của một chuyên gia trang trí nội thất. Lại thêm một lời nhắc như xát muối lòng nàng, rằng giờ đây, chỗ của Cody là ở đây, không phải cùng nàng. Mọi thứ, từ bức tường cho đến màn cửa và những chiếc giường - có hai chiếc giường - được trang trí thật bắt mắt.

Những con thú non trên giấy dán tường bao phủ những mảng tường phía trên lớp gỗ ốp bóng loáng, chúng còn hiện diện trên vài chiếc đèn ngủ trên tủ quần áo và các ngăn kéo. Đám thú xinh đó còn nhảy múa trên tấm ga phủ của cả hai chiếc giường. Một cái ghế bập bênh hình ngựa to đùng, trông có vẻ như đồ tự chế cách đây mấy thế hệ, nằm im trong góc phòng.

Một hộp đồ chơi khổng lồ có vỏ đóng mở an toàn đứng chễm chệ ở một góc phòng khác, khoảng sân trước những lá cửa sổ ba cánh thấp lè tè có bộ bàn nước với bốn chiếc ghế con thu nhỏ. Hai chiếc giá sách đã chất đầy phân nửa với những cuốn sách còn mới coóng như thể chúng vừa mới được khuôn về từ hiệu sách trong cùng ngày.

Một trong hai chiếc giường là giường cũ giành cho bé, chiếc còn lại là giường đơn với tấm ván đầu giường làm bằng gỗ cứng. Claire đoán ngay rằng người đàn ông cao lớn thâm lặng bước theo nàng vào phòng đã quyết định chọn cả hai. Trước tiên bởi vì anh ta không biết cỡ giường nào phù hợp với độ tuổi của thằng bé nhưng không chịu nhún mình mà hỏi nàng, thứ hai là bởi anh ta có vô số tiền nên chẳng cần bận tâm đến một món chi phí vô ích.

Chỉ trừ khi anh ta tính toán rằng chiếc giường cũ, nếu như thằng bé Cody không dùng đến, thì sau này sẽ dành cho chính con trai hay con gái anh ta. Claire không biết nhiều về Logan Pierce nàng biết rõ anh ta vẫn còn độc thân; dù không tính đến những cuộc đối đầu khó ưa với anh ta, bản thân nàng thấy rằng chiếc giường cũ chỉ là thứ đồ phí hoài. Nàng không thể tưởng tượng được bất cứ một phụ nữ nề nếp nào lại chịu cưới một gã đàn ông máu lạnh như anh ta và để anh ta trở thành cha của các con mình, cho dù là để thừa hưởng món gia tài kếch xù.

Claire ngay lập tức bế Cody đến chỗ chiếc ghế bập bênh đặt giữa chiếc giường cũ và giường đơn. Nàng chỉ mất mấy giây lấy ra một miếng tã giấy từ cái túi vải trước khi hạ vai để những chiếc túi trượt theo tay nàng xuống sàn, rồi nàng đưa thằng bé về phía chiếc giường cũ.

Với động tác thành thạo do đã làm đi làm lại nhiều lần, nàng giữ thằng bé và tã tã trong khi hạ một bên thành giường. Claire đặt thằng bé nằm trên tấm nệm phủ chăn lông, tháo móc chiếc tã trên người nó để thay mới. Khi đã đóng tã mới xong xuôi, nàng bế Cody lên và đưa thằng bé cùng vào căn phòng vệ sinh cũng được bài trí tuyệt hảo. Nàng vứt miếng tã bẩn, đặt thằng bé vẫn đang nặng xị trên mặt đá cạnh bồn rửa trong khi rửa tay.

Khi nàng đã xong xuôi và đưa thằng bé đến chỗ chiếc ghế bập bênh, Logan Pierce vẫn không di chuyển lấy một bước khỏi chỗ đang đứng, mắt quan sát mọi thứ. Claire phớt lờ anh ta, nàng ngồi xuống cùng thằng bé con một lử vẫn đang cầu bần.

Trước đây Claire chưa từng nao núng trước tiếng khóc hay con quấy của Cody, nhưng hôm nay nó khiến nàng chao đảo. Logan Pierce im lặng hoàn toàn như thể cảnh báo rằng anh ta không đánh giá tốt biểu hiện đó, Claire lo ngại rằng cơ hội mối quan hệ tốt đẹp giữa Cody với bác nó đã bị hủy hoại thêm đôi chút mỗi lúc thằng bé quấy phá, không như một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Tạ ơn Chúa là không có cô bảo mẫu nào cả, như thế Logan sẽ không thể đuổi nàng đi quá chóng vánh, trừ khi anh ta muốn tự mình đối phó với Cody.

Chiếc ghế bập bênh khá tốt, nó chuyển động nhịp nhàng. Claire chú tâm vào thằng bé, hay những mảng tường, hoặc những ô cửa sổ khi nàng đưa ghế và nhấn nài đồ dành thằng bé bằng cách vỗ về tấm lưng nó. Hơi thở thằng bé nhẹ dần, chỉ sau vài phút, nó đã tựa hẳn vào người nàng.

Điều gì sẽ xảy ra khi nàng đặt thằng bé chiếc giường cũ đây? Liệu Logan sẽ dẫn nàng ra cửa? Giờ nàng chẳng còn chút quyền pháp lý nào đối với thằng bé, theo nghĩa đen số phận nàng và Cody phó mặc vào lòng tốt của một người đàn ông vốn có vẻ chẳng hiểu chút nào về ý nghĩa của từ này.

Nhưng chắc chắn, chắc chắn anh ta biết sẽ chẳng hay ho gì nếu đuổi nàng đi và để thằng bé thức giấc sau đó mà thậm chí không có cơ hội chào tạm biệt.

Claire đặt nụ hôn ly biệt lên trán thằng bé, thêm lần nữa nàng cảm nhận nỗi đau nhứt nhối của sự mất mát sâu sắc. Trái tim nàng như bị xé nát, nhưng thằng bé mới là người bị tổn thương. Làm sao thằng bé có thể hiểu được? Làm sao nó có thể vượt qua nỗi đau đột ngột bị nàng bỏ rơi?

Lời lầu nhàu của Logan đập vào nàng.

“Thằng bé ngủ rồi.”

Thông điệp rất rõ ràng. Thằng bé ngủ rồi, cô đặt nó lên giường đi. Nỗi sợ hãi khiến não nàng tự động ong ong những lời đó. Đừng để cửa sập lại khi cô bước ra...

Dường như Claire không thể tự buộc mình ngừng đưa ghế mà đứng dậy. Nhiều giây trôi qua nặng nề, từng giây một, mỗi giây như một mũi giáo nhọn hoắt chĩa thẳng vào tim nàng khi nàng đưa thằng bé hai tuổi đang say ngủ ra chỗ chiếc giường cũ và cẩn thận đặt thằng bé lên trên lớp chăn mỏng bằng vải nhung lông.

Không thể nhanh chóng bước đi, không thể rời xa thứ có lẽ là cơ hội cuối cùng, nàng cúi xuống thom lên gò má láng mịn như satin của thằng bé. Đường như không thể nào giữ cho dòng lệ tuôn nhòa mọi thứ, nhưng nàng đã làm được. Nàng đứng thẳng người, lặng lẽ đẩy thành giường lên cho đến khi nó đã khóp vào khóa.

Khi bước đến dọn dẹp ví và chiếc túi vải, nàng chẳng buồn nhìn gã đàn ông cao lớn đứng lù lù cách nàng chừng một sai tay. Chiếc túi vải sẽ ở lại đây cùng thằng bé, nhưng nàng phải chỉ cho Logan vài thứ mà nàng đã để trong đó.

Trong số các đồ vật có trong túi, có vitamin bổ sung cùng sổ của thằng bé, thêm một bản kê chi tiết mọi thứ cần quan tâm về mặt sức khỏe, từ lịch tiêm phòng cho đến tên của bác sĩ riêng, cả lịch khám định kỳ trong thời gian tới.

Thậm chí nàng còn photo cả cuốn nhật ký nàng đã ghi chép tỉ mỉ, nhưng bản sao đó, cùng với một cuốn sổ lưu giữ những tấm hình và vật kỷ niệm chính về đứa trẻ mà nàng định đưa cho Logan Pierce, sẽ theo nàng suốt cuộc đời.

Claire mang đồ của nàng ra cửa, ngừng lại vài giây và quay về phía thằng bé đang say ngủ trước khi bước ra hành lang. Logan đi sau nàng, thân hình vạm vỡ của anh ta chắn tầm nhìn của nàng nên nàng đành nghiêng người sang bên để nhìn thằng bé lần cuối.

Cody vẫn đang say sưa ngủ như lúc nàng đặt nó lên giường, vì thế chẳng còn lý do gì mà nán ná thêm nữa. Nàng xoay người bước về phía cửa dẫn ra hành lang, trở lại con đường nàng đã bước vào với đôi chân nặng nề và yếu ớt. Họ cùng bước đến bên cánh cửa rộng mở của phòng khách trước khi nàng dừng bước và quay sang phía Logan.

“Anh sẽ trông chừng thằng bé thường xuyên nhé? Cháu nó sẽ buồn lắm khi thức dậy ở một nơi lạ lẫm.” Nàng do dự, thêm được thêm vào mấy từ “mà không có tôi”, thay vì thế, nàng chỉ thêm rằng “mà chỉ có một mình”.

Logan hơi nghiêng đầu một chút trong khi vẫn chăm chăm nhìn nàng. Claire cảm nhận được ánh mắt u tối của anh ta, nàng thấy hơi nao núng trong lòng. Người đàn ông này quá lạnh lùng, lại kiên định như một cột đá. Trong đời mình, trước khi anh ta ngăn đường nàng, nàng chưa bao giờ thấy bất lực trước

một người hay một vật gì. Anh ta đã lấy đi mọi thứ đáng giá đối với nàng, nàng gần như không thể chịu nổi cơn giận vì bản thân nàng không thể ngăn chặn hoặc cản trở anh ta.

Suốt cuộc đời, Claire chưa từng ghét bỏ ai, nhưng nàng đã sém ghét con người này. Nếu anh ta dám xâm phạm đến dù chỉ một sợi tóc của thằng bé, hoặc không yêu thương nó toàn tâm toàn ý và vô điều kiện, hoặc ngược đãi thằng nhỏ, thế nào nàng cũng sẽ biết được. Mà nếu có chuyện đó, nàng cũng sẽ tìm được cách, cách này hay cách khác, để hủy hoại Logan Pierce.

“Cô háo hức muốn vứt thằng bé lại mà về nhà à?”

Những lời ti tiện đó của Logan khiến nàng bàng hoàng, nàng gần như phải tự nhéo mình để chắc chắn nàng đang tỉnh táo và rằng nàng chẳng hề nghe nhầm. Hay vì nàng quá mong mỏi được ở lại nhờ lòng nhân từ của anh ta nên đã mắc ảo giác chăng?

Ban đầu Claire không thể trả lời câu hỏi đó, nhưng khi nàng nhận ra mối nguy cơ đối với lòng tận tâm của mình, nàng cảm thấy giận dữ quá thể.

“Tôi chẳng hề háo hức rời bỏ thằng bé ở bất kỳ đâu, thưa anh Pierce.”

“Nhất là không bỏ thằng bé lại với tôi,” anh ta chêm vào trơn tru như thể anh ta đọc được tâm trí nàng. Claire thôi không nhìn anh ta nữa.

“Tôi... lo cho thằng bé. Rõ ràng anh chỉ mong tôi để thằng bé lại đây và không bao giờ trở lại nữa. Anh có biết như thế sẽ khiến thằng bé đau khổ thế nào không?”

Giờ nàng nhìn anh, chẳng thể nào ngừng tuân hết những lời đang sôi sục.

“Thằng bé không phải chỉ mới một tuần hay một tháng tuổi. Nó là một đứa trẻ biết điều, trước giờ chỉ sống với một người mà nó coi là mẹ. Liệu anh có bao giờ nghĩ đến sự suy sụp mà thằng bé phải gánh lấy nếu tôi buộc phải để nó lại đây mãi mãi, với một người mà nó chưa từng gặp trước đây không?”

Khoảnh khắc đó Logan tóm lấy tay nàng. Nàng ngần ngại và rút cổ rút tay ra, nhưng anh ta đang nắm cổ tay nàng, nàng thì có vẻ như muốn trút bỏ cả da tay mình vậy. Luồng điện chạy dọc người nàng xuất phát từ những ngón tay thép làm dâng lên trong nàng một đợt sóng yếu ớt.

“Chúng ta sẽ bàn chuyện này với nhau,” anh ta lau bầu, và trước khi nàng kịp phản ứng lại, anh ta đã kéo nàng ra khỏi phòng khách, qua lối hành lang dài song song với mặt tiền ngôi nhà. Quyền lực từ đôi tay anh ta, dù vẫn nhẹ nhàng đến mức ngạc nhiên, là một dấu hiệu thâm lặng của sức mạnh đàn ông.

Cho dù anh ta đã nói sẽ bàn riêng chuyện này với nàng, Claire vẫn sợ rằng anh ta sắp ném nàng ra khỏi cửa nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tình Yêu Lên Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Họ sắp tiến đến hành lang dẫn vào phòng nghỉ trước khi Claire tìm lại được lời nói của mình.

“Xin anh, anh Pierce, tôi không quan tâm anh sẽ đối xử với tôi ra sao, chỉ xin anh nghĩ cho thằng bé.”

Nàng cảm thấy thân hình cao lớn của anh ta căng lên, như thể toàn bộ cơ bắp đang hợp sức lại, chuẩn bị giáng đòn. Nàng đã quá choáng váng vì nỗi sợ hãi nên không nhận ra họ đã đi qua lối đi dẫn vào nhà và đang trên đường đến một cái đích nào đó, không phải cửa chính.

Căn phòng rộng xếp đầy sách mà anh dẫn nàng vào cho thấy đó là một phòng đọc sách hoặc phòng làm việc. Anh ta ngừng lại, bàn tay vẫn nắm cánh tay nàng mà kéo đi cũng đột ngột ngừng lại khi anh ta đóng sầm cánh cửa sau lưng họ. Chỉ đến lúc đó anh mới thả tay nàng ra.

“Cô chọn chỗ mà ngồi đi,” anh ta cộc cằn nói với nàng rồi bước ngang phòng đến chỗ chiếc bàn giấy khổng lồ kê đối diện những lá cửa kính hai cánh dẫn ra khoảng sân bên ngoài. Có hai chiếc ghế bành da đặt cùng một phía với bàn, nhưng còn có hai chiếc khác nằm ở một bên phòng, cùng phía với một chiếc bàn thấp trên đó có đặt một khay trà đá. Không có những hạt nước đọng bên ngoài chiếc bình pha lê, vì thế có thể nói chiếc khay chỉ vừa mới được bê vào.

Claire dọm ngồi gần bên cửa, nhẹ nhõm vì không bị tổng ngay ra khỏi nhà nhưng nàng tức tối vì anh ta dẫn nàng vào đây theo cái ki. Nàng không muốn “chọn chỗ mà ngồi.” Trong Logan cũng không có ý định ngồi trong ít nhất một tuần lễ tới. Cả hai đều thở sâu và căng thẳng, giờ nàng đang thủ thế trước anh ta nên nàng chẳng muốn chọn bất kỳ chỗ nào gần anh ta.

Da nàng như có kim châm ở chỗ nắm tay nóng ấm của anh ta, nàng đỡ dần bởi sức mạnh cứng cỏi mà nàng cảm nhận được ở những ngón tay đã dần lại thành động tác mượt nhẹ. Anh ta càng to khỏe bao nhiêu thì cái nắm tay dịu dàng ấy lại càng đối lập đến lạ lùng.

Nàng bắt gặp một ánh giận dữ trong cái cách anh ta giật ngăn kéo bàn và lôi ra một tập hồ sơ dày cộp. Rõ ràng anh ta rất tức giận, nhưng khả năng kìm giữ đã không để cơn giận bùng phát, dù rằng nàng có thể đọc ra được sự giận trong từng tế bào cơ thể anh. Nhận ra đấy lại là một xác chứng khác cho

thấy sự mâu thuẫn giữa sức mạnh tàn bạo và cử chỉ dịu nhẹ trong con người anh ta, nhưng nàng không dám đọc thêm nhiều từ những biểu hiện quá ít ỏi như thế.

Anh ta đóng sầm cái ngăn kéo rồi bước đến chỗ mấy chiếc ghế bành ở một bên phòng cùng tệp hồ sơ trong tay. Anh nhìn nàng cúi kính.

“Cô có định ngồi hay không nào?”

Claire thấy con giận đăm nét hơn, đồng thời còn thêm chút không thoải mái, gần như hồi tiể trong cặp mắt u tối của anh ta trước khi chúng trở lại vô cảm và lạnh lùng.

Bị lôi cuốn và được khích lệ đôi chút từ dấu vết khó chịu có tính người của anh ta, Claire bước tới bên chiếc ghế bành đối diện với cái ghế bên cạnh chỗ anh chọn ngồi. Nàng cúi quai túi khỏi vai rồi ngồi xuống và đặt chúng lên sàn, ngay dưới chân nàng. Cử chỉ đó phần nào xoa dịu Logan, thế nên anh ngồi xuống.

Chiếc ghế anh em với chiếc ghế bành Claire đang ngồi trông có vẻ quá nhỏ bé so với hình thể to lớn của Logan, một lần nữa, nàng thấy ngợp trước khổ người và sức mạnh cơ bắp lộ lộ của anh ta. Cody trước nay hầu như chỉ quanh quẩn bên những người phụ nữ. Vài người đàn ông ít ỏi thắng bé từng gặp có tầm vóc nhỏ nhắn hơn Logan Pierce nhiều..., đúng, họ giống người thường thường hơn. Có lẽ điều này lý giải vì sao ngay từ lúc mới nhìn thấy người bác cao lớn sừng sững, Cody đã giật mình hoảng hốt và rối trí, Claire Claire bắt đầu lo ngại về điều này.

Dù việc giúp Cody hòa hợp với ông bác của nó cũng giống như cầm dao tự cứa họng mình, đột nhiên Claire vừa mong mỗi thằng bé tránh khỏi nỗi sợ hãi bác nó và Logan sẽ yêu thương nó thật lòng, đối xử với nó thật tử tế.

Vị chủ nhà tàn nhẫn của nàng quảng tập hồ sơ nặng nề lên chiếc bàn giữa họ. May sao, chiếc bàn nhỏ vẫn đủ sức tải cả khay nước lẫn tập hồ sơ.

Phớt lờ việc mời khách của mình một ly trà đá, Logan ngồi trở lại trong ghế, ánh mắt tăm tối của anh ta một lần nữa thăm dò khuôn mặt nàng.

“Đây là tất cả mọi thứ tôi biết được về cô,” anh ta lâu lâu, cắt nghĩa cho tập hồ sơ trước khi đọc lên một danh sách. “Trung thực, chăm chỉ, chịu đựng bền bỉ và kiên nhẫn với lũ ngổ và cả cô em cùng cha khác mẹ phóng túng, chưa từng bị dính vào rắc rối, đi nhà thờ, làm nghề tự do từ tuần lễ sau ngày cậu bé ra đời, trong trắng tiết hạnh trước đàn ông và thánh thiện với những đứa trẻ bị ruồng bỏ như Mẹ Theresa. Thật lạ lùng khi hoàn hảo như cô mà lại vớ phải tay luật sư gà mờ, không đủ thông minh để lập ra một bản hồ sơ như thể này trình lên thẩm phán.”

Claire ngồi đó, mắt mở to, chờ người nghệt thờ sức nặng trước tràng lời nhai anh ta tuôn ra với vẻ bức bối tội độ, trong khi những lời đó có vẻ châm chọc và đồ kỵ. Nhưng quan trọng hơn cả, anh ta tuyên bố rằng nàng là nạn nhân của tay luật sư bất tài vô tướng.

Liệu anh ta có thấy tội lỗi vì đã áp chế nàng trước tòa? Có lẽ, nhưng rõ ràng anh ta bức bối vì cảm thấy tội lỗi đó. Hay đây là dấu hiệu cho thấy anh ta không thực lòng muốn giành thắng lợi? Có phải anh ta đã dối ý, không muốn tự mình gánh lấy thử thách và trách nhiệm nuôi dạy con đứa trẻ mồ côi con em trai anh ta? Claire đợi thêm một lát, cố nghĩ ra điều gì đó để khơi gợi, tạo cơ hội cho anh ta tiếp tục nói nếu anh ta định thế.

“Tôi không chắc mình hiểu hết những gì anh nói, anh Pierce ạ, mà tôi cũng không biết tại sao anh lại giận dữ thế,” nàng trở nên bình tĩnh khi anh ta không nói gì thêm. “Anh đã có được mọi thứ anh yêu cầu ở tòa, trong khi tôi chỉ có vèn vèn bảy ngày để mang Cody đến đây và trao thằng bé lại cho anh theo phán quyết của thẩm phán.

Đôi mày cau có của anh ta chọc nàng nói tiếp, “Nếu có ai đó được quyền thô lỗ, lạnh lùng và bức bối, tôi không nghĩ đó là anh.”

Nàng nhận thấy tia sáng lấp lánh vụt qua đôi mắt u tối trước khi anh ta chế ngự nó. Đường chỉ môi nghiêm nghị của anh ta nhìn nhin đôi chút thư thái.

“Cô muốn giữ thằng bé đến mức nào?”

Tim Claire rộn ràng hy vọng. Anh ta có hỏi nghiêm túc không? Một mặt, đây là một câu hỏi tàn nhẫn nếu như anh ta chỉ đơn thuần móm lời để hạ đo ván nàng, để anh ta có thể sử dụng những câu trả lời của nàng làm đầu chính bản thân nàng. Mặt khác, lẽ mà anh ta hỏi bởi vì muốn xác nhận điều gì đó riêng tư trước khi đưa ra lời đề nghị cho nàng được liên lạc với Cody ở mức độ tối thiểu sau ngày hôm nay thì sao?

Chúa ơi, nàng không dám tin anh ta. Nàng đã đủ tuyệt vọng vì nỗi mất mát đứa cháu yêu quý đang treo lơ lửng kia rồi. Claire suy nghĩ một lúc lâu rồi quyết định tốt hơn hết là nên trả lời câu hỏi của anh ta. Nàng đã gạt bỏ thứ gì quý giá sang một bên khi mà từng khắc thời gian - có lẽ là hàng bao nhiêu phút, có khi lên đến hàng giờ đồng hồ - đáng lẽ ra nàng nên dành ở cạnh bên Cody? Đối với nàng, chẳng có thứ gì đáng quý giá hơn thằng bé, kể cả lòng tự tôn của nàng. Nếu không có Cody thì người ta chẳng thể tước đoạt hoặc làm nàng tổn thương vì bất cứ thứ gì nữa.

“Chẳng lẽ thám tử tư của anh không viết trong bản hồ sơ rằng tôi yêu quý Cody vô cùng, như thể nó chính là đứa con tôi dứt ruột sinh ra?” nàng nói giọng đều đều. “Rằng những khoảnh khắc tươi đẹp nhất đời tôi là khi được nhìn thằng bé cười và hạnh phúc, khi nó khám phá ra điều gì đó mới mẻ hay khi nó học được cách làm điều gì đó mà trước đó nó không thể? Anh Pierce, liệu trong bản hồ sơ của anh có lưu ý rằng tôi nguyện dành trọn đời chăm sóc thằng bé mà không cần suy nghĩ lấy một giây đồng hồ? Hoặc tôi sẵn sàng giết người để bảo vệ thằng bé?”

Nàng cũng không biết bằng cách nào có thể thổ lộ tất cả những điều đó trong khi vẫn kiềm giữ được những giọt nước mắt chỉ trực tuôn trào. Trong khi nói, cảm nàng chỉ chuyển động rất khẽ.

“Viên thám tử tư của cô kèm thêm đầu đó trong bản hồ sơ kia một trang cảnh báo không? Một vài dòng có nội dung, ‘Cẩn thận. Đừng bao giờ xử tệ với thằng bé, nếu không thì bản sao tiết hạnh, chịu đựng bền bỉ, mộ đạo của Mẹ Theresa sẽ ám ảnh không ngừng tâm trí anh không?’ Tôi yêu thằng bé thế đấy, anh Pierce ạ. Đúng, tôi có thể làm mọi việc để giữ lại thằng bé nếu như tôi không tôn trọng hay đề tâm đến luật pháp.”

Nói xong nhưng lời vừa rồi, Claire thấy nôn nao. Nàng đã nghĩ gì vậy chứ? Nàng cần đến bất cứ biểu hiện thiện chí nào mà người đàn ông này khơi lên. Thực sự nàng đã nẫu ruột hàng tháng trời nay trước nguy cơ mất Cody. Tuần vừa rồi đúng là địa ngục với nàng, bỗng nhiên khả năng kiểm soát tuyệt đối của nàng vỡ vụn. Tim nàng thét gào nỗi tuyệt vọng và đau đớn dữ dội. Bằng cách nào đó nàng cũng đã để cho những từ ngữ đó chui qua cổ họng thút nghet mà thành lời.

“Tôi rất xin lỗi anh, anh Pierce. Tôi đang khổ tâm. Còn hơn cả khổ tâm nữa. Tôi phát điên vì tự hỏi không biết làm sao Cody có thể vượt qua tất cả khi mà thằng bé thậm chí chưa gặp anh bao giờ. Nó chỉ là một đứa trẻ, một đứa con nít dễ thương...”

Giọng Claire vỡ ra, nàng phải ngừng lời, đẩy lại là điều tốt. Sẽ chẳng gì phá bình cuộc nói chuyện giữa họ hơn nếu nàng tiếp tục bộc lộ xúc cảm tuôn trào hoặc đe dọa Logan Pierce theo cách nàng đã làm.

Ánh mắt tăm tối lạnh lùng nhìn nàng thăm dò rồi nhún nhả khám phá như thể anh ta đang thái một bó rau.

Ôi Chúa ơi, nàng đã làm hỏng hết rồi. Hỏng hết cả rồi. Chắc chắn anh ta sẽ ngay lập tức đuổi nàng ra khỏi cửa, kéo nàng tới bên chiếc xe. Bởi vì nàng đã đe dọa nặng nề lên thế, anh ta thậm chí sẽ phải ai đó bám theo nàng trên suốt trục đường quốc lộ, mà có thể còn theo đến tỉnh lộ cũng nên.

Vì đã ngu ngốc mất kiểm soát bản thân, nàng sẽ có thể phải trả cái giá nặng nề mà bản thân nàng không thể nào kham nổi. Nàng không chắc liệu nàng có thể sống tiếp nếu mất Cody, nhưng cơ hội được gặp lại thằng bé đã bị lời lẽ của nàng hủy hoại mất rồi - Claire không biết làm sao nàng có thể sống nổi một mình.

“Tôi vừa cư xử tệ quá, tôi xin lỗi, thực lòng rất xin lỗi anh, anh Pierce. Tôi hy vọng anh hiểu đây chỉ là một khoảnh khắc không kìm lòng được.”

Hoàn toàn chẳng có chút dấu vết chuyển biến trong đôi mắt đen dừ tợn kia, thậm chí không một dấu vết dịu lòng hiển hiện ở con người vô cảm đó.

Claire không thể hình dung được làm sao Cody có thể sống với người đàn ông này! Nàng bị dồn đuổi đến cùng cực, nhưng Cody sẽ sợ hãi lắm. Nàng phải làm cái quái gì mới bảo vệ được thằng bé đây? Thậm chí nàng còn không chắc có tự bảo vệ được bản thân mình không cơ mà.

Trí óc nàng suy nghĩ điên cuồng khiến nàng không thể nắm bắt được những lời Logan nói với nàng sau đó.

“Anh nói gì cơ?” Giọng nàng giờ còn không có chút âm vực nào, đây là toàn bộ nỗ lực của nàng để khỏi bật khóc. Đầu nàng chất ngồn ngộn nước mắt, tai nàng lùng bùng.

“Tôi vừa hỏi cô rằng tại sao cô đã hăm bốn tuổi mà vẫn chưa thành gia thất?”

Câu hỏi bất ngờ lại khiến nàng sốc nặng, nàng bật trả lời trước khi kịp suy nghĩ. “Tôi không chắc đây là việc của anh. Cũng giống như tôi không có quyền gì mà cật vấn anh vì sao anh chưa lập gia đình.”

Thêm lần nữa nàng nhận thấy tia sáng lấp lánh trong đôi mắt tăm tối của anh ta và ngạc nhiên nhận ra những gì nàng thấy được chính là biểu hiện thích thú của đàn ông. Nàng chỉ trông chờ đây là dấu hiệu của một con giận. Như thế nàng còn có thể hiểu được. Nhưng lẽ đây là biểu hiện thích thú? Chắc hẳn nàng đã hiểu lầm. Có lẽ anh ta đang giận dữ, cách bày tỏ cứng nhắc của anh ta khiến nàng khó lòng đoán định được điều gì khác ngoài sự cộc cằn.

“Thế thì cô cần phải biết là tôi đã coi đây là chuyện của tôi rồi, cô Ryan ạ,” anh ta nói khàn khàn, nhấn mạnh máy móc tên nàng y hệt cách nàng trang trọng gọi anh ta là anh Pierce.

“Tôi muốn tìm hiểu liệu cô có khả năng làm vợ hay không. Thằng bé phải có đầy đủ cả bố lẫn mẹ. Liệu khi làm vợ cô có làm tròn trách nhiệm như khi làm một bà mẹ tuyệt vời không?”

Claire lắc đầu sững sốt. “Tôi cho là có.”

“Nhưng ý tôi là liệu cô có thể thành một cô vợ theo kiểu truyền thống, tề gia nội trợ? Một người có thể quán xuyến việc nhà, tiếp đón khách khứa, chu toàn các mối quan hệ xã hội của chồng? Biết cách chi tiêu hợp lý, thỏa mãn chuyện gối chăn, nuôi nấng con cái?”

Anh ta ngừng lời khiến Claire nhận ra mặt nàng đã biểu lộ vẻ sững sốt tột cùng. Những điều lạ lùng anh ta bộc lộ trước đó chẳng là gì nếu đem so với những lời vừa rồi, đột nhiên nàng hiểu anh ta đang sắp sửa tung ra đòn làm nàng sốc hơn bao giờ hết.

Claire cảm thấy căn phòng hơi nghiêng ngả, đầu nàng bắt đầu quay cuồng. Chắc hẳn nàng đã hiểu nhầm toàn bộ cuộc chuyện trò kỳ cục này, hẳn là thế, bởi thế nàng thử diễn dịch theo cách khác.

“Có phải anh nói là nếu tôi tìm được một tấm chồng, trở thành mẹ, thành vợ chỉ chuyên việc nội trợ thì anh sẽ cân nhắc cho tôi được nuôi Cody? Nếu đúng thế thì tôi làm được, tôi sẽ thành một bà vợ biết điều biết việc ngay khi tìm được người chồng thích hợp.”

Claire thấy nàng đang xáo tung mọi thứ, tiếng lùng bùng trong tai nàng mỗi lúc một âm ỉ hơn. Bất chấp tiếng huỳnh náo trong tai, thật lạ là nàng nghe rõ những lời anh ta nói tiếp đó. Dù giọng anh ta vẫn trầm, dài và gập gục, nhưng trong tai nàng, trong óc nàng, lời anh ta nói vang to như thể anh ta đã hét ra chúng.

“Ý tôi là, trở thành cô vợ đảm của tôi cơ, cô Ryan ạ. Hãy cưới tôi. Chấp thuận những điều tôi đã đề cập, như thế tôi sẽ để cho cô nuôi nấng thằng bé cùng tôi. Nếu không tôi sẽ để cho nó ở lại đến hết tuần, nhưng đến sáng thứ hai, nó sẽ phải ra đi. Tôi và thằng bé sẽ cùng nhau giải quyết mọi chuyện mà

không có cô giúp.”

Ý tôi là, trở thành cô vợ đảm của tôi cơ, cô Ryan à...

Căn phòng bắt đầu quay tròn khi những lời đó, và cả những lời tiếp theo, Hãy cưới tôi, cứ quay mòng mòng trong trí óc cô. Nhưng rồi những việc mà anh ta đã liệt kê trước đó dồn nhau thành vòng tròn vây bọc tất cả.

Một người có thể quán xuyến việc nhà, tiếp đón khách khứa, chu toàn các mối quan hệ xã hội của chồng? Biết cách chi tiêu hợp lý, thỏa mãn chuyện gối chăn, nuôi nấng con cái...

Những lời đó chẳng có gì là xấu cả, chúng cũng chẳng có gì là gây khó chịu cả. Trên thực tế, chúng còn gọi lên khung cảnh gia đình yên ấm mà nàng vẫn hằng mong ước khi tìm được người trong mộng và tổ chức đám cưới.

Nhưng có một việc mà anh ta cũng chỉ rõ, thỏa mãn chuyện gối chăn, bắt đầu cuộc đua với mọi viễn cảnh khác trong tâm trí nàng, nó nhảy nhót loạn xạ và nhanh chóng đánh bại những hình ảnh tươi đẹp khác trong danh sách anh ta lập ra.

Claire cố gắng tập trung nhìn người đàn ông cao lớn kia, một người to cao vạm vỡ ngoài thô kệch và lực lưỡng, người đang ngồi đối diện nàng, lạnh lùng đề nghị một cuộc hôn nhân không tình yêu với người phụ nữ mà anh ta chẳng hề biết gì hơn ngoài những điều được ghi trong bản báo cáo của viên thám tử tư. Một người vạm vỡ cộc cằn dai dẳng trên khuôn mặt lạnh băng thậm chí chẳng có lấy một biểu hiện thích nàng.

Nếu không, tôi sẽ để cho cô ở lại đến hết tuần, nhưng đến sáng thứ hai, cô sẽ phải ra đi. Tôi và thằng bé sẽ cùng nhau giải quyết mọi chuyện mà không có cô giúp.

Claire đứng dậy dù không hề nhận biết là mình định đứng lên. Đây là lựa chọn sai lầm bởi lẽ chân nàng mềm như sợi bún, cho dù con giận dữ cực độ có thể băng băng vượt qua chặng đua marathon mười dặm đường trên đôi chân đó.

“Anh Pierce, xin anh chớ làm tôi nuôi mộng,” nàng bắt đầu với vẻ dịu dàng miễn cưỡng, thật khó giữ cho rằng nàng không nghiêng lại khi mở lời. “Có phải anh vừa nói rằng nếu tôi không thuận lòng lấy anh thì sau ngày thứ Hai tới, tôi sẽ không bao giờ được gặp lại thằng nhỏ?”

Anh ta hắt nhẹ đầu, mắt vẫn chăm chăm nhìn mắt nàng. Chết tiệt, trông anh ta mới thư thái làm sao. Bất chợt nàng bắt gặp một tia nhìn thích thú từ anh ta, nàng cau điện lên bởi trong ánh mắt đó có chút gì đó vỗ về an ủi. Như thể anh ta thích loại đàn bà dễ cáu gắt, anh ta coi họ như thú tiêu khiển, cho dù bản thân anh ta chẳng màng coi trọng những xúc cảm đó. Bản tính kiêu ngạo của đàn ông mới đáng giận biết bao!

“Tôi không thuê cô làm vú em của thằng bé, bởi lẽ thằng bé không được phép gọi vú em của nó là mẹ,” anh ta lên tiếng. “Tôi chẳng phiền chọn trong đám đàn bà tôi quen biết để tìm ta người có khả năng làm mẹ thằng bé nhất, người sẽ nuôi dạy thằng bé như chính con đẻ của mình.”

Rồi anh ta liến thoắng tuôn một tràng, mỗi điều được nói ra lại khiến nàng thấy mình bị xúc phạm nhiều hơn.

“Tôi thấy hứng thú với khả năng làm vợ tốt của cô. Chỉ cần cô ăn mặc chải chuốt thêm một chút, xức thêm một tí quyền rũ nữa, tôi sẽ rất hả lòng hả dạ trước một món hời nguyên đai nguyên kiện thế này. Nếu khi làm vợ cô cũng tuyệt vời như lúc làm mẹ, tôi sẽ càng thỏa chí. Nhờ thế, cô sẽ có được quyền coi sóc thằng bé.”

Claire tức nổ đom đóm trước những lời đó, nhất là khi anh ta luyến láy “xức thêm một tí quyền rũ nữa”, nàng cố xua đi cơn giận mờ mắt mình.

“Vậy nếu anh không vừa lòng với ‘món hời nguyên đai nguyên kiện’ thì sao?” Thế quái nào mà nàng văng được những lời này cơ chứ!

“Cô không phải thứ đàn bà chấp nhận làm một việc khi chưa dồn toàn tâm toàn ý cho nó. Một khi cô đã thuận lòng, cô theo sát sao, cho dù cô được lợi hay chịu thiệt. Farrah cũng thuộc tuýp như cô.”

Về cục cằn trên gương mặt anh ta đã dịu lại thành nét tự thỏa mãn. Anh ta buộc nàng phải kim lòng mà chẳng có vẻ gì ăm năn khi để cho nàng nhận biết điều này. Anh ta nắm giữ thứ mà nàng sẵn sàng dâng trọn con tim để đánh đổi, lẽ dĩ nhiên anh ta chắc chắn nàng sẽ phải chịu khuất phục với bất cứ điều khoản nào mà anh ta đưa ra.

Nhưng nếu nàng có thể tìm được cách nào đó mà chịu đựng cái gã kiêu căng ngạo mạn này và chấp thuận lấy anh ta thì nàng sẽ đường đường chính chính trở thành mẹ của Cody. Lúc đó, giả sử nàng và Logan có ly hôn thì bên tòa án sẽ phải trao cho nàng địa vị pháp lý ngang bằng trong việc giám hộ thằng bé.

Claire lập tức hiểu rằng nếu nàng chịu tuân theo tối hậu thư nhằn tâm đó và thực sự cưới - cưới con người này - thì cơ hội ly hôn sẽ lấp ló đâu đó phía chân trời. Ngay khi nàng thành mẹ pháp lý của Cody, cơ hội đó sẽ thành hiện thực.

Đó chính là lời cam kết của nàng, nếu như nàng thuận lòng lấy Logan Pierce.

Nhưng kia, kia, nàng khao khát đá văng cái vẻ kiêu ngạo đó khỏi bản mặt anh ta biết bao! Trước kia nàng chưa bao giờ có thứ xúc cảm bạo liệt như thế, nàng chưa từng giờ tay đánh ai trong đời. Nhưng nàng cũng chưa từng giận điên cuồng, bị chơi khăm thảm hại và vỡ mộng tan tành bởi những gì mà gã đàn ông này buộc nàng phải ném trái khi nàng chính thức mất Cody vào tay anh ta. Điều này khiến nàng suyết ghét được anh ta.

Nhưng giờ đây cơn giận dữ và xúc cảm bất lực, tuyệt vọng này đột ngột cuốn thành dữ dội khiến nàng tan nát cả cõi lòng. Óc nàng căm sợ cái ý nghĩ phải cam kết mọi điều, kể cả thứ vô cùng xa lạ là gần gũi thể xác với anh ta. Nàng còn không biết liệu mình có thể nắm tay anh ta, tệ hơn là hôn anh ta

không. Những thứ còn lại chỉ nhỏ như con thỏ.

Thỏa mãn chuyện gối chăn, anh ta nói thể. Lúc này đây, nàng không thể hình dung được Logan Pierce hợp với từ “thỏa mãn” cụm từ “chuyện gối chăn”.

Dù buộc phải hỏi xem bước tiếp theo nàng phải làm gì, Claire biết ngay rằng Logan sẽ trách nàng không coi trọng câu hỏi của anh ta, rồi thì nàng chỉ đơn thuần lần chân để mai tính. Nhưng đem từ “tình yêu” đặt cạnh Logan Peirce cũng chẳng dễ dàng hơn việc cân nhắc xem anh ta hòa hợp hơn với từ “thỏa mãn” hay cụm từ “chuyện gối chăn”.

“Thế còn tình yêu? Anh chẳng nhắc gì đến tình yêu cả.”

Hay nàng sẽ hỏi về sự tôn trọng, nhưng nàng thấy vào cái thời điểm này mà đòi hỏi anh ta tôn trọng thật nực cười biết bao. Bảo anh ta tôn trọng nàng khác gì buộc anh ta phải học thêm một điều gì đó bất chấp anh ta muốn hay không.

Cái về thỏa mãn và kiên cố trở lại mới nhanh làm sao, nét cộc cằn cũng lập tức hiện diện.

“Tôi không đầu tư vào tình yêu, cô Ryan ạ. Quan trọng gì thứ ấy.”

Claire gật đầu, chẳng lấy làm ngạc nhiên. “Nói cách khác, anh chẳng việc gì phải cho đi, có phải ý anh thế không?”

Nàng không đợi anh ta đáp lời. “Là thế đấy, anh sẽ phải dành chút tình yêu cho Cody. Tôi không có tình yêu của anh cũng được, nhưng tôi sẽ không lấy anh nếu anh không yêu thằng bé. Tôi cũng sẽ không dung thứ cho bất cứ hành động tàn tệ nào của anh đối với thằng bé. Anh sẽ không bao giờ được kéo tôi lê lét như ban nãy nữa. Nếu như anh dám có ý định đánh tôi hay Cody, anh sẽ chẳng bao giờ được thấy cơ hội thứ hai nữa.”

Cặp lông mày u ám cong lên gắt gỏng. “Tôi không bao giờ đánh phụ nữ hay trẻ nít, tôi đáng bị rửa xả nếu sau này tôi xử tệ với cô.”

Nàng khẽ gật đầu. “Tốt quá. Thật là tin vui. Tôi mừng lòng khi nghe những lời này. Tôi đảm bảo anh cũng đã luận ra là từ giờ, cuộc hôn nhân chúng ta sắp bước vào sẽ không phải là đường một chiều, nơi mà mọi thứ đều do anh quyết định.”

“Thế thì câu trả lời của tôi sẽ là “Đồng ý?””

“Câu trả lời của anh nên là “Tôi sẽ cân nhắc xem?””

Mắt anh ta lại ánh lên thích thú lần nữa, cái vẻ thỏa mãn đầy tự tôn thoát ần thoát hiện trên gương mặt xí trai thô kệch kia. “Nghe có vẻ hợp lý hơn đấy.”

Claire gật đầu dứt khoát. “Không, anh Pierce, ở đây chẳng có gì là hợp lý cả. Chẳng có lấy một tí ti hợp lý. Bắt đầu từ giờ anh cũng nên hiểu rằng tôi không tôn trọng anh lắm vì anh đã dùng thằng bé để tung hứng tôi thế này.”

Nàng thấy con giận của anh ta bộc phát sau câu nói đó, nhưng rồi gật thọt vì tiếng gõ từ cánh cửa dẫn ra hành lang đóng im ỉm. Câu hỏi vổng cụt lùn, “Giờ đây?” của Logan cho thấy phần nào tình trạng căng thẳng giữa hai người.

Giọng bà Elsa nghe có vẻ lạc đi. “Thằng bé tỉnh giấc rồi ạ.”

Cái tin thằng bé Cody thức giấc làm Claire phân tâm, nàng hốt hải xếp xó những mối quan tâm khác, lật đặt mở cửa rồi lao về phía phòng ngủ của Cody. Logan đứng chôn chân trong thư phòng sau lưng nàng và để nàng đi một mình, nhờ đó nàng có thêm thời giờ cần thiết để định thần sau cái mớ hỗn độn điên cuồng của những xúc cảm sống động mà nàng chưa từng trải nghiệm trong đời.

Giờ nàng nên làm sao đây? Nàng có thể làm được gì? Những câu hỏi rối rắm tự tìm được câu trả lời của mình ngay khi nàng đặt chân vào phòng ngủ của Cody, lao ngang căn phòng để bế thằng bé lên tay. Có lẽ nàng sẽ phải mất đến hàng thế kỷ để vừa nệm nịu thằng bé vừa gọi dậy bản tính điềm tĩnh trong mình.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tình Yêu Lên Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Logan hiếm khi đánh giá cao những phụ nữ tính khí nóng nảy. Anh không nghĩ cô nàng Ryan vốn vô chùng mực và đoan trang lại có thể nổi sùng lên thế. Trước buổi gặp hôm nay, cô ta nổi danh ngoan hiền nhu mì, có lẽ còn hơi vì người khác một cách quá đáng nữa. Đường như cô nàng thuộc típ Poll Tim Trong Trèo, không thuộc khẩu vị của anh, nhưng cô ta lại có đầy đủ mọi phẩm chất mà theo tầm nhìn xa trông rộng của anh sẽ trở thành một cô vợ biết điều và dễ bảo. Anh nghĩ khả năng toàn vẹn của nàng rồi sẽ được bộc lộ và thành hình. Cuối cùng, anh sẽ có thể thổi bay hàng đồng rắc rối tẹp nhẹp.

Nhưng được chứng kiến ngọn lửa bùng bùng trong nàng rồi bị nó cuốn hút. Cô nàng biết giận dữ, thế nên cô nàng không hoàn toàn là Quý cô Thánh thiện mà anh nhầm tưởng - cái Quý cô Thánh thiện đã khiến anh cảm thấy tội lỗi vì đã dồn ép cô ta quá đáng trước tòa, cái Quý cô Thánh thiện khiến anh cảm thấy tội lỗi vì đã cướp đi bé đi.

Cho dù có giận dữ thế nào chăng nữa, cuối cùng rồi nàng cũng sẽ đồng ý cưới anh thôi, anh chắc cú điều này. Tâm thức anh nhẩn nha ca hát khi khám phá ra nàng không hẳn là kẻ bại trận đầy độ lượng như những gì anh từng nghĩ, dù anh đã định tưởng tượng nàng xứng đáng vì đã cúi đầu trước anh. Nàng sẽ sẵn lòng nuôi nấng thằng bé và biết ơn anh vì điều đó, nàng sẽ tận hưởng một nếp nhà xinh xắn và cả những món tiền nàng cần.

Dù có lẽ ngay hôm nay nàng chẳng thể nào hiểu được lối cư xử của anh nhưng anh biết cách chiều chuộng phụ nữ như một nữ hoàng, anh biết cách làm cho người ta thỏa ao ước ái ân.

Miền là không việc nào trong số đó buộc anh phải vương vís con tim, anh sẽ rộng lòng đáp ứng. Thêm nữa, dù cho từ giờ anh lãnh phần trông nom con trai của cậu em anh - Cliff, thằng bé sẽ yên ổn dưới mái nhà anh, Logan còn muốn nối dài danh sách thừa kế dòng dõi mình. Anh phiền lòng bởi anh và Cody là hậu duệ cuối cùng của dòng họ Pierce vùng Texas. Biện pháp cứu vãn duy nhất sót lại là có thêm con. Ngoài Cody, thêm hai hay ba đứa nữa sẽ là một bước khởi đầu đáng kể.

Anh dự định trải qua ba tháng đầu cuộc sống hôn nhân với Claire rồi mới phôi thai đứa con đầu, Cody sẽ đủ cứng cáp khi con họ chào đời. Sau rớt, khoảng cách ba năm giữa các lần sinh là tạm chấp nhận được đối với các bà mẹ. Giờ Claire Ryan đang hiện diện tại đây, cô nàng rất đẹp lòng anh, còn gì mà phải lẩn tránh nữa, Cody cũng đã sắp tròn hai tuổi rồi.

Anh dành cho Claire vài phút riêng tư bên thằng bé, rồi anh sẽ lái xe chở cả hai vào thị trấn để đăng ký kết hôn trước khi ủy ban hết giờ làm việc. Có thể bởi lòng tự tôn cao ngất, Claire sẽ không muốn họ hàng thân thích của mình tọc mạch lý do khiến nàng đột ngột kết hôn như vậy, chắc chắn cô nàng không muốn tổ chức đám cưới cầu kỳ làm gì.

Chân chừ có nghĩa sẽ phải xa thằng bé Cody, anh đảm bảo cô không hề muốn thế chút nào. Nếu hôm nay họ làm xong giấy đăng ký kết hôn thì trong vài ngày tới, họ sẽ có thể lo liệu các thủ tục còn lại. Anh quen biết hầu hết các thẩm phán quanh khu vực này của Texas. Nếu Claire muốn có mục sư cử hành hôn lễ, anh cũng sẽ lo xong xuôi ngay.

Hài lòng trước thành quả đạt được, Logan nhặt túi hồ sơ cho trở vào ngăn tủ khóa lại. Anh khựng lại, thoáng nhìn thỏa ước tiền hôn nhân mà anh đã nhờ luật sư của mình thảo ra vào hồi đầu tuần, rồi tặc lưỡi khóa nó trong ngăn tủ cùng túi hồ sơ.

Trong bản thỏa ước đó có lời hứa chấp thuận để Claire nhận nuôi Cody. Nếu cô nàng thuận cưới anh mà không bắt anh ký cọt, anh sẽ thấy thoải mái hơn. Thậm chí anh muốn cuộc hôn nhân giữa họ bắt đầu mà chẳng cần giấy tờ thỏa ước gì, chỉ cần lời hứa danh dự là đủ. Lỡ mà anh hoàn toàn nhìn lầm về con người Claire thì sao, chuyện này luôn có thể xảy ra cơ mà. Nếu thế, khi cô nàng giả bộ phớt lờ lời thề, anh cũng có quyền xóa bỏ lời hứa của mình với cô ta.

Anh cảm thấy có phần ăn năn vì nghĩ về cô nàng như thế, nhưng trước nay cũng đã có bao nhiêu là phụ nữ tày liếp không thể nào tin tưởng được. Trông Claire hoàn toàn đáng tin cậy, nhưng mà, trước kia mẹ anh đã chẳng thế sao? Anh cũng đã từng tin tưởng bà, cho dù lúc ấy anh chỉ mới là đứa trẻ ngây thơ vô tội. Một lần anh đã quá tin, quá ngây ngô dù đã bước qua cái tuổi đôi mươi, nhưng giờ anh đã khôn ra rồi. Ở tuổi ba mươi hai, anh đã qua cái thời ngu dại ấy hàng bao năm nay rồi.

Hiện tại, anh luôn gán nỗi nghi ngại và ngờ vực lên bất cứ cô nàng nào khơi gợi hứng thú trong anh, chỉ trừ khi bản thân cô ta chứng tỏ được cô ta không đáng bị như vậy. Farrah, mẹ đẻ thằng bé Cody, không có được niềm vinh dự đó, vì thế anh có lý do chính đáng để thận trọng với Claire, cho dù những gì anh tìm hiểu được về cô nàng đều thơm tho cả.

Claire Ryan vẫn phải chứng tỏ cho anh thấy vài điều mới có thể khiến anh yên tâm để cô nàng nuôi nấng Cody. Cho dù anh đã nhắc nhở bất cứ điều gì về khả năng giữ cam kết của cô nàng, anh vẫn bất gặp ánh lửa nổi loạn trong đôi mắt xanh tuyệt đẹp của nàng. Ngay khoảnh khắc đó, anh biết nàng dám đệ đơn xin ly hôn một khi Cody đã trở thành con nàng về mặt pháp lý.

Thế thì mục đích cưới nàng nhằm giải quyết mớ bòng bong quanh thằng cháu anh và có vợ, có con nói dối sẽ thành hồngбет cả. Claire không phải là tụy cả thẹn dè bảo mà anh đã nhầm tưởng. Vài lời đối đáp của cô ta đã khiến anh hết sức lúng túng.

Nhưng rồi anh đã bất ngờ tấn công cô ta, đẩy cô ta vào nỗi thất vọng chán chường. Anh đã để cô bộc lộ vài nét giận dữ, bởi vì con giận của cô đối với anh chẳng nghĩa lý gì sất. Bản thân anh vốn rất sợ nước mắt, thế nên thật nhẹ nhõm biết bao khi cô nàng chỉ đơn thuần biểu lộ con giận. Ít nhất anh cũng biết được lòng tự tôn của cô nàng khá cao, đủ để cô nàng không viện đến nó làm phao cứu sinh.

Logan giải quyết nốt những công việc sổ sách mà anh đang làm dở khi Claire và thằng bé về đến nhà, rồi anh đi tìm vị hôn thê của mình. Anh nhớ nàng đã để đồ của nàng cạnh chiếc ghế bành, thế nên anh trở lại thư phòng lấy chúng.

Anh tìm thấy nàng trong phòng thằng bé Cody, nàng đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà, thằng bé ngồi trong lòng nàng, cả hai say sưa xem một cuốn sách tranh quá khổ mà anh đã nhờ nhà thiết kế nội thất chọn giùm.

Claire ăn vận khá kín đáo với một chiếc áo kiểu tay dài màu trắng xếp nếp đoạn thắt lưng và một chiếc quần kaki là lượt chỉnh tề. Đôi giày xăng-đan nàng mang có kiểu đơn giản nhẹ nhàng, móng chân nàng sơn màu hồng dễ thương. Mái tóc nàng dày và đen, nhưng da nàng tái nhợt theo kiểu người sống trong lòng kính.

Mặt nàng có nét, thậm chí có thể nói là xinh, răng đều tắp, có điều cô nàng không chịu trang điểm chút nào. Nếu tóc được tỉa tốt điệu dàng hơn kiểu thẳng lưng lừng bờ vai, cô nàng sẽ vô cùng quyến rũ. Anh ngắm thân hình thon thả, cân đối của nàng lần nữa, nhưng chính cặp chân dài và đôi gò bồng đảo đầy đặn đầy khiêu khích mới khiến anh mê nhất.

Không cần cậy đến nguồn tin của tay thám tử tư, anh cũng biết thừa nàng khác cô em gái lang chạ một trời một vực. Dù anh không được dễ nhìn cho

lắm, nhưng anh nắm thóp được biểu hiện của các nàng khi họ cùng nghĩ về chuyện à ời. Claire chẳng may có chút biểu hiện nào trong số đó. Có lẽ cô nàng chẳng hề để ý đến anh, cũng có thể cô nàng không quen thói dò xét xem người ta có đáng làm đối tượng tiềm năng hay không.

Thế là có thêm một lý do để anh chọn nàng. Phụ nữ khi biết anh giàu có và chưa lập gia đình liền ngay tức khắc bàn mưu tính kế. Claire hầu như chẳng màng đến anh hay tiền của anh, chỉ trừ những gì liên quan đến thái độ đối xử với thằng bé. Anh hết sức trân trọng lối sống tiết hạnh của nàng.

Căn cứ vào những phản ứng của nàng trước hành động của mình, anh đoán nàng sẽ chẳng bao giờ yêu anh mãi mãi. Thế lại tốt. Anh sẽ không phải cảm thấy mình đang lừa gạt nàng bởi vì anh không thể đáp lại bằng một tình yêu cuồng nhiệt được.

Claire ngược nhìn khi anh đến cửa, anh nhận thấy khuôn mặt nàng hơi đanh lại. Chắc hẳn thằng nhỏ cũng cảm nhận được điều này, bởi vì nó nhồm nhồm tấm che của cái bìa sách ngoại cỡ. Ngay khi nhìn thấy Logan, thằng bé Cody lanh lẹ trở lại ngồi trong lòng Claire, ngượng ngùng giấu mặt trong vạt áo nàng. Nàng từ tốn gấp sách lại, đặt nó lên cái giá ngay sau lưng.

Ngờ rằng mình đã làm thằng bé hoảng hốt, Logan hạ thấp giọng. “Tâm trạng thằng bé khá hơn chưa?”

Claire mỉm cười yếu ớt. “Giờ cháu nó đỡ quấy hơn nhiều rồi. Có lẽ nếu anh đến đây ngồi, thằng bé sẽ bớt ngợ trước thân-hình-hộ-pháp của anh.”

Cái cách nàng nhấn nhá mấy từ cuối khiến anh thấy ngồ ngồ. Anh mang theo mấy túi đồ của nàng đặt cạnh đó. Nhưng thay vì ngồi xoài ra như cô nàng và đứa bé, Logan ngồi xồm và đánh mất cầu cứu Claire. Dù sao, nàng là chuyên gia trong lĩnh vực giao tiếp với trẻ con, nàng cũng rất rộng lòng khuyên nhủ. Cho dù có thể nàng làm thế chỉ để giúp thằng bé, Logan vẫn là người hưởng lợi.

“Anh thử cười với thằng bé xem, anh Pierce. Cười như thế này này,” nàng nói thêm rồi nở nụ cười có phần gượng gạo.

Logan cảm thấy bị chạm tự ái. Cô ta đang đùa anh chặc? Anh quan sát khuôn mặt nàng, khó có thể tin tưởng hoàn toàn ở cái vẻ chân thật quá độ của nàng. Anh không biết nên hiểu sao nữa. Nếu cô nàng đang chọc tức anh, chắc chắn anh sẽ nhận ra ngay. Dù có cố đến mấy, anh cũng chỉ có thể chắc cú rằng đó là dấu hiệu thỏa mãn.

“Chào cháu, Cody.” Lời chào của anh nghe có vẻ ngượng ngịu, tức thế kia chứ. Anh đã nghĩ mình sẽ chào theo kiểu đàn ông với nhau, tự khắc thằng bé sẽ cảm nhận được bởi nó là máu mủ của anh, lại là một thằng con trai nữa.

Nhưng anh cũng phải nhớ một điều là thằng bé trước nay toàn được phụ nữ săn sóc, thế nên có lẽ họ phải mất thời gian lâu hơn mới gần gũi nhau được.

Cody quay đầu lên nhìn anh trước khi tiếp tục ngượng ngùng giấu mặt đi. Claire hơi đẩy thằng bé ra khỏi người nàng.

“Nào, con yêu, con chào bác Logan đi nào,” cô dỗ dành. “Bác ấy đã mua cho con cuốn sách đẹp ời là đẹp này đây.”

Như thế được tặng sách là sự kiện to lớn của đời nó, thằng bé lại nhìn anh, bớt đi cái vẻ nghi ngại một chút. Nhưng nó vẫn không cất tiếng chào, thế nên Logan thử thêm lần nữa.

“Cháu thử cười ngửa bập bênh chưa thế?”

Thằng bé Cody chỉ chớp chớp mắt, Claire lắc đầu đáp lời anh.

“Thế cháu đã thấy ngựa con chưa, một con ngựa sống ấy?” anh móm thêm chút nữa, cảm thấy dòng máu rần rần chạy làm ngứa ran cả gò má. Anh thấy cái kiểu trò chuyện thế này với thằng bé mới thật kỳ cục và giống đàn bà quá. Đã thế anh còn phải diễn trước mặt Claire nữa chứ, cô nàng dỗ dành thằng bé mới dễ dàng, âu yếm làm sao, anh đột nhiên nhìn thấy chưa có ai nhìn anh với vẻ dịu dàng như thế.

Điều này không chỉ nhắc anh về mối gắn kết thân thiết giữa nàng với thằng cháu anh, dù gã thẩm phán ngu ngốc phán thế nào chẳng nữa thì chỉ có Claire Ryan mới đủ sức nuôi nấng thằng bé. Có thể Logan thắng về lý, nhưng về tình, Claire mới là người được cuộc. Thế mới đau!

Biết thế nhưng anh không cách nào trút hết cảm giác tội lỗi vì đã giành giật thằng bé. Thêm nữa, thứ khiến anh bức hơn cả là cảm giác hối hận vì đã dùng thủ đoạn với Claire, anh đang có bờ đi nhưng nó vẫn không ngừng châm chích anh. Trước đây anh hành động xuất phát từ những động cơ tốt, anh cũng nghĩ lời đề nghị của anh sẽ mang lại kết quả đẹp đẽ, nhưng anh phải chịu trách nhiệm trước những cảm xúc riêng tư và đặc biệt bởi anh đã tự cho mình có quyền định đoạt số phận thằng bé, anh đã dùng nó để ép buộc một phụ nữ phải kết hôn với anh.

Anh đã nhân nhượng Claire để nàng lựa chọn trước số phận thằng bé và cuộc hôn nhân với anh. Một khi nàng cưới anh, anh sẽ cho nàng thêm nhiều thứ khác nữa mà chắc chắn bản thân nàng không bao giờ chịu nhường anh. Giờ đây, đó là tất cả những gì anh có thể làm để lương tâm anh được yên ủi.

“Chúng ta sẽ đi xem một chú ngựa bằng xương bằng thịt sau khi đi phố về,” giọng anh khàn khàn. Anh liếc nhìn Claire, tự buộc lòng tiếp tục ép nàng bắt chấp cảm giác tội lỗi giày vò. “Cô đã nghĩ kỹ về lời đề nghị của tôi chưa? Tốt hơn hết chúng ta nên vào thị trấn trước giờ ủy ban đóng cửa.”

Claire vẫn đang nhăm nhăm cảnh người đàn ông to lớn như anh lần la kết thân với thằng bé, vô tình nàng thật sự rất cảm động. Rõ ràng Logan đang hết sức nỗ lực, rõ hơn nữa là trước đây anh ta chưa từng chuyện trò gì với một đứa bé hai tuổi. Nàng đã nhận thấy vẻ ung ứng hiện lên trên làn da ngăm ngăm gió nắng của anh. Một lần nữa nàng cảm thấy như thế mình đã nắm bắt được điều gì đó - có lẽ là cái vẻ ngượng ngùng - khiến cho anh ta giống người bình thường hơn, khiến cho anh ta bớt đáng chê trách hơn. Cho đến khi anh ta nhắc đến ủy ban.

“Chắc hẳn anh nhận thấy ý định đó rất khôi hài, phải không anh Pierce? Người ta khó khăn lắm mới có thể tạo dựng và gìn giữ đời sống hôn nhân khi họ đã hiểu hết con người cũng như hết lòng yêu người bạn đời của mình. Anh và tôi hoàn toàn là người xa lạ. Thậm chí hai chúng ta còn chưa hề để ý đến

nhau. Chẳng lý nào như thế.”

Cặp mắt tăm tối đó có phần dịu lại. “Những điều đó cô chỉ nên nói với riêng bản thân cô mà thôi, cô Ryan. Về phần tôi, tôi thấy cả hai chúng ta có cơ hội tốt đẹp trong khi những kẻ ngốc nghếch cứ ảo tưởng chúng ta đang yêu và không thể nào rời xa người yêu của mình. Ít nhất thì không ai trong hai chúng ta sẽ rên rỉ ỉ ôi những thứ như thế để rồi dùng dùng xỉ vả nhau khi ngọn lửa tình yêu tắt ngóm ngòm.”

Cặp lông mày Claire nhướng lên. “Lời của anh thật cay độc đến siêu đẳng.”

“Tôi chỉ siêu đẳng bởi nói đúng sự thực mà thôi. Thằng bé Cody cần cả bố lẫn mẹ. Tôi vừa cầu hôn cô như thế đấy.”

Claire lại cảm thấy mình sắp bầy lần nữa, chỉ có điều lần này cái bầy dành cho nàng thít chặt tàn độc. “Thế,” giọng nàng bắt đầu lạc đi, “nếu chúng ta không kết hôn thì sau ngày thứ Hai sẽ chẳng còn gì đáng lưu tâm nữa?”

Ánh nhìn khắc nghiệt của anh nhẹ nhàng chảy trượt khỏi nàng. Đó là dấu hiệu hối lỗi khiến nàng nhen nhóm một tia hy vọng, nhưng rồi ánh mắt đó quay trở lại chăm chú nhìn nàng, tàn nhẫn vây lấy nàng.

“Đầu đuôi câu chuyện của chúng ta cũng chỉ có thế mà.”

Claire cảm thấy đời rí rách vui tươi trở lại. Nàng nhận ra nàng đã ủ ê muộn phiền lâu quá rồi, lại phải luôn đối đầu với áp lực; thế nên giờ đây nàng đã ở một bên bờ cuồng loạn.

Cái gã hung thần này nhất nhất làm theo ý mình. Bởi cái được anh ta gọi là lời cầu hôn quá sức điên cuồng, nàng thấy mình tuyệt vọng quá thế, khó lòng chống đỡ được bên bờ. Nếu nàng có thể thuyết phục bản thân chấp nhận thì điều duy nhất khiến cho cuộc hôn nhân với Logan Pierce vừa tầm chịu đựng và đáng để hy sinh chính là việc nàng được phép nuôi nấng Cody. Và rồi nàng sẽ đưa con trai nàng đi mất mà Logan Pierce sẽ chẳng có quyền bắt nàng và thằng bé làm bất cứ điều gì.

Nhưng trước khi chấp nhận để anh ta kéo mình đến nơi đăng ký kết hôn, nàng phải được nghe anh ta hứa đảm bảo đôi điều đã. Xét cho cùng, nhận giấy hôn thú không có nghĩa là họ đã cưới hỏi. Nàng có thể khất anh ta một vài ngày, trì hoãn lễ cưới một thời gian nếu như lúc này, nàng tỏ ra nhả nhận đôi chút.

Claire nâng Cody dậy, chỉ cho thằng bé thùng đồ chơi. “Con thử xem có những món đồ nào trong thùng đồ chơi nhé, để mẹ và bác nói chuyện.” Ngay lúc thằng bé làm theo chỉ dẫn của mình, Claire nhớ ra phải tạo dựng thói quen ứng xử cho Cody, nàng giữ thằng bé lại.

“Trời đất, mẹ quên mất.”

Cody nhìn nàng với vẻ chờ đợi, nàng cười động viên thằng bé. “Con có biết nên nói gì để tỏ lòng biết ơn bác Logan đã mua cuốn sách và cả căn phòng xinh xắn này nữa không?”

Cody nhìn về phía Logan. Đúng lúc Claire nghĩ thằng bé không cần nổi con ngại ngùng thì nó lặng lẽ thì thầm, “Cát ơn bác.” Thằng bé có kim một nụ cười bên lên trước khi quay người lao bỏ đến thám thính thùng đồ chơi.

Claire nhẹ nhàng đứng lên trước khi Logan vron thẳng người, phòng khi anh ta nhớ lại quy cách lịch sự mà đề nghị đỡ nàng dậy. Nàng không muốn chạm vào người anh ta, cũng không muốn anh ta chạm vào mình.

Giờ đây, khi thằng bé Cody đã mê mải với chiếc xe tải bằng gỗ mà nó vừa tóm được trong thùng đồ chơi. Claire nhích người tránh Logan và bước về phía hành lang. Nàng muốn ở gần gần đó để trông chừng Cody, nhưng nàng lại không muốn thằng bé nghe lỏm câu chuyện giữa nàng và Logan. Chắc chắn anh ta và nàng đều có thể hạ tông giọng.

Logan bước theo nàng, rõ ràng không hài lòng khi nàng ngừng bước ở ngay cửa. Anh không hiểu được tại sao cả hai lại chỉ đứng quanh quẩn ở đó.

“Tôi muốn nghe anh trả lời đôi ba câu, nhưng tôi chợt nhớ ra chúng ta có rất ít thời gian,” nàng mở đầu hùng hồn. “Tôi rất coi trọng sự thật, anh Pierce.”

Anh có vẻ giận dữ. “Cô sẽ có những gì cô muốn.”

Claire nhướng mày lên nhưng không đòi co thêm về điều đó. “Anh có thể chung thủy trong hôn nhân không?”

“Thời trẻ tôi đã chơi bời trác táng,” anh nói, giọng lại cộc cằn.

Cặp lông mày của nàng rướn cao hơn. “Tôi thực lòng mong muốn cái lối ăn chơi đó không quay trở lại nữa. Tôi còn đã cam kết nuôi nấng một đứa trẻ mà trước đây tôi chưa từng gặp.”

Về mặt anh bắt đầu lạnh lùng như đá khi cô đặt ra câu hỏi tiếp theo. “Lấy gì đảm bảo anh sẽ để cho tôi nuôi dạy Cody?”

“Chúng ta có thể ký một bản thỏa ước.”

Claire gật đầu. “Anh có thể cùng tôi đến dự lễ ở nhà thờ vào các ngày Chủ nhật không, hay anh hoàn toàn ngoại đạo?”

Chắc hẳn câu hỏi đó khiến anh bót phòng ngửa, bởi nó cuốn trôi đi vẻ cứng rắn trên gương mặt anh. “Tôi có thể đi lễ cùng cô, thêm nữa, tôi không hẳn

thế.”

“Không hẳn gì cơ? Một người ngoại đạo chẳng?”

“Đúng thế. Tôi sẽ cùng cô đi nhà thờ.”

“Tôi hy vọng anh sẽ là tấm gương tốt cho thằng bé.”

“Được rồi.”

“Liệu anh có để tâm đến những suy nghĩ của tôi và coi trọng chúng hay anh sẽ chỉ coi tôi là một tấm thảm chùi chân?”

Giờ thì nàng đã khiến cho miệng Logan Pierce hé hé gần giống một nụ cười. “Tôi đồ rằng mọi tâm nguyện của tôi đều mờ nhạt trước yêu cầu của cô rồi.”

Claire suýt bật cười. Câu trả lời của anh khiến nàng thấy thích anh, mà nàng thì không hề mong muốn điều này. Dầu sao, nàng cũng đã tạo ra một sự thay đổi tinh tế đánh bật mọi thứ khác.

“Chúng ta đã bàn đến vấn đề chung thủy nhưng tôi hy vọng anh hiểu cho rằng hai ta sẽ không chung đụng với nhau cho đến khi mỗi người hiểu rõ và tin tưởng vào người kia. Hết sức tin tưởng.”

“Tôi thấy cũng chẳng vấn đề gì,” anh nói và Claire cảm thấy như muốn trút một hơi thở dài nhẹ nhõm. Cho đến khi nàng nghe những lời anh nói tiếp đó.

“Nhưng sau lễ cưới, chúng ta sẽ ngủ chung giường. Tôi không muốn nghe người ta đồn thổi rằng tôi cưới vợ nhưng vợ tôi không chịu ngủ cùng tôi.”

Claire không giấu được nỗi sợ hãi. “Làm sao người ta biết được? Đây có phải là việc của họ đâu.”

“Nhà tôi có quản gia. Trừ khi cô muốn sa thải một bà già sắp về vườn vào năm tới và gánh cả phần coi sóc thằng bé lẫn căn nhà này, mọi chuyện sẽ theo ý cô.”

Claire cảm nhận một cơn run rẩy khiếp hãi khắp toàn thân khiến miệng nàng trở nên khô khốc. Nàng không thể nào ngủ chung giường với một người lạ mặt, nhất là cái gã người lạ này. Nếu chỉ vì lo bà quản gia Elsa phát hiện ra, chắc chắn nàng sẽ tìm được cách khiến bà Elsa chẳng bao giờ có lý do mà nghi ngờ. Đây chỉ là vấn đề nhỏ như con thỏ mà thôi.

“Cô còn muốn biết thêm gì nữa không?” Giọng anh ta cộc cằn. “Chúng ta chỉ còn có trên dưới một giờ đồng hồ nữa thôi, mà từ đây xuống trung tâm thị trấn mất tới bốn mươi lăm phút.”

Claire áp úp câu hỏi cuối này mãi, hy vọng sẽ trì hoãn được tình thế. “Thế tôi không phải mang theo giấy khai sinh à?”

Câu hỏi của nàng làm anh khựng mất một lúc nhưng nó không mấy tác động đến anh như nàng đã mong đợi.

“Đề đến đó xem sao. Tốt hơn cô nên bế thằng bé đi thôi,” Logan bảo, rồi hất đầu về phía Cody, thằng bé đã lấy ra thêm hai chiếc xe đồ chơi và vẫn đang đầu nghịch với chúng trên thảm sàn. “Nếu thằng bé muốn mang theo món đồ nào thì cứ để nó cầm. Tôi không muốn nó quấy khóc ở ủy ban.”

“Thằng bé sẽ chẳng gây phiền hà gì đâu,” nàng nói, rồi quay trở lại phòng lấy thêm cái tã mới dự phòng từ chiếc túi vải mà Logan vừa mới mang vào.

Khi đã chuẩn bị xong đồ của Cody trước chuyến đi, Claire thành tâm cầu nguyện rằng họ sẽ không được cấp giấy hôn thú nếu thiếu giấy khai sinh của nàng. Phải có cách gì đó để vừa trì hoãn vụ đôi chác này vừa không phải mảy may xa thằng bé Cody mấy khắc đồng hồ.

Claire thấy mình thật khôn khéo. Hình như hạt này, người ta không yêu cầu phải có giấy khai sinh, bởi nàng có giấy phép lái xe đúng quy cách của bang Texas, đủ để xác nhận tên tuổi và tư cách công dân Hoa Kỳ. Thậm chí trước khi nàng kịp ổn định nhịp tim đập loạn xạ, họ đã lại bon bon trên đường về trang trại rồi.

Cody ngồi trên ghế sau của chiếc SUV, thỏa thuê giả vờ tiếng động cơ xe tải khi đang “lái” chiếc xe đồ chơi nhỏ theo gờ cửa trong xe. Thậm chí thằng bé đã để cho Logan bế ra khỏi ủy ban, dường như Cody còn thích thú khám phá tầm cao chênh vênh mới mẻ khi người đàn ông cao lớn này công kênh nó.

Claire bị giằng xé giữa mong muốn để thằng bé gần gũi chỉ với mình nàng và ước vọng cháu mình sẽ luôn thấy thoải mái và được chở che dưới vòm bảo trợ của người đã được tòa án chấp nhận giao quyền giám hộ. Nàng hiếm khi thấy ghen tị với ai khác, thế nên cảm giác hờn mát lúc này đây thực là một điều ngạc nhiên khó ưa.

Nếu Logan tiếp cận nàng theo cách khác và bày tỏ nỗ lực vun đắp mối quan hệ gia đình gắn bó với thằng bé, để nàng khỏi phải rơi vào tình thế oái oăm này - giả như anh ta chưa từng dọa dẫm nàng - nàng chắc hẳn thế nào nàng cũng từ từ cùng anh ta chăm sóc thằng bé và vui mừng khôn tả vì được làm như thế. Hẳn nàng sẽ để Logan trở thành một phần tất yếu của cuộc đời thằng nhỏ, nàng sẽ làm mọi thứ có thể để trở thành trợ thủ đắc lực của anh.

Thay vì thế, Logan Pierce đã dồn ép nàng, ức hiếp nàng để giành lấy thứ anh ta muốn. Nàng còn không hài lòng bởi một nỗi là biểu hiện chấp thuận nhỏ nhỏ của Cody lại thêm một lần nữa khích lệ anh ta hành động chuyên quyền.

Thật khó lòng chấp nhận thực tế mà giờ đây Logan hầu như đã đạt được tất cả mọi thứ, kể cả nàng, nhưng nàng cố xua đuổi điều đó bằng cách tập trung dồn suy nghĩ của mình, rằng Cody sẽ được hưởng nhiều mối lợi nếu được bác nó yêu chiều. Bởi phiên tòa đã không để nàng cũng như thằng bé có

bất kỳ sự lựa chọn nào khác, vì Cody nàng sẽ sẵn sàng gắng hết sức.

Trừ khi có cách nào đó để buộc Logan rút lại đòi hỏi kết hôn của anh ta, Cody sẽ được yêu chiều hơn cả nếu nàng cố gắng hòa hợp với người đàn ông này. Có vẻ lựa chọn duy nhất hợp lý mà nàng có được đó là làm tất cả những có thể để cuộc sống của ba con người được thuận đường trôi chảy.

Cho đến khi nàng trở thành mẹ của Cody về mặt pháp lý. Luôn khắc ghi điều này trong lòng sẽ giúp nàng chịu đựng cuộc hôn nhân dễ dàng hơn. Ngay khi nàng có được địa vị pháp lý ở tòa, Logan Pierce sẽ chẳng còn được hăm dọa, tung hứng nàng một cách dễ dàng như thế này. Anh ta phải cố mà học lấy một vài nét tính cách đích thực của con người nếu như anh ta muốn thuyết phục nàng tiếp tục cuộc sống vợ chồng với anh ta.

Cho đến giờ, theo những gì nàng quan sát được thì cách duy nhất để Logan Pierce sở hữu được những nét tính cách đích thực của con người là lòng mua chúng và quấn chặt vào người anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tình Yêu Lên Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Họ về nông trại kịp giờ tắm rửa chuẩn bị cho bữa ăn tối lúc sáu giờ. Chiếc ghế gỗ cao cho trẻ ngồi ăn trong phòng ăn lịch sự hòa hợp với chiếc bàn dài trang nhã giờ đã được phủ một tấm khăn trải thảm tuyệt hình hoa thêu. Một bó hoa to, những bông hoa giả được đặt chính giữa bàn, những món đồ sứ và đồ pha lê mới thật vừa mắt làm sao. Claire nghĩ lẽ ra mình phải đi thay bộ quần áo khác, nhưng Logan không bảo nàng gì cả. Mà bản thân anh ta vẫn đang mặc bộ đồ làm việc, nàng thích kiểu xuề xòa thế này hơn.

Cody cần có chiếc ghế ngồi cao, nhưng không cần đến khay ăn. Claire chuyển ghế của thằng bé lại gần, đặt giữa chỗ của Logan ở đầu bàn và chỗ xếp cho nàng ở ngay bên phải anh ta. Claire tháo chiếc khay ăn, để tạm nó lên chiếc ghế gần đó trước khi giúp Cody trèo lên chiếc ghế của nó.

Không biết Logan hay bà Elsa có phản đối gì trước cách sắp xếp này không, nhưng rõ ràng họ đã không nói gì. Logan đẩy nhẹ ghế thằng bé lại sát bàn rồi mời nàng ngồi. Claire che giấu sự ngạc nhiên bằng cách buộc chiếc khăn tay thanh mảnh nàng mang theo phủ lên cổ áo Cody thay cho yếm ăn.

Khi ai nấy đã yên vị, bà Elsa mang thức ăn vào rồi rời phòng. Logan với tay lấy đĩa thịt, Claire hắng giọng nho nhỏ, rồi kiên nhẫn lặp lại khi âm thanh đó chẳng mấy tác động đến Logan. Logan khựng lại, tay giữ đĩa thịt lưng chừng giữa hai người, mắt nhìn nàng. Claire nhìn anh đầy ngụ ý khi nàng nâng tay lên, đan chéo các ngón tay vào nhau trước khi nguyện cầu. Bên cạnh nàng, Cody bắt chước theo, ép hai lòng bàn tay nó vào nhau rồi nhắm mắt lại.

Logan bất động thêm một lúc mới định thần, anh đặt đĩa thịt sang bên. Cặp lông mày đen của anh giãn ra tự lực. Claire nhắm mắt lại và hơi cúi đầu, nhắc lại lời kinh đơn giản, trẻ con để Cody học theo. Nàng ngừng lại khi lời nguyện cầu kết thúc, và Cody hăm hở nói to "Amen".

Khi nàng mở mắt và nhìn sang phía Logan, thấy anh ta vẫn bất động. Quan sát về mặt anh ta, thấy rõ anh ta không hề cúi đầu hay nhắm mắt. Nhưng anh ta đang ngắm Cody, nàng bắt gặp ánh nhìn pha trộn giữa buồn rầu và dịu dàng không lẫn vào đâu được trong mắt anh. Dường như bài kinh non nớt của Cody vừa chấn động, vừa xúc động với anh.

Claire chẳng thể nào khỏi thấy cảm mến Logan vì điều này. Có lẽ người đàn ông này cũng không xấu xa lắm. Có lẽ cái tốt của anh ta còn lẫn khuất. Nhưng nàng bắt chợt nhớ ra anh ta đã đề cập đến tiềm năng làm vợ tốt của nàng, thế là con giận lại bùng bùng trong nàng.

Nàng đón lấy cái đĩa thịt Logan đưa cho, tự lấy một ít cho mình trước khi đưa trả lại cho anh ta rồi nhặt lấy dao và nĩa, cắt một miếng nhỏ thịt bò để vào đĩa Cody. Không ai trong số họ mở lời trong khi nàng chia phần thịt của Cody thành những miếng nhỏ vừa miệng. Nàng lại đón thêm một món khác Logan chuyển sang, lại lấy cho mình và Cody trước khi trao trả anh ta.

Bình thường Cody ăn uống rất ngoan, tối nay thằng bé cũng chẳng quấy quá gì. Thằng bé vốn không khéo dùng nĩa, nhưng nàng không làm thay nó mà chỉ kiên nhẫn nhắc nhẹ nhàng hết lần này đến lần khác. Nàng thích chỉ liếc trộm khuôn mặt Logan khi anh ta nhìn Cody nhặt một miếng thịt và tỉ mỉ xén nó vào răng nĩa trước lúc nâng nĩa lên mồm.

Nàng băn khoăn liệu Logan có phản nản điều gì, nhưng anh ta vẫn yên lặng. Thay vào đó, anh ta ngơ ngẩn trước toàn bộ hành động tự lực của Cody trong suốt bữa ăn. Tự nhiên Claire lại cảm động trước về mặt đó. Dù có cộc cằn thô lỗ đến đâu chăng nữa, Logan chẳng hề chấp trách gì trước những lỗi nhỏ nhỏ của Cody, anh ta cũng chẳng hề phán xét hay phản nản gì nàng về chúng.

Rõ ràng bất kỳ ai muốn làm nàng xiêu lòng đều phải đối xử tử tế với Cody. Cái gã gia trưởng này đã biết điều này chẳng, hay tất cả những gì gã làm đều chân thật?

Claire chẳng thể nào xua đuổi những điều nàng đã chứng kiến, những xúc cảm trước Logan. Dù Logan tỏ vẻ thờ ơ và xa cách thằng bé Cody nhưng những gì anh thể hiện cho đến giờ chẳng thể là thứ bịa tạc được. Cody đã bớt rụt rè trước ông bác hộ pháp, thỉnh thoảng thằng bé còn len lén nhìn theo Logan, dù nó vẫn ở bên Claire để được che chở.

Sau bữa tối, Logan phụ nàng một tay bê đồ của nàng từ xe vào trước khi lái xe vào gara rộng rãi. Claire thậm chí còn không thể chờ hết mọi thứ đồ đạc của Cody lên một chuyến. Nàng định sẽ lấy đó làm lý do quay lại nông trại nhà Pierce nếu hôm đó mọi chuyện không suôn sẻ. Nàng đã mang theo tất cả

quần áo, sách truyện và đồ chơi của Cody, trừ những đồ công kênh.

Nàng vẫn chưa biết chắc được mọi sự sắp xếp hôm nay đã xuôi chèo mát mái hay chưa. Có lẽ nàng chưa tuyệt đường trở thành một phần quan trọng trong cuộc đời Cody, nhưng nàng sẽ phải trả một cái giá rất đắt. Mặt khác, đứa bé này đáng quý hơn nhiều so với cái vận rủi nàng đang phải đánh đổi là cưới một gã trai kiêu căng ngạo mạn mà nàng không thể đem lòng yêu và chịu đựng đời sống hôn nhân thâm trầm, miễn sao cuối cùng nàng trở thành mẹ của Cody về mặt pháp lý.

Có lẽ nàng nên coi lời cầu hôn của Logan là một điều may mắn. Chỉ có điều thật khó nhượng bộ và thuận tình kết hôn với anh ta ngay tức khắc, trước khi nàng buộc phải chọn lựa. Cho dù có động lực để buông xuôi, nàng vẫn cảm thấy mình quá ích kỷ bởi đã quá coi trọng bản thân hơn Cody.

Khi đã mang đặt hết số đồ đạc của Cody trong căn phòng mới của thằng bé, nàng trở ra căn phòng dành cho khách ở bên hông hành lang được sắp sẵn cho nàng. Nàng lấy ra mấy bộ quần áo của nàng, phòng khi phải ở lại qua đêm, giờ nàng thấy mừng là đã nhìn xa trông rộng như vậy. Nàng còn kê kê theo một vài món đồ khác nữa, thế nên nếu cần thiết thì nàng vẫn còn có thể ở thêm bốn hay năm ngày nữa.

Nàng sẽ mất bao lâu mới tri hoãn được ý muốn kết hôn của Logan đây? Giờ nàng cảm thấy nỗi sợ của nàng về việc thằng bé Cody phải ở quanh quẩn anh ta đã dịu đi nhiều, chỉ còn nỗi khiếp hãi chính nàng phải ở bên Logan đang lớn lên từng khắc.

Nàng lại tự nhủ thầm, không biết làm sao nàng có thể, dù chỉ là nắm tay anh ta thôi, nói gì đến những cử chỉ thân thiết hơn. Anh ta không để cho nàng lựa chọn, nhưng có lẽ nàng chẳng lấy gì làm lương thiện khi thuận theo lời cầu hôn của anh ta, cho dù nàng chẳng hề rung cảm một tí ti nào trước con người đó.

Có lẽ nàng sẽ khám phá ra một nét gì đó thu hút ở Logan, theo con mắt riêng của nàng. Nàng lại vẫn vợ vớ với ý nghĩ phải ngủ chung giường với anh ta và cảm thấy run rẩy nỗi lo mối nguy chuyện ấy, chỉ có điều lần này không khó chịu như suy nghĩ ban đầu.

Lương lự hồi lâu như thế, Claire đã cất đặt xong xuôi đồ đạc của mình trong căn phòng dành cho khách. Nàng quay trở lại phòng Cody. Thằng bé đã rải bao nhiêu món đồ chơi trên phần mặt thảm xung quanh thùng đồ chơi. Thế nên nàng phải giúp nó nhặt cả lại.

Hai mẹ con lại tìm Logan ở thư phòng, nhưng khi Claire trông thấy anh đang nói chuyện điện thoại, nàng và Cody đứng chờ ở hành lang để khỏi quấy quả cuộc điện thoại riêng tư của anh tagay khi thấy mẹ con nàng đứng đợi bên ngoài, Logan kết thúc cuộc gọi.

Vì Logan đã từng bảo sẽ cho Cody xem một con ngựa con, Claire đã thay đôi xăng đan bằng đôi giày đế mềm. Trước đây, nàng chỉ mới được đến thăm các nông trại có vài lần, nhưng những hiểu biết của nàng đã khá phong phú, đủ để chắc chắn rằng nàng không muốn đi xăng đan ở khu vực cách ngôi nhà này khá xa.

Logan bước ngang phòng đến chỗ họ. Thằng bé Cody hơi ép người lui sau người Claire. Nàng không thể quả mắng thằng bé được. Nàng nghĩ mình sẽ khó mà quen được với thân hình quá khổ của gã đàn ông này. Không chỉ vì chiều cao của anh ta, mà còn bởi ngoại hình mạnh mẽ và đầy quyền lực. Người anh ta gầy gò, nhưng từng vuông nhỏ trên người anh đều chắc nịch cơ. Nếu đem so thì nhiều đàn ông nàng từng gặp đều trở thành "tiểu yếu đào tơ" trước anh ta. Lại tầm thường nữa chứ.

Dù nàng không cho rằng Logan đẹp trai, nhưng anh ta lại có vẻ nam tính cuốn hút, khiến anh ta trở nên nổi bật. Ngoại hình to lớn của anh ta bổ sung cho vẻ đẹp đó. Nàng cảm thấy mình quá bé nhỏ và nữ tính trước anh, lòng nàng xoắn xang một xúc cảm khó tả, trong nàng gọi lên nỗi bất an.

"Cô nghĩ thằng bé đã sẵn sàng đi xem ngựa con chưa?"

Claire gắng mỉm cười, nhưng nụ cười có vẻ cứng nhắc. "Tôi đảm bảo là thằng nhỏ thích mê đi ấy chứ".

Logan cúi nhìn Cody. "Chúng ta cùng đi xem chú ngựa con của con nhé, có được không con trai?"

Hai bàn tay Cody vẫn đang nắm chặt tay Claire, bác Logan đột ngột hướng chú ý đến nó khiến thằng bé bẽn lẽn, áp gương mặt trốn sau bàn tay nàng.

Claire cảm thấy thương cảm cho anh ta. Anh ta đâu có tội gì khi sử hữu khổ người to lớn cùng ngoại hình thô ráp, đáng sợ. Rõ ràng là anh ta đang cố bộc lộ thiện chí với thằng bé. Bỗng nhiên cách phản ứng của Cody khiến nàng thấy xấu hổ Logan, thế nên nàng cố giúp anh.

"Bác Logan của con muốn đưa con đi xem một chú ngựa đấy. Thật là tuyệt vời, phải không Cody? Con không muốn đi sao?"

Đầu thằng bé gật khe khẽ, nhưng nó khăng khăng cố thủ sau bàn tay nàng. Nàng nhìn Logan với ý hối lỗi. "Thằng bé không cố tỏ ra xác xược gì đâu. Khi đã thân với anh rồi, cháu nó sẽ xử sự khác hẳn".

Nàng ngạc nhiên thấy Logan có vẻ không tin tưởng lắm. Thực sự, anh ta nhìn nàng theo lối ngụ ý rằng lời nàng không đáng tin. Claire cảm thấy mình bị xúc phạm. Lẽ nào anh ta nghĩ nàng mớm thằng bé để nó lạnh nhạt với anh ta sao?

"Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta cứ ra ngoài thôi", anh ta bảo, rồi bắt đầu tiến bước ra hành lang dẫn đường ra khỏi nhà.

Họ tạm ngừng ở gian bếp rộng, có khi nó đủ sức chứa cả một chiếc máy bay nhỏ, từng phân nhỏ trong bếp đều sạch tinh. Logan tiến tới bên cái giá treo quần áo đóng trên phần tường sau cửa bếp, lấy ra chiếc mũ cao bồi Stetson màu đen trước khi ngắm nghía lại người hai mẹ con và trở ra cánh cửa để ngõ.

Anh ta chờ cho hai người đi trước, anh theo sau và đóng cánh cửa bếp lại. Khi cả ba đã đến sân sau, Logan tiến đến một bên Cody.

"Giày mềm chỉ hợp cho đi lại trong nhà hay trên đường phố. Cô và thằng bé cần phải mang đôi boots mới được. Cả mũ và áo quần cũng phải loại cứng vào. Phục trang kiểu du lịch thường ngoạn thế này thì rầy rà lắm".

Claire liếc nhanh anh ta, nhưng anh ta chẳng nói giải thích gì thêm, vậy nên nàng để ánh nhìn của mình vẫn vợ hướng về đích đến của họ. Nông trại này mới thật rộng lớn làm sao, nàng không thể gọi tên đâu là khu nhà, đâu là kho lúa. Hệ thống các bãi quây súc vật được dựng lên theo đúng trật tự nghiêm ngặt.

Có rất nhiều cây cỏ thụ đỗ bóng gần tòa nhà, số lượng cây thưa dần dọc lối họ bước đi. on lạch phía đông xa xa được điểm tô bằng một hàng cây duyên dáng, toàn bộ chốn này trông như một ốc đảo bởi quanh nó chỉ toàn những bãi chăn thả súc vật trông trải đến hàng dặm đường.

Không khí vẫn tỏa dư âm hơi nóng ban ngày, nhưng ở đây trời có vẻ mát mẻ hơn khoảng không gian bê tông hóa trên phố, có lẽ phải bớt đi vài độ. Bụi treo lơ lửng trong bầu không khí còn sức mùi và sống động âm thanh của đám gia súc và bầy ngựa.

Claire cảm thấy toàn bộ chốn này có vẻ mệnh mông và đầy nguy hiểm khi nàng và Cody bước cùng Logan theo con đường ngăn đôi những bãi rào nhốt súc vật. Claire thường chỉ quen ngắm đám gia súc và ngựa ở khoảng cách an toàn, giờ nhìn gần thế này mới thấy thật khiếp đảm.

Bãi quây bên tay phải của họ nhốt toàn những con ngựa to lớn, móng của chúng phải to cỡ một cái đĩa con. Đám bò bên trái mới thật khổng lồ, nặng nề và đầy dọa dẫm.

Claire bắt chợt thấy lo, không phải lo cho bản thân nàng mà cho thằng bé tí hon đang dò xét xung quanh với cặp mắt vừa thành kính, vừa thích thú. Cody bé nhỏ thế này, chắc hẳn với nó, đàn súc vật to chẳng khác nào quái vật. Claire kiểm tra cho chắc chắn mình vẫn đang giữ tay thằng bé. Bên cạnh họ, Logan vẫn tự tin sải bước, cho dù anh ta phải cố gắng thu ngắn bước chân để thằng bé có thể theo kịp.

Ở ngoài này, Claire mới lần đầu nhận ra Logan không quá khổng lồ. Đây là thế giới công việc của anh hàng ngày, và ngoại hình quá khổ của anh lại hòa hợp hoàn hảo với khung cảnh xung quanh. Về thô kệch của anh ăn khớp với những nguy cơ từ đám thú lớn và tình thế hiểm nguy tiềm tàng. Còn quá nhiều điều về anh chiếm ngự suy nghĩ của nàng, nhưng nàng thấy mừng khi anh cộc cằn và cứng rắn như thế.

Có điều gì đó ở Logan toát lên vẻ yên ổn, một điều gì đó bộc lộ khả năng bảo vệ và che chở, có thể xua tan mọi mối hiểm nguy và đập bằng mọi khó khăn. Anh ta đã sống ở đây hàng bao năm nay, chẳng trách gì anh ta lại giải quyết gọn đẹp mọi sự đến thế. Chắc hẳn anh ta sẽ kiên định giữ vững lập trường ở mức độ cao hơn toàn bộ những gì nàng có thể làm.

Bàn tay nhỏ mềm nằm gọn lớn trong tay Claire nhắc nàng nhớ vì sao nàng phải suy nghĩ nhiều như vậy, Cody sẽ lớn lên ở chốn này, và nàng sẵn sàng cá một ăn mười rằng Logan sẽ đòi hỏi thằng bé phải kiên định trước mọi sự cũng như giải quyết công việc ở nông trại.

Nhưng bắt đầu từ mấy tuổi chứ? Hai sao? Nàng đã nghe hàng tá câu chuyện kể về những đứa trẻ chỉ lớn hơn Cody chút đỉnh đã thực sự cưỡi những chú ngựa trưởng thành. Đối với Claire, độ tuổi thích hợp để Cody có thể tham dự vào những trò như thế này và sẵn sàng đối phó với những nguy cơ trước những loài động vật to lớn phải là... mười tuổi. Trong ý nghĩ của nàng, hai mươi tuổi mới là lý tưởng nhất.

Có điều gì đó mách bảo nàng rằng Logan muốn cho thằng bé thử sức từ sớm hơn nhiều trước mười tuổi. Bỗng nhiên nàng hiểu ra cuộc dạo chơi nho nhỏ này là cuộc khai mạc để Cody bắt đầu hành trình xâm nhập cuộc sống nông trại. Con ngựa non chỉ đơn thuần là một cái cớ để hợp thức hóa hành trình đó.

Trên thực tế, Logan có vẻ chưa hề tiếp xúc với trẻ con, thế nên chẳng có gì lạ khi anh ta không hiểu được rằng Cody cần được bảo bọc đầy đủ hơn trước những mối nguy hiểm rình rập của cái cuộc sống đầy đáng sợ mà anh ta đòi hỏi thằng bé dần thân.

Claire chẳng hề muốn cháu mình quanh quẩn đâu đó gần mấy con vật đáng hàng quái vật này khi không có nàng để mắt trông nom thường xuyên. Mà nếu Logan Pierce dám có ý định quảng thẳng bé quý như vàng này vào bất cứ thứ gì nguy hiểm hơn cái bồn tắm hàng đêm của nó, anh ta sẽ phải thay đổi suy nghĩ. Nàng sẽ chờ xem.

Họ dừng chân bên một bãi quây. Ban đầu Claire nghĩ rằng chỗ này trống không, Logan rút chốt cổng rồi đợi nàng cùng thằng bé tiến vào trước anh. Đến khi đã ở trong rào, Claire mới nhìn thấy một con ngựa non ở bên kia cái bồn chứa nước. Nàng đã nghĩ ngựa non thì kích cỡ không to gì hơn một con chó trưởng thành là mấy, thế nhưng con ngựa non này to xác hơn rất nhiều.

Con ngựa có bộ lông xám lốm đốm, bờm và đuôi lại trắng tinh. Nàng chỉ thường ngoạn vẻ đẹp của nó được có một lúc trước khi con ngựa lon ton chạy về phía họ.

Rồi những bước lon ton trở thành bước đại, con ngựa con còn đá hậu điệu nghệ, cú đá làm liên tưởng đến cuộc đua tài giữa những chú ngựa bất kham. Như thế có vẻ còn chưa đủ ấn tượng, chú ngựa non háu đá còn muốn lao thẳng về phía họ.

Logan không có phản ứng gì tức thì, vậy nên nàng bỗng nhiên nhận ra rằng mình đã mặc nhiên đón nhận vòng tay che chở của Logan.

Cái vẻ cộc cằn và cứng rắn của Logan thì có ích gì nếu như anh ta không chịu nhìn ra mối hiểm nguy? Nhưng Claire thì có, nàng ngay lập tức túm lấy Cody, xoay người bỏ chạy.

Và nàng đụng ngay phải Logan. Hoảng hốt hơn, Claire cố tránh sang bên và bắn loạn trốn sau lưng anh để lẩn trốn, nhưng vòng tay mạnh mẽ của Logan đã thít chặt người nàng lẫn thằng bé, khiến cho cả hai mẹ con chẳng thể cử động được.

Thất thần, Claire ngoái nhìn lui, kịp lúc con ngựa non phanh kít sau người nàng.

Thằng bé Cody vui sướng thót lên. "Ngựa non kia", ngay một giây sau, nàng nhận ra đó không phải là tiếng kêu sợ hãi mà là tiếng của niềm vui đàn ông.

Giọng Logan sần sần và thấp, vẻ khó chịu trong đó không lẫn đi đâu được. "Cô đang làm cái quái gì thế hả?"

Claire nhìn lên khuôn mặt thô ráp của anh, nàng bắt gặp ánh giận dữ trong đôi mắt u tối. Anh thả nàng ra rồi lẹ làng kéo thằng bé lôi thôi khỏi tay nàng. Claire muộn màng níu Cody lại, nhưng nàng chẳng thể nào thắng nổi anh nếu không cố sống cố chết giành cho bằng được.

Logan cùng thằng bé lướt qua chỗ nàng, sau khi để thằng bé đứng trên khoảnh đất trước mặt con ngựa, Logan lùi lại quan sát hai đứa làm quen. Con ngựa non hất hất đầu, theo bản năng, Claire định chạy lại chỗ thằng bé.

Trong tầm quan sát của mị Logan đã bắt thần nhận ra nàng định làm gì, bởi anh ta quay đầu nhìn nàng.

"Nếu cô cứ cố tình can dự đến thế thì tốt hơn hết hãy ra khỏi chỗ này ngay", anh giận dữ quát. Claire cảm thấy lời anh nói như tát vào mặt nàng. Về tức tởm và ngượng ngùng, nàng nhắm mắt lại, sẵn sàng bảo vệ Cody nếu như con ngựa có bất cứ dấu hiệu nào nguy hiểm.

Claire đã nghĩ nàng có thể đánh bại nỗi sợ hãi khủng khiếp trước lũ ngựa, nhưng giờ rõ ràng nàng đã nhầm hoàn toàn. Cảm giác muốn che chở cho Cody dù tăng lên mạnh mẽ nhưng chỉ đẩy nỗi sợ lên thành cao độ, nàng trở trắng nhận ra phản ứng quá bản năng của mình thật chẳng cần thiết chút nào.

Con ngựa rất khê kháng động chạm thằng bé, như thể nó hiểu được có sự khác biệt giữa một đứa con nít và một người trưởng thành. Claire cố thả lỏng và nhắc nhở mình rằng chắc chắn Logan đủ khả năng và dạn dày kinh nghiệm để bảo vệ Cody, nhưng có vẻ người nàng chẳng thể nào ngừng run rẩy.

Logan hướng dẫn thằng nhỏ sờ vào mũi của chú ngựa non đang nhìn nó dò xét, Claire rúm người lại, thậm chí sẽ lập tức can thiệp nếu con ngựa định cắn chấu nàng. Nhưng thay vì thế, chú ngựa non tỏ vẻ thư thái, như thể nó đang tận hưởng đầy khoái trá. Giờ nó đã thể hiện được khả năng tự chủ đáng nể cùng lối xử sự dịu dàng.

Vài giây trôi qua, Logan từ từ đứng thẳng dậy, anh nhắc thằng bé lên. Trước khi Claire nhận ra anh định làm gì, Logan đã nhanh chóng đặt thằng bé Cody lên trên lưng con ngựa mảy màng.

Claire cắn môi đến ứa máu, lòng lo lắng quá đỗi, tất cả những gì nàng có thể làm là im lặng đứng nhìn. Con ngựa này chẳng có yên cương, cũng chẳng có lấy một sợi dây thừng xỏ mũi. Bởi thế, khi Logan bỏ tay khỏi người Cody, để thằng bé ngồi vắt vẻo trên lưng con ngựa, thứ giữ thằng bé cho nó chỉ là những ngón tay bé xíu nắm chặt lấy bờm ngựa, nàng không thể nào không phản đối.

"Đừng, xin anh đừng để thằng bé ngã"

Logan hoàn toàn lơ nàng đi. Thằng bé Cody đang cười toe toét, và trước khi Claire kịp nhận ra điều gì sẽ xảy đến tiếp theo, Logan đã đặt tay anh dưới hàm ngựa dẫn nó đi.

Dẫn con ngựa đi và điều khiển nó chỉ với một nắm tay siết chặt!

Claire bắt đầu bước theo nhưng rồi tự buộc mình ngừng lại, nàng sợ sẽ làm kinh động đến con ngựa. Nàng chau chấu nhìn theo trong khi Logan thong thả dẫn con ngựa đi qua bãi quây, cẩn thận trông chừng thằng bé khi rẽ ở hàng rào và để con ngựa bước dọc đó. Claire cố nhủ mình giữ vững tinh thần khi nghe Logan bảo thằng bé ngồi thẳng người lên và dùng chân siết chặt hai bên hông ngựa.

Cody không chỉ ngồi vững vàng trên lưng ngựa mà còn liú lo vui sướng và thích thú. Thằng bé đã thử dùng chân kẹp chặt lưng ngựa, hứng chí hơn, nó còn dùng gót chân thúc vào con ngựa cho đến khi Logan lên tiếng nhắc nhở nó.

Logan không dừng lại trước khi dẫn con ngựa đi quanh bãi quây đến ba lần. Claire không biết nàng có dám thờ hơi nào trong quãng thời gian ấy không. Nói đúng ra thì nàng không thể giữ được bình tĩnh, kể cả khi Logan đã tiến đến cổng và nhắc Cody từ lưng ngựa xuống đất.

Cuối cùng thì nàng có thể chỉ đạo chân mình hoạt động, thất vọng khi chúng vẫn yếu ớt và không ngừng run rẩy. Nàng vẫn sợ điếng người, nhưng giờ thì nàng thấy xấu hổ vô cùng bởi nỗi sợ đó đã khiến nàng bẽ bàng hết cỡ trong đời.

Trước khi họ đến bãi quây, Logan có vẻ cứ lóng ngóng trước Cody, nhưng giờ thì cái vẻ vụng về đó đã biến mất tăm. Logan đã xử lý đầu vào đấy cả rồi. Anh biết chắc mình đang làm gì, có thể dễ dàng nói rằng Cody được an toàn thực sự khi có anh ở bên. Con ngựa đã được dạy dỗ chu đáo, và Logan hoàn toàn kiểm soát được con ngựa lần thằng bé.

Cody nhằng nhẵng thét lên, "Không con muốn cưỡi ngựa cơ! Con muốn cưỡi ngựa cơ!" Đây là dấu hiệu cho thấy thằng bé đã hết rụt rè trước bác nó.

Thực lòng mà nói, Logan đã khéo léo dụ được Cody ngay khi đặt thằng bé lên lưng ngựa. Claire cảm thấy nhói lòng. Con la lối om sòm đầy lạ lẫm của Cody nhắc nàng rằng tất cả những gì nàng đã làm, đã cho Cody hoàn toàn chẳng đáng sánh cùng con ngựa kia, cũng chẳng gì khác khiến thằng bé quyết liệt phản ứng như vậy khi bị tước mất con ngựa.

Khuôn mặt bé bỏng của Cody đỏ au chóng cự, trên gò má thằng bé, những giọt nước mắt thi nhau tuôn rơi.

"Ừ ừ, ừ ừ, con muốn cưỡi ngựa nữa cơ!", nó nhằng nhằng như thế khi Logan tình bơ dặt ngựa đi.

Logan chắc chắn lười rồi nhắc Cody khỏi mặt đất, đu lên vòng tay anh.

"Cười ngựa suốt cả tối thế đủ rồi, con trai", anh bảo rồi chẳng tỏ ra bận tâm trong khi Cody cứ liên tục rú rít và thụ mũi giày để mềm vào bên hông anh để phản đối.

Người đàn ông cao lớn thông thả bước đến bên cánh cổng và từ tốn mở chốt cửa như thể thằng bé Cody đang ngồi lặng yên trên cánh tay anh chứ không phải đang bộc lộ con thịnh nộ tầm cỡ thế giới. Claire nhanh chóng theo sau họ, cố lách người qua cánh cổng trước khi Logan lơ đãng đóng mất.

Mọi dấu hiệu ngôn ngữ cử chỉ của Logan cho thấy anh hoàn toàn lơ đãng đi, và cái cách anh đóng cổng mà chẳng ngừng lấy một giây đợi nàng qua ngụ ý nói rằng anh đã quên mất nàng đang leo đèo theo sau, cho dù nàng biết thừa anh chẳng hề quên sự có mặt của nàng lấy một giây đồng hồ.

Xấu hổ vì nhục nhã và hối tiếc cho những phản ứng quá trớn của mình lúc trước, Claire giả vờ không thèm để ý đến thái độ coi khinh của anh. Có lẽ sẽ có cách nào đó xoa dịu tất cả, cách nào đó giúp xóa bớt tính hèn nhát

Logan không hài lòng về nàng, nàng thậm chí còn nhận biết được hoàn toàn đầy đủ tình huống xảy ra ở bãi chăn thả súc vật. Anh là một chủ trại, có lẽ anh yêu cuộc sống ở ngoài này. Chẳng có gì phải bàn cãi khi nói rằng anh sẽ khăng khăng nuôi dạy thằng bé Cody theo lối sống đó.

Nhưng nếu anh cưới một cô vợ chết nhát, mọi ý định nuôi dạy thằng bé theo ý mình của anh sẽ trở nên phức tạp vô cùng. Anh ra lệnh cho nàng rời khỏi bãi chăn thả súc vật nếu như nàng "cứ cố tình can dự", chừng đó cũng đủ thấy được lý do khiến cho giờ đây anh hoàn toàn lơ đãng đi, anh còn muốn để cho nàng hiểu rằng anh không chỉ thấy khó chịu mà có thể có phần còn bức nàng hết cỡ.

Dù nàng đã quyết định làm mọi điều có thể để ngăn không cho Logan phó mặc Cody trước những mối hiểm nguy do bọn thú lớn gây ra, con tuyệt vọng của nàng trước con ngựa nhỏ chính là bằng chứng - dù chỉ mình nàng hay - cho thấy nàng vẫn đang ngờ vực, kể cả trong tình cảnh bất hiểm nguy hơn.

Làm sao Claire có thể thực hiện cái nghịch lý của niềm hy vọng tìm được cách trì hoãn cuộc hôn nhân khi mà giờ đây gần như chắc chắn Logan sẽ rút lại lời cầu hôn.

Đi được nửa đường về nhà, con phản kháng của Cody dịu xuống. Như thể mọi thứ còn chưa đủ để khiến nàng tuyệt vọng và ngoài tầm kiểm soát, thằng bé khe khẽ tựa đầu lên bờ vai Logan.

Claire hiểu rằng thằng bé đã chấp nhận cái gã không lồ kia, nàng cảm thấy tim ghi siết nỗi đau đớn và con ghen tức. Logan đã đoạt lấy thằng bé mới dễ dàng làm sao, cho dù anh ta chưa từng chơi với trẻ con. Cũng giống như cảm giác bất lực và tuyệt vọng nàng từng trải qua khi mất thằng bé vào tay Logan ở tòa và rồi bị cưỡng ép chuyện hôn nhân, giờ đây, chẳng gì có thể so sánh được với nỗi đau đớn và vô vọng - cảm giác mất mát - mà nàng đang phải gánh chịu.

Quan sát về mặt cầu cạo của Logan, trong lòng Claire lại dâng lên đợt sóng lo lắng khôn tả, nàng chăm chăm bước theo anh ta, tìm trữu nặng.

Cảnh tượng đầu Cody thư thái nghiêng nghiêng đầy tin tưởng trên vai Logan nhắc nhở nàng nhớ đến điều tệ hại nhất - Logan Pierce đã đánh cắp trái tim của người mà nàng yêu quý nhất trên cõi đời này.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tình Yêu Lên Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Claire cực kỳ căm ghét những kẻ trừng phạt người khác bằng những đòn im lặng. Chẳng còn gì bất ổn hơn khi bị đặt chên vênh giữa nỗi lo lắng và tâm lý bất an mà sự im lặng gây nên cho nạn nhân. Theo nàng nghĩ, im lặng là cách thức độc ác và bất lương nhất để bày tỏ thái độ không vừa lòng.

Nhưng thứ khiến nàng bức bối hơn cả chính là nàng không chắc liệu mình có nên tranh sức đến cùng với Logan hay không. Nếu ai khác đứng dưng im lặng với nàng, nàng đã chẳng phải nghĩ làm gì. Nhưng bởi vì Cody đã nhanh chóng gạt bỏ nỗi e thẹn trước gã khổng lồ Logan, có lẽ anh ta sẽ chẳng cần đến nàng để thúc đẩy mối quan hệ của anh ta với thằng bé.

Cái thực tế nàng khiến Logan nổi cáu quá chóng vánh đã làm dấy lên nỗi lo lắng trong lòng nàng, liệu anh ta có huỷ hôn, liệu lần tới nàng có xử sự ngu ngốc thế nữa không.

Kể từ lúc đó, nàng một mực im lặng khi tắm cho Cody rồi đọc sách cho thằng bé nghe trước khi bác nó bước vào chúc nó ngủ ngon và cẩn thận quan sát khi Claire đặt thằng bé lên chiếc giường bé.

Nàng cũng đã nhận ra rằng nàng sẽ phải trông trước nhìn sau cho dù mất bao nhiêu thời gian đi nữa để thực sự cưới anh ta và hoàn tất mọi thủ tục pháp lý để nhận nuôi thằng bé Cody. Chỉ là nàng không ngờ được Logan lại quá đáng thế này, đáng lẽ ra nàng nên tính đến điều này mới phải. Phường bao chúa lúc nào chả đòi hỏi quá thể khi người khác không phục tùng hết những mệnh lệnh của chúng.

Anh ta vẫn chưa trực tiếp nói với nàng nửa lời. Nhưng vì thiện chí, nàng đã sớm lịch sự kể cho anh nghe về những hoạt động hàng đêm của Cody. Đầu

tiền là cho thằng bé tắm này, sau đó nàng sẽ đọc cho nó nghe vài trang sách trước giờ đi ngủ lúc tám giờ ba mươi, vì thế Logan biết được lúc nào thì nên đến phòng Cody chúc thằng bé ngủ ngon.

Giờ nàng đã xong xuôi công việc thường nhật với Cody, cả nàng và Logan đều đã chúc Cody ngon giấc, họ cùng bước ra phía hành lang vắng lặng. Giấy phút phải đến cuối cùng cũng nhanh chóng ập đến. Tuy nhiên, cho dù đã cẩn thận dò xét, Claire lại sắp khiến Logan nổi đóa, nàng không thể qua đêm với anh ta mà không làm rõ trắng đen.

Logan bước sượt qua nàng và sai bước dọc dãy hành lang dẫn đến khu nhà chính. Claire nán nã nơi cánh cửa phòng Cody để ngó để chắc chắn rằng thằng bé đã thực sự nằm yên và đang thiêu thiêu ngủ. Dù lúc ở nhà, nàng đã tập cho thằng bé ngủ ở giường to, nhưng đêm nay ít ra nàng cũng đã chọn đặt nó trên chiếc giường cũi cho trẻ con.

Ngôi nhà này còn quá lạ lẫm, chiếc giường cũi sẽ khiến cả nàng lẫn thằng bé cảm thấy an lòng. Chỉ trừ khi Cody định trèo ra ngoài. Đây là lý do khiến nàng cứ lặng lẽ lần chần nơi dãy hành lang khuất tầm mắt. May sao, niềm vui thú của ngày cùng giấc ngủ trưa chưa đầy giấc đã khiến thằng bé nhanh chóng chìm vào giấc ngủ trong vòng chưa tới mười phút.

Claire hít một hơi ổn định tinh thần rồi đi tìm Logan. Có vẻ đêm đến, bà quản gia Elsa trở về nhà ngay khi đã dọn rửa xong xuôi bữa tối, thế nên sẽ chẳng có ai nghe trộm họ cả.

Nàng tìm thấy Logan trong thư phòng. Anh ta vẫn đeo bộ mặt rắn như đá lửa, giống như khi họ đến bãi quây chơi. Claire hết sức bức bối, nhưng nàng cố gắng kiềm chế và rất, rất cẩn trọng trước anh ta. Anh ta vừa mới ngỏ lời cầu hôn cách đây có vài giờ đồng hồ. Rồi lại dễ dàng - phải nói là quá dễ dàng - rút lại lời của mình. Giá mà anh chưa hoàn toàn thay đổi quyết định.

Claire cứ đứng lảng vảng ở thềm cửa cho nỗi bức tức trong mình thăng hoa vài giây, rồi nàng tiến đến gõ nhẹ lên cánh cửa đã mở sẵn. Có lẽ phải mất thêm một lúc lâu nữa, Logan mới ngược lên.

Ánh mắt u tối của anh quét nhanh người nàng, nàng nghiệm ra có lẽ đó là lời chào duy nhất mà nàng nhận được từ gã ngốc này. Thực là cái gã hiện thân của tính kiêu căng ngạo mạn.

“Tôi nghĩ chúng ta cần bàn bạc một số chuyện,” nàng nói, cẩn trọng giữ cho giọng mình được bình tĩnh trong khi bước vào phòng tiến đến chiếc bàn của anh ta.

Anh quan sát từng bước chân của nàng, nhưng lần này ánh nhìn của anh đã hấp háy sáng lên, nàng cảm nhận hơi ấm thật lạ trong từng milimét căn phòng khiến cho nàng run rẩy vì căng thẳng. Mối lo về vấn đề tình dục căng như dây đàn cũng chẳng thể nào làm dịu đi thần kinh nàng.

Logan ngả người lui sau ghế, tỏ ý đang chờ nàng lên tiếng. Nàng nhận thấy anh ta chẳng hề có ý mời nàng ngồi và thấy căm ghét hành động thô lỗ đó của anh ta biết bao. Anh ta vẫn không hề đáp lời nàng, điều này lại khiến đầu nàng sôi sùng sục.

“Tôi chẳng màng quan tâm cái thứ yên lặng dờ người của anh,” nàng nói, dù đã rất thận trọng giữ cho giọng vừa phải. “Nếu anh đang thất vọng về tôi, ít nhất thì cũng phải nói ra và nói cho tôi biết lý do chứ.”

Mất một lúc Logan chẳng hề trả lời hay phản ứng gì. Mãi đến khi nàng nghĩ nàng chẳng thể nào kìm nén cơn bức bối trong lòng nữa thì anh ta mới thừng thừng đáp.

“Tôi sẽ không tha cho cô nữa nếu cô còn tiếp tục trò mèo như khi ở ngoài bãi quây.”

Claire không chắc chắn về những gì mình nghe được. “Trò mèo gì cơ?”

Logan thò lòng khủy tay trên thành ghế nhưng đôi mắt giận dữ của anh cho nàng hay anh chẳng hề thấy thư thái.

“Nếu cô định giữ khư khư thằng bé ngoài lề cuộc sống nơi đây, tốt hơn cô nên đi cho khuất mắt.”

Claire sững sờ. Điều nàng đoán lúc ban đầu - Logan chẳng hề tin tưởng nàng - giờ đã quá rõ ràng đối với nàng, như thể có thể đánh vắn từng chữ cái trên biển hộp đèn neon. “Anh đang nói đến chuyện gì thế kia?”

“Tôi sẽ không để cô làm thằng bé hoảng sợ nữa,” anh ta nói và giọng trầm kéo dài và nghiêm túc, nhưng những lời tiếp theo đó là lời đe dọa rành rành. “Đừng bao giờ cư xử theo cái lối đó nữa.”

Claire khê gât đầu ngạc nhiên. Nàng sững sờ khi anh chẳng hề biết nàng thực lòng sợ hãi khi con ngựa lao về phía họ. Anh ta không hề để ý đến nỗi sợ lớn lao của nàng trước sự an nguy của thằng bé, thêm vào đó là nỗi sợ cho chính bản thân nàng, bởi thế nàng không muốn để lộ cho anh hay. Nếu không phải là trường hợp bất khả kháng thì đừng hòng nàng để lộ những bí mật riêng tư vào tay đối phương.

Xét cho cùng, anh ta có thể thông cảm với nỗi lo lắng của nàng về thằng bé, nhưng nỗi sợ hãi của nàng về bọn ngựa thì chắc hẳn đối với anh ta sẽ là kì cà kì cục lắm. Cả đời anh ta có lẽ còn chưa biết sợ điều gì.

“Lúc ấy tôi muốn... bảo vệ Cody,” nàng nhỏ nhẹ nói. “Con ngựa có vẻ... dữ tợn. Ấn tượng ban đầu là thế.”

“Có phải cô nghĩ tôi dám đẩy thằng bé vào chỗ nguy hiểm không?” Mắt Logan ánh lên vẻ giận dữ tăng tiến khi anh ta lừ lừ đứng dậy.

Trời ạ, có lẽ chính ý nghĩ đó khiến anh ta thấy bị xúc phạm. Chẳng có gì mà vội, anh bắt đầu di chuyển quanh cái bàn giấy khổng lồ, ý nghĩ bước lùi lại thôi thúc năng mạnh mẽ.

Claire không dám trả lời câu hỏi của anh ta bằng lời đáp thẳng thắn. “Đúng vậy”, nên nàng cố lựa câu trả lời vừa đúng nhưng cũng lại rất khéo léo. Chắc hẳn nàng không thể nói dối rồi, bởi vì nàng cảm thấy anh ta sẽ lập tức phát hiện ra.

Khi Logan đến cách nàng khoảng chừng một cánh tay, nàng nhận ra anh ta đang tức giận đùng đùng, mọi điều nàng nói đều chẳng có nghĩa lý gì, cho dù đó là sự thật hay là lời nói dối. Nàng thận trọng uớt lời.

“Tôi không nghĩ anh cố tình đẩy thẳng bé vào chỗ nguy hiểm, nhưng có vẻ anh không có nhiều kinh nghiệm về trẻ con. Tôi cũng không biết rõ về anh lắm nên không thể chắc chắn được liệu anh có nhận biết được Cody còn bé bỏng và non nớt lắm không, một đứa bé ở tuổi của nó sẽ phải đối mặt với những nguy cơ khó lường của cuộc sống nông trại. Chẳng phải rất khó đoán được hành động của bọn thú sao?”

Logan chống tay lên chiếc hông gọn gàng. Claire cố không để hành động có ý dọa dẫm đó làm sút tinh thần. Giọng anh ta vẫn trầm và nặng nề.

“Thế nên cô cho là nếu cô làm thẳng bé sợ thì tôi sẽ trao nó cho cô để cô đưa nó về với đời sống thị thành à?”

Nỗ lực của nàng đã thất bại thảm hại. Mặt khác, nàng cũng cảm thấy có phần tội lỗi vì những muốn đưa Cody về nhà nàng, chỉ riêng mình nàng bao bọc thẳng bé - bằng cách nào đó thoát khỏi mệnh lệnh hôn nhân của Logan - bởi thế nàng không thể hoàn toàn phủ nhận mọi điều anh đã cáo buộc nàng.

“Tôi không chủ ý hành động như thế ở ngoài bãi quây, anh Pierce ạ.” Ngay khi thốt ra những lời này, nàng biết chỉ chúng thôi thì chưa đủ.

“Tôi không phủ nhận đã rất muốn đánh bại anh ở phiên tòa,” nàng thừa nhận, “cũng không phủ nhận tôi muốn mình nuôi dưỡng Cody. Tôi không chối khi anh buộc tội tôi đã phóng đại chuyện con ngựa, nhưng tôi không hề định làm thẳng bé sợ. Làm thế thì tàn độc quá, mà tôi nghĩ nếu anh dành ra vài giây suy nghĩ, anh sẽ thấy tôi chẳng hề làm thế. Xét cho cùng, anh là người giám hộ chính thức của Cody, và thẳng bé cảm nhận được điều đó. Tôi sẽ không thể để cháu sống suốt mười sáu năm sợ hãi và gian nan cùng anh.”

Thật khó lòng chống đỡ được ánh mắt tàn độc kia khi nó lóe lên sáng rực, thật khó lòng để giữ không quay đi khi Logan thăm dò gương mặt nàng như thể đang lần tìm hiểu của sự giả tạo. Nàng bắt gặp chút thấu hiểu nhỏ nhoi từ anh ta.

“Cô sợ.”

Lời nói toạc móng heo hàm chứa cả vẻ tò mò lẫn khinh thường của anh ta khiến nàng cố lái câu trả lời của mình theo hướng khác.

“Có lẽ ‘bảo vệ quá mức cần thiết’ mới là cụm từ thích hợp.”

Logan ngửa đầu ra sau như thể đang dò xét nàng theo cách hơi khác lạ. “Nói thế cũng đúng. Nhưng đúng là cô sợ. Mà không chỉ sợ cho thẳng bé mà còn sợ cho chính bản thân cô.”

Anh ta càng đứng gần nàng, khả năng né tránh áp lực thú nhận càng trở nên xa vời. Claire hy vọng anh ta đừng tiến thêm đến gần nàng nữa. Hoặc là anh ta biến đi cho rồi. Mà có lẽ nàng nên đi thì hơn.

Nhưng Logan không thực sự tiến đến gần nàng, chỉ là nàng cảm thấy thế mà thôi. Nỗi căng thẳng của nàng nhanh chóng chuyển hướng, khiến nàng càng rối trí hơn. Nhưng thân người anh ta như một tảng nam châm lớn, từng tế bào trong cơ thể nàng như muốn chống trả lực hút về phía anh ta. Lòng nàng càng còn cao mong mỏi, gần như là thèm khát.

Nàng đã sống trong thất vọng hàng tháng trời nay, vài ba ngày qua mới thực sự là ác mộng. Ngày hôm nay là ngày nàng chẳng thể nào ngờ được, hẳn thế nên nàng nhâm nhọt hết tron hết trọn. Vì nàng chẳng thể thấy Logan có chút sức hấp dẫn nào, cho nên giờ nếu nàng có bị anh ta cuốn hút thì chuyện cũng chẳng có gì to tát cả.

Bản thân nàng quá tự tôn, không muốn phơi toạc ra nỗi sợ của mình. Ngược lại, nàng nói vòng vo, “Phải thừa nhận là tôi không có mấy kinh nghiệm với ngựa.”

Khuôn mặt rắn như đá của Logan giãn ra, cả cái vẻ khắc nghiệt cũng dịu bớt đi. Cặp môi lạnh lùng đã nhích lên một ít và cả ánh nhìn tóe lửa của anh ta cũng đã nhẹ nhàng hơn hẳn. Một sự chuyển biến lạ lùng khiến bỗng chốc anh trở nên... đẹp trai.

“Được rồi. Vì bài học vừa rồi, cảm ơn cô, cô Claire.”

Giọng nói sần sần của anh ta đã trầm hơn, dịu dàng hơn. Giọng nói ấy vẫn xuyên qua nàng, để lại trong tim nàng những dư âm thật lạ. Nàng thấy mình như bị thôi miên trước những cảm xúc mạnh mẽ và cái cách anh nhìn nàng, nàng không biết mình nên đón nhận nó thế nào, không hiểu hết những gì anh ta vừa nói xong.

“Bài học gì cơ?”

“Những biểu hiện của cô khi cô nói thật. Và cả những dấu hiệu khi cô nói dối. May sao cô nói dối rất tồi.”

Trước khi nàng kịp trả miếng, anh đã chêm thêm, “Có lẽ cô sợ vì đã từng ngã từ lưng ngựa xuống, đến giờ vẫn chưa có ai giúp cô vượt qua nỗi sợ hãi đó.”

Claire cảm thấy con sóng lòng mình khuấy khỏa tí chút. Anh ta đã đoán trúng phóc, và giờ về mặt anh ta chẳng còn lấy một nét khinh nàng nữa. Có gì đó trong cách nói của anh giúp nàng thấy thoải mái xác nhận lời phỏng đoán.

“Tôi chắc anh cũng đã từng nghe về những trường hợp tương tự.”

Cuối cùng thì Logan cũng đã mỉm cười. Dù Claire cực kỳ dị ứng với anh, nàng vẫn nghĩ đó là nụ cười quyến rũ nhất nàng từng thấy trên đời. Nhưng rồi anh nhanh chóng phá tan cảm xúc của nàng.

“Được rồi, cô em ạ. Trường hợp của cô sẽ là ngoại lệ. Cô sẽ phải nhanh chóng bóp nát nỗi sợ của mình.”

Những điều nàng vừa nghĩ về bước tiến lớn của tính khí khắc nghiệt, lạnh lùng và sự thấu hiểu nỗi sợ của nàng đã tan biến. Dù giận dữ, nàng vẫn cười giọng gao. “Ôi trời, thật lạ làm sao. Anh chỉ cần ban lệnh, rồi mọi việc nhanh chóng đâu vào đấy sao!”

“Đúng thế, thưa quý cô. Ngay sau bữa sáng ngày mai, cô phải làm được.”

Anh ta coi nàng là món đồ chơi chắc? Hay anh ta cố tình muốn trêu tức nàng? Sau cái màn phạt im lặng của anh ta, nàng sẽ không nhân nhượng thêm nữa.

“Tôi không thích ngồi trên lưng ngựa,” nàng kiên quyết nói. “Với bản danh sách những nhiệm vụ của vợ ngoan mà anh đề ra hồi chiều, tôi đồ rằng mình cũng chẳng dư dả thời gian mà rồi hơi đi cưỡi ngựa.”

“Là vợ tôi thì cô sẽ phải làm thôi.”

Claire thăm dò biểu hiện dọa dẫm trên khuôn mặt anh ta, nhưng anh có vẻ hoàn toàn thư thái - về đẹp trai - cái vẻ ngoài trước đây cô chưa từng được chứng kiến, bởi vậy nàng không biết anh có thực sự nói nghiêm túc. Anh ta dám tận hưởng cảm giác bối rối của nàng, có lẽ nàng hoàn toàn có quyền trả đũa.

“Anh có chắc không? Anh đã quên bằng yêu cầu nho nhỏ đó trong bản danh sách đề ra cho một cô vợ hoàn hảo. Và anh đã lấp đầy mọi chỗ trống trong đó khi nêu lên mệnh lệnh của mình. Tôi nghĩ mình không có khả năng đảm bảo được điều khoản phụ trội này. Mà dù sao đi nữa, ngày mai cũng là quá sớm, nhất là khi anh vừa báo cho tôi trong đêm.”

“Cái mồm cô cũng sắc sảo thực đấy, cô Claire ạ.” Âm sắc giọng Logan vẫn nhẹ và trầm, những lời anh vừa nói chẳng có tí gì tỏ vẻ khó chịu. Nếu đó là lời phê bình chỉ trích, âm điệu nghe sẽ khác hẳn.

“Chúng ta ai chẳng có thể mạnh riêng,” nàng nói và nghiêm nghị đan ngón tay trước ngực.

Cử chỉ nhỏ đó có vẻ đã tác động đến anh, anh tóm lấy đôi tay đan chặt của nàng, tiến tới thêm nửa bước chân. Claire ý tứ bước lùi nhưng anh vẫn dịu dàng nắm chặt tay nàng. Nàng nhìn xuống tay của cả hai, rồi ngó lơ chỗ khác.

Không khí im lặng bao trùm căn phòng, như thể ai đó vừa gạt công tắc điện cao thế. Đôi bàn tay to của anh nóng bỏng và đầy những vết chai, hơi nóng len lỏi qua lớp da nàng, phả vào những phần sâu kín mà trước đây nó chưa từng chạm đến. Cảm giác yếu ớt cần được chở che trôi dần cùng hơi nóng, nàng cảm nhận những chiếc tua nua quai của khát khao nhục dục nhen nhóm lần đầu.

“Claire, anh chưa từng mong chờ điều gì ngoài khả năng của em,” anh dịu dàng lên tiếng, nhưng nàng chẳng thể làm sắc điệu không hề mùi lòng khi anh nói thêm, “nhưng những điều anh muốn, anh quyết tâm cho bằng được.”

Bình thường, những lời kiêu đó sẽ khiến nàng nổi cáu. Giờ không phải nàng không thấy tự ái, chỉ đơn giản bởi nàng không thực sự muốn phơi bày con thịnh nộ của mình. Điều duy nhất giữ nàng không cho Logan biết cái nắm tay của anh đã làm tiêu tan một phần sức kháng cự của nàng chính là sự thực trần trụi - con người lỗ mãng như anh sẽ trở nên nhảm nhí niềm thích thú nếu nàng để lộ cho anh hay.

Nàng táo bạo ngược nhìn ánh mắt u tối của anh. “Tôi không ngạc nhiên khi anh có những mục tiêu và đích đến. Ai cũng thế cả,” Claire nhướn mày không đồng tình. “Tôi cũng sẽ như những người khác, tôi vẫn luôn tự hỏi. Nếu không tính tới quyền nuôi dưỡng Cody, cuộc hôn nhân này có mang lại cho tôi điều gì? Có gì khác ngoài một bản mệnh lệnh và yêu cầu chứ?”

“Anh không phải là kẻ vô ơn.”

Bước lùi một bước, nàng cố giật tay mình ra khỏi cái nắm tay của anh.

“À há, cái lý do này mới thật có sức an ủi làm sao,” nàng nói mỉa, giận dữ khi nhận ra những ngón tay nàng vẫn để yên trong tay anh. Ngay lập tức nàng rút chúng về.

Logan vẫn nhìn nàng, cái nhìn quyến rũ chết người. “Em sẽ có nhiều tiền, một mái ấm gia đình, những đứa con do chính em sinh ra...”

“Tôi chẳng tha thiết chăm sóc những đứa con của tôi với một người chồng luôn thích ra lệnh và quá đáng như một bạo chúa...”

Logan lại tóm lấy những ngón tay nàng, trước khi nàng kịp nói hết từ “bạo chúa”, họ đã đứng áp sát nhau, tay to của anh đặt lên eo nàng.

“Em nói nhiều quá rồi đấy, cưng à,” anh nói khi mái đầu sẫm màu của anh nghiêng xuống.

Claire còn bàng hoàng chưa kịp quay đầu tránh đi trước khi đôi môi nóng bỏng của anh tìm thấy môi nàng.

Nụ hôn cuồng nhiệt và nóng bỏng ấy bộc lộ vẻ tự tin hoàn toàn của người đàn ông này. Nụ hôn ập đến nhanh quá, khiến Claire hoàn toàn không phòng ngự được gì. Nàng cũng không kịp hiểu được những phản ứng bản năng của cơ thể.

Không có lấy một lời mào đầu lịch lãm, chỉ đơn thuần là một nụ hôn mãnh liệt. Những nụ hôn đầu có lẽ không xa xăm như thế này, Claire đột ngột đắm mình trong làn sóng dữ dội. Nụ hôn đắm đuối và kích thích đam mê tột độ. Trong đôi mắt, chưa từng có ai hôn nàng như thế, ngay khi môi anh chiếm hữu môi nàng, nàng hiểu rằng sẽ chẳng còn ai trên cõi đời này dám làm thế đối với nàng.

Tệ hơn nữa, anh còn cố khơi gợi bản năng đàn bà và nhục cảm mà trước đây nàng nghi ngại không hiểu mình có không. Chỉ một mảng lý trí lơ lửng trong nàng than vãn về nỗi nhục nhã mà cơ thể đang phản bội chính nàng.

Nàng chỉ kiểm soát hoàn toàn lý trí của mình khi Logan dứt nụ hôn. Nàng sững sờ mất một, hai giây mới định thần nhận ra khúc bi ca mắt mắt mà nàng nghe được chính là của mình. Giọng nói cộc lốc của Logan vang lên như lời phán quyết cuối cùng.

“Claire, dẹp bỏ tất cả đi, chúng ta tổ chức lễ cưới. Ngày mai ta sẽ cùng bay đến Vegas. Hoặc Reno.”

Claire tự si và mình. Cái con người thô lỗ như anh ta suy nghĩ gì sau nụ hôn như thế chứ? Bản thân nàng nghĩ gì sau nụ hôn như thế chứ? Liệu nàng có biết suy nghĩ không đây? Nàng vật lộn giữa những xúc cảm vò xé.

“Tôi vẫn... chưa đồng ý lấy anh, nàng thì thầm, giọng lạc đi, trí óc nàng vẫn đang trong tình trạng đoan mạch. Trí óc nàng còn chấp cheng nên chưa kịp nhớ ra nàng đã chính thức đồng ý lấy anh ta hay chưa. Cố sao nàng lại đơ toàn tập thể này chứ?”

Tiếng cười ảm áp của Logan lại len lỏi đến từng tế bào trong nàng. “Cung à, thân thể em đã vừa nói ‘Em đồng ý’ mất rồi... Đây chính là hợp ngôn chân xác nhất.”

Claire cảm thấy khuôn mặt nàng đỏ lựng lên. Nàng trẻ trung nhận ra mình vẫn đang bám víu lấy anh ta, sát sạt thân thể anh ta như toàn bộ con người nàng đã tan chảy và dính bết vào quần áo. Bề bằng, nàng cố gộp gom những ảo tưởng khóa lấp lòng tự tôn của mình, cuối cùng bằng sức mạnh đó, nàng đã tách được khỏi anh.

“Ít nhất thì một trong hai chúng ta cũng không phải là kẻ không tim hay máu lạnh,” nàng nói và cảm thấy giận dữ vì giọng nàng nghe như gió thoảng. Nàng nhìn lên đôi mắt sẫm màu của anh, thấy ghét làm sao cái vẻ... đẹp trai ngời ngời thế. “Và ngày mai thì quá là gấp.”

Qua ánh mắt háp háy từ cặp mắt u tối, nàng chắc cú anh chẳng thích cái lối nàng xoay vào cụm từ “kẻ không tim hay máu lạnh”.

“Chẳng có lý do gì mà phải đợi cả.”

Giờ thì bản tính dứt khoát không lay chuyển được đã trở lại với chàng. Nàng cố thoát khỏi nguy cơ bị bắt ép lần nữa. “Tôi muốn anh viết ra cam kết cho tôi nhận nuôi thằng bé. Và tôi muốn gọi luật sư riêng của tôi đến, một luật sư mới ấy. Chừng ấy việc cũng đã mất bao nhiêu thời gian rồi.”

Nàng thấy nhẹ nhõm khi anh quay người bước về chiếc bàn giấy, mang theo cả cái sức hút. Cuối cùng thì nàng cũng đã thấy có thể hít thở bình thường được rồi.

Claire nhìn anh mở bọc bàn, nàng nghĩ hành động của anh thật kỳ quặc, cho đến khi anh lôi ra một tập tài liệu pháp lý mỏng dính và chuyển nó ngang bàn.

Đó là một bản thỏa ước tiền hôn nhân, nàng chẳng lấy làm bất ngờ. Tất nhiên, gã độc tài này đã cẩn thận chặn mọi lối thoát của nàng. Nhưng khi đọc lướt bản thỏa ước, nàng cảm thấy như thể nàng đang nắm giữ trong tay nguồn bảo đảm duy nhất chắc chắn: nàng sẽ trở thành mẹ hợp pháp của Cody.

Con giận của nàng dịu dần, làn sóng phẫn nộ của nàng dành cho Logan dần cuốn ra xa. Nàng ngược nhìn anh, thấy gương mặt anh đã rần rần trở lại. Người đàn ông đẹp trai hiện thân ở anh cũng đã mất hút.

“Ồ đây không nhắc đến thời hạn sớm nhất được nhận nuôi thằng bé,” nàng chỉ trên giấy.

“Không cần thiết.”

Giọng Logan nghe chán chường hơn nhiều. Bỗng nhiên Claire nhận ra anh thực sự không muốn dùng đến một bản thỏa ước nào cả, nhất là cái thứ trôi buộc anh theo khuôn khổ thời gian.

“Tôi vẫn nghĩ là cần thiết. Tôi sẽ cần đến một luật sư đại diện cho tôi, đi kèm đó, tôi còn muốn đính kèm thêm vài điều khoản.”

Về mặt rắn đá của anh vẫn chẳng có chút biểu hiện nào khác lạ. “Thứ duy nhất cần bàn tới trong bản thỏa ước này là thứ mà anh đã hứa mang lại cho em: quyền nhận nuôi Cody. Anh sẽ không chấp thuận bất cứ điều gì khác.”

Claire ớn lạnh trước những lời nói đó. Nàng biết chắc anh khẳng khái đòi như thế, và cả hai đều biết rõ nàng không thể xa Cody. Thế nên anh ta tự do cho mình quyền nắm giữ sức mạnh. Chẳng nhẽ anh ta không nhận ra vòng kiểm soát của anh đối với nàng sẽ tan biến ngay khi nàng hoàn tất

Hay anh ta đã chuẩn bị thứ gì đó phòng ngừa về sau?

Claire không thể hình dung được lúc ấy anh sẽ sử dụng thứ “vũ khí” nào dọn đường đi, nhưng cho dù vũ khí bí mật của anh có là gì chăng nữa, chắc chắn nó sẽ chẳng đáng chút nào đến kế hoạch bất ngờ biến thành Ngài Hoàn Hảo của anh.

Nàng từ tốn gạt đầu và hạ thấp âm điệu trong giọng nói của mình.

“Anh thắng rồi, anh Pierce. Tôi hy vọng những gì anh nghĩ vừa giành được đủ cho anh thỏa mãn.”

Mặt anh đánh lại lần nữa, giọng anh trầm, gắt cục và nhỏ như âm vực lúc này của nàng. “Đừng thế, Claire ạ. Em sẽ là người nuôi dưỡng lòng thỏa mãn của anh.”

Claire nổi cáu, nàng định ngang ngạnh chống cự. Để rồi xem! khi thăm dò bộ mặt cứng rắn xem có gì mai mỉa ẩn sau những lời anh nói không. Nhưng rồi một ý nghĩ khác đã ngăn nàng lại.

Logan có nhiều việc phải bận tâm, hơn hẳn nàng hay Cody. Dù Logan Pierce đẹp hào hoa phong nhã, trông anh vẫn rất lồi cuồn; thêm nữa, anh lại rất giàu có. Anh không cần vợ đến độ phải đi cường ép một ứng cử viên sáng giá làm gì. Thế nhưng anh đã làm thế. Một người ở địa vị như anh cần gì phải hành động thế chứ?

Có lẽ lý do là bởi nàng vô cùng yêu thương Cody, đã lao tâm khổ tứ chăm bẵm cho từng bước đường phát triển nhân cách thẳng bé. Bất chợt nàng hiểu ra, không phải đứa trẻ nào cũng được nuôi nấng và bảo bọc trong tình thương và sự bao dung.

Cho dù điều cuối cùng nàng muốn làm là động lòng trắc ẩn hay thương Logan Pierce, nàng không thể không tự hỏi điều gì đã khiến anh trở thành kẻ chuyên chế máu lạnh như bây giờ.

Có lẽ nàng không biết được một lý do nào đích xác, hay ho gì mà xòng xộc suy đoán những vấn đề riêng tư như thế của người ta. Logan đã lớn, anh ta thừa sức nhận ra mình ngớ ngẩn đến mức nào. Chắc hẳn anh ta cũng đã cất công sửa chữa tâm tính. Chỉ có điều anh không phải là đối tượng mà nàng cần tìm hiểu mọi điều liên quan. Về lâu về dài, nàng mong cuộc hôn nhân với anh không phải kéo dài, để nàng khỏi bận tâm đến những vấn đề đó.

Nàng nhẹ nhàng nói “Chúc anh ngủ ngon”, ít ra như thế cũng là lịch sự, rồi nàng quay đầu bước ra khỏi căn phòng, mừng khôn tả khi nụ hôn cuồng nhiệt họ có dường như đã diễn ra từ hàng bao nhiêu giờ trước đó.

Đến phòng mình, nàng nhanh chóng dọn giường. Lúc nào cũng chăm chăm mong được ở bên Cody, nàng tìm một chiếc chăn mỏng trong tủ mang vào phòng thẳng bé và lặng lẽ đóng cửa lại. Nàng nằm ngủ trên chiếc giường đơn phủ ga trải. Nếu đêm nay Cody ngủ không yên giấc, nằm ngay đó nên lúc nào nàng cũng có thể đồ dành thẳng bé.

Thực lòng mà nói, nàng vẫn bàng hoàng trước những sự kiện diễn ra trong ngày, chỉ khi ngủ bên thẳng bé, nàng mới thấy được an ủi phần nào.

Rối rắm và mờ mịt, Claire suy nghĩ rất lung hời lâu khi nằm trên chiếc giường nhỏ quan sát những con thú non trên giấy dán tường dưới ánh đèn ngủ mờ ảo.

Và, cho dù nàng đã cố phong tỏa suy nghĩ của mình, nàng vẫn nhớ đến nụ hôn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tình Yêu Lên Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Nhớ nụ hôn khuấy động tâm hồn, làm run rẩy đến cả bàn chân và làm tổn thương lòng tự tôn của nàng ghê gớm!

Chúa ơi, không phải vì trước đây nàng chưa từng được hôn. Nàng từng trải qua rất nhiều lần, có đôi lần còn gặp những chàng thanh niên hôn thành thạo miễn chê. Nhưng với nàng, vấn đề ở chỗ nụ hôn đêm qua của Logan là vô song.

Khi trở về phòng mình để thay quần áo trước sáu giờ sáng và vẫn mơ nghĩ về ngày đã qua, nàng dễ dàng nhớ lại mình hầu như đã phản kháng mọi điều ở anh. Cho dù anh đã bộc lộ được những nét dịu dàng khi ở bên Cody, nhưng trong mọi lĩnh vực khác, anh vẫn chỉ là con số không tròn trĩnh.

Claire rời phòng, nhón gót qua dãy hành lang trở lại chỗ Cody. Thằng bé thường tỉnh giấc lúc sáu giờ sáng, nhưng hôm nay nó vẫn đang ngủ mê mết, có vẻ trong vài phút tới nó vẫn sẽ chưa động dậy gì. Claire đang định trở ra hành lang quay về phòng nàng thì nghe tiếng mở cửa từ căn phòng khác.

Chỉ có thể là Logan bước ra từ phòng ngủ của anh. Nàng không phải đợi lâu khi nghe những bước chân nặng nề dội vang trên dãy hành lang dẫn đến phòng Cody. Chắc hẳn thằng bé đã nghe thấy tiếng chân đó trong giấc ngủ nên đột ngột tỉnh giấc.

“Mẹ à?” Cody ngồi dậy, tò mò nhìn những thanh chắn của chiếc giường cũ trước khi bám lấy chúng mà đứng lên. “Mẹ ơi!”

“Mẹ đây con,” nàng nói và bước đến mép giường, hạ thanh chắn xuống.

“Con ư muốn nằm giường con nít này đâu,” Cody nói khi nó vòng tay quanh cổ nàng và thơm nàng một cái.

Claire ôm thẳng bé một lúc, rồi nhẹ nhàng đẩy nó ra. “Mẹ con mình nói chuyện đó sau nhé. Sao con không sửa soạn áo quần cho con trước đã? Con chào bác Logan trong khi mẹ đi lấy đồ của con nhé.”

Vừa nhìn thấy Logan, Cody đã ôm chặt lấy ngực ngừng giấu mặt đi.

Có thể chứ! Logan trở lại vạch xuất phát trước Cody rồi. Nhưng rồi Claire cảm thấy giận anh đến độ hải lòng trước sự vụ đó. Có lẽ Ngài Tự cao Tự đại phải cần đến một hay hai cú dội lại như thế. Ít ra thì cũng có người khiến anh ta phải cố gắng công mà kết quả.

Claire tự miễn thứ cho hành động của mình. Logan lúc nào cũng “thắng” nàng bằng thủ đoạn, thế nên chẳng bao giờ anh ta thêm bận tâm chia tay nàng đỡ nàng. Chắc chắn anh ta có tiền sử dọa dẫm những người thấp cổ bé họng hơn. Mà dù sao chẳng nữa, đánh bại nàng thì có ý nghĩa gì cơ chứ? Chẳng phải anh ta đã từng tuyên bố là chẳng màng đến tình yêu, nếu không có tình yêu thì mọi nỗ lực đánh bại nàng chẳng có gì khác hơn là mảnh khõe tiêu nhân, bản thân nàng cũng đã lãnh đủ rồi.

Claire lại đẩy Cody ra, lần này nàng đã tách được nó khỏi người mình để đi lấy bộ quần áo và tã lót mới mà nàng đã sắp sẵn hồi đêm. Mặc quần áo cho thẳng bé xong, nàng đưa nó vào phòng tắm rửa mặt mũi chân tay trước khi ăn sáng, rồi hai mẹ con cùng Logan bước về phía phòng ăn.

Ngay khi bà quản gia Elsa vừa mang đồ ăn vào và rời khỏi phòng ăn, Logan lập tức lên tiếng.

“Bà Elsa sẽ trông thẳng bé cho đến khi cô trông trẻ tới. Còn hai chúng ta sẽ đến San Antonio mua sắm vài món áo quần cho em, sau đó bay thẳng đến Vegas. Xế chiều là chúng ta đã có thể về đến nhà rồi.”

Anh ta vẫn cứ khẳng khái với đề tài kết hôn chóng vánh, mới sáng bảnh mắt mà đã ra lệnh này lệnh nọ.

Logan nhanh chóng cầm một đĩa thức ăn chuyển cho nàng, nhưng nàng cười thầm khi đan các ngón tay vào nhau và cúi đầu. Cạnh bên nàng, thẳng bé Cody rậm rập làm theo.

Mắt khép chặt, nàng cố nín cười khi nghe tiếng đĩa đáp nhẹ nhàng trên mặt bàn, nàng bắt đầu từ tốn đọc lời kinh cầu. Không biết gì về dòng chảy u ám đang cuấy giữa hai người lớn, Cody rành rọt nhắc lại lời kinh và hôn hờ kết thúc bằng câu “Amen” hết sức háo hức.

Claire mở mắt, ngẩng đầu lên. Về ngạc nhiên rành rành trên khuôn mặt thô mộc của Logan là hình ảnh khôi hài về một người trưởng thành hẳn hoi bị lời cầu kinh của đứa trẻ rằng sửa bắt ngờ tấn công. Đó cũng là bức vẽ khắc họa chân dung của một trang nam nhi nhận biết sâu sắc rằng những mệnh lệnh mình đưa ra đã bị hành động chối từ của nàng thách thức. Cặp lông mày đen của anh ta hạ xuống. Một lần nữa, Logan cầm đĩa thức ăn đưa nàng. Giọng anh mất hết kiên nhẫn.

“Nếu em không mang theo bộ đồ nào đủ điem dứa cho lễ cưới thì khi đến đó, chúng ta sẽ tìm mua lấy một bộ.”

Claire lấy cho Cody một ít trứng rồi lấy luôn phần mình. “Liệu chúng ta có nên đến đó không, hôm qua đã phải chạy long sông sọc lên phố làm thủ tục đăng ký kết hôn rồi.”

“Chẳng có lý gì mà phải đợi cả.”

Anh cố tình nói ra những lời này, ngụ ý nhắc nàng nhớ lại nết hôn hợp ngôn đêm qua. Nàng chẳng thể tìm được lời thích hợp nào để trả miếng.

“Nhưng giấy đăng ký kết hôn chưa có hiệu lực trong vòng bảy mươi hai giờ,” nàng vót vát, rồi đưa trả đĩa thức ăn cho anh. Anh nhận lấy và gần như trút hết phần trứng còn lại vào đĩa mình.

“Ở Vegas thì không cần chờ thời hạn bắt đầu có hiệu lực. Đây là lý do vì sao chúng ta phải đến đó ngay trong ngày hôm nay.”

“Tôi sẽ không để Cody lại với những người thẳng bé không hề quen biết. Không thể để nó lại cả ngày trời được.”

Logan chống cằm tay lên bàn, nghiêm nghị nhìn nàng. “Trước khi lễ cưới cử hành thì em còn chưa được quyết chuyện đó đâu.”

Đuối lý, nàng chăm chú vào đĩa của mình và bón cho Cody. Lời nói của Logan lơ dờ nặng nề trong bầu không khí, tình trạng căng thẳng giữa họ cao vóng lên.

Làm sao mà nàng thậm chí đã nghĩ đến chuyện lấy một kẻ chuyên quyền như anh ta chứ? Nàng không bao giờ là loại đàn bà cho phép một gã đàn ông dễ dàng đánh bại mình, chỉ là vấn đề thời gian - có lẽ chỉ phải tính bằng giây - trước khi cơn giận của nàng bùng nổ.

Claire không thể ngăn mình lên nhìn trộm Logan, và nàng bắt gặp ánh mắt anh đang chăm chăm nhìn nàng. Nàng cũng thoáng thấy trong ánh nhìn đó chút hời hợt trước khi cả hai quay về phía Cody.

Con giận giữ và nổi oán hận bùng bùng trong nàng dịu hẳn đi khi nàng cảm nhận được anh đang hối hận. Cho dù cái đầu bảo thủ kia đang nhen nhóm ý

nghe gì chẳng nữa, ít nhất biểu hiện hối lỗi và tiếc nuối kia cũng đã một kẻ nứt trên bức tường thành rồi.

Nếu những suy đoán của nàng về ngôn ngữ cử chỉ của anh là đúng thì có lẽ anh không hoàn toàn chuyên chế như những mệnh lệnh cứng nhắc khiến người ta nhảm tưởng. Có cách nào thuyết phục anh ít nhất cũng phải chọn cách giải quyết hợp lý hơn không?

Claire biết chính xác điều gì sẽ xảy ra nếu để Cody lại một mình với người lạ trong suốt cả ngày. Thiên chức làm mẹ của nàng lên gân sẵn sàng khiêu chiến.

Nhưng cái vẻ trắc ẩn nàng thoáng nhận ra trong mắt Logan đã ngăn nàng hưng hăng quá độ. Có lẽ thế thật. Cảm giác ngon miệng bay biến đâu mất, nàng chỉ chăm chú đi di phần thức ăn của mình trên đĩa. Không ai lên tiếng cả, nàng thấy thế cũng tốt, nhưng nàng chỉ được giải thoát khi Cody giật giật chiếc yếm trước ngực ra dấu muốn rời khỏi chiếc ghế ăn của mình.

Claire lập tức đẩy ghế mình lui và đứng dậy giúp thẳng bé. Thấy chẳng có việc gì mà mình cùng Cody phải lủi rủ quanh quẩn trong khi Logan đã xong bữa sáng, nàng dẫn thẳng bé ra khỏi phòng ăn, bước theo hành lang dẫn đến phòng thẳng bé.

Nàng đứng trông Cody rửa tay rồi do dự không biết nên làm gì khi thẳng bé chạy vụt ra khỏi phòng nó. Nhìn nó hớn ha hớn hở chạy b con ngựa gỗ bập bênh, nàng tự hỏi làm sao nàng có thể để thẳng bé tuyệt vọng ở nhà với cô trông trẻ được. Chỉ cái ý nghĩ để thẳng bé lại đâu suốt một ngày trời trong một ngôi nhà xa lạ cùng với những con người nó chưa hề quen biết cũng đã là không thể chịu đựng nổi rồi.

Ngày hôm nay, Claire không có chút hy vọng nào thoát khỏi chương trình đám cưới ở Vegas mà Logan đã dàn xếp, nhưng có lẽ nàng vẫn có thể điều đình với anh về Cody. Nàng có thể gọi cho Ann, cô bạn nàng ở San Antonio. Con trai Ann vẫn thường chơi với Cody, thế nên có lẽ cô ấy sẽ rộng lòng trông giúp thẳng bé trong ngày.

Thêm nữa, phải có cách nào đó kìm bớt những mệnh lệnh của Logan. Nàng sẵn sàng làm bất cứ điều gì để được nhận quyền nuôi dưỡng Cody, nhưng nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn theo hướng này thì viễn cảnh đời nàng là hàng tháng trời đắm chìm trong giận giữ và suy sụp.

Cody bắt đầu leo lên lưng con ngựa bập bênh, thế nên nàng bước tới đủ gần, cách tầm tay trong khi thẳng bé thử leo. Nếu nàng là một cô dâu ngoan ngoãn, lúc này nàng phải ở trong phòng mình, gói gém ít đồ đạc vào túi hành lý để chuẩn bị đến Vegas. Trên thực tế, ít ra nàng vẫn có cơ hội thuyết phục Logan suy nghĩ lại khi anh đến tìm nàng ở chốn này, dù cơ hội rất mong manh.

Chẳng mấy chốc, nàng đã nghe tiếng bước chân nặng nề của Logan bước dọc hành lang từ khu chính của ngôi nhà. Nhịp chân anh thư thả nhưng rất đều đặn. Claire đã sẵn sàng chờ nghe một mệnh lệnh tức thời.

Nàng khá ngạc nhiên là khi anh ta chỉ đơn thuần bước vào và đứng ngắm Cody sung sướng nhún lên nhún xuống nhịp nhàng trên con ngựa bập bênh bằng gỗ.

Logan vui vẻ lên tiếng, “Có vẻ con nghèo già cổ đó sẽ còn phi thêm hàng dặm đường nữa,” xem ra anh sẽ hài lòng tiếp tục đứng ngắm thẳng bé.

Claire không đáp lời anh. Thay vào đó, nàng kéo ngay ngắn chiếc chiếu ở cái giường cũ trước khi trải rộng tấm ga, rồi bước tới bên giá sách nhặt ra vài con thú đồ chơi của Cody mang đến đặt tường.

Nhịp phi nhịp nhàng của con ngựa bập bênh đánh bật sự im lặng ngự trị trong phòng. Xong xuôi nhiệm vụ nhỏ nhỏ của mình, Claire trở lại ngắm Cody nhún ngựa, tay nàng khoanh trước ngực ngụ ý rành rành nàng sẵn lòng đứng đó mà ngắm thẳng bé cả ngày trời. Đúng như nàng hoài nghi, Logan không chịu được điều gì mập mờ.

“Với một phụ nữ mạnh mẽ nói không thích sự im lặng như em, chắc chắn em biết cách hóa giải nó.”

Nàng nhìn anh, khẽ gật đầu. “Cũng không hẳn.”

Logan cười nhẹ, một nụ cười khiến anh thư thái không ngờ. Giữa họ không khí bỗng nhiên dễ thở hơn hẳn, lời mời gọi gần gũi cứ lờn vờn đâu đó quanh đây, cảm giác đó khiến nàng mất hẳn ý nghĩ phòng ngự. Những lời tiếp đó của anh phát ra vẻ trù mến trong giọng nói trầm và khô khan.

“Claire à, em đúng là đồ đạo đức giả.”

Claire nhắm khuôn mặt góc cạnh của anh một lúc. Nàng thấy rõ ý nghĩ nàng là kẻ đạo đức giả làm anh thích thú. Dù vậy nàng chẳng lấy gì làm vui vẻ, nàng buộc phải nói chuyện thẳng thắn với anh.

“Hai việc đó hầu như chẳng có gì giống nhau cả.”

Cái nhìn u tối của anh ánh lên vẻ thích thú. “Vậy điểm khác nằm ở đâu?”

Nếu lúc trước cứ nghĩ đại rồi viết ra cho anh ta ngâm nga, chắc hẳn nàng đã không thể có bài nói hoàn hảo hơn.

“Tôi đang tính chuyện cưới xin với một người luôn tỏ ra về anh ta không thêm quan tâm tới những gì tôi nghĩ hay những gì tôi muốn. Rõ ràng rành rành ý muốn của anh ta là tất cả và cũng là kết cục cuối cùng, bởi thế tất nhiên những cuộc trò chuyện thực sự giữa chúng tôi chỉ điểm xuyết gọi là.”

Về thích thú của anh bốc hơi nhanh chóng, cho dù nó còn vương lại đây đó. “Thì vẫn có những vấn đề chúng ta cùng bàn luận mà.”

“Là vấn đề nào cơ?” nàng ngênh mặt rồi nhún vai. “Làm thế này” hoặc “Làm thế kia” hoặc gì gì đó, chẳng phải những lời như thế chờ đợi người nghe xoắn xít trả lời theo lối? Dạ vâng, thưa ngài, sẽ xong ngay đây ạ sao?”

Nàng nhận thấy anh thoáng bức bối, nhưng một lần nữa nàng lại bắt gặp vẻ hối lỗi khi cặp mắt u tối của Logan dịu đi, trước khi con giận của anh trở lại. Giờ toàn bộ con người anh lại toát lên vẻ kiêu căng ngạo mạn, nàng hiểu ra mình đã động chạm lòng tự ái của anh. Mà có lẽ nàng còn làm anh tổn thương đến mức phải đưa ra lời đề nghị.

“Nếu em muốn trình bày lý do để hoãn thì cứ việc.”

Đây có lẽ là cơ hội duy nhất anh để cho nàng đôi co với Logan, mà có lẽ cũng là một cơ hội miễn cưỡng. Nàng chưa dám tin anh đã bớt nghiêm khắc đi, nếu có thì cũng chỉ tí xiu, nhưng lần này nàng phải thử xem sao.

“Tôi có một cuộc sống, một công việc nho nhỏ, một căn hộ và rất nhiều vật dụng khác. Sẽ mất rất nhiều thời gian để thu xếp và ổn định mọi thứ. Nông trại của anh cách xa San Antonio quá, bản thân tôi thì chẳng muốn cứ đâm đầu vào cuộc sống mới mà không sắp đặt lại những vấn đề còn tồn đọng của cuộc sống cũ.”

“Khi lễ cưới đã xong xuôi, anh sẽ giúp em một tay.”

Con giận của nàng lại trỗi dậy, nàng buông thẳng tay “Chắc chắn anh hiểu được lời đề nghị của anh đột ngột đến mức nào chứ? Anh và tôi quá dễ dàng thỏa thuận chăm sóc Cody, mà không thêm để ý cả hai chúng ta sắp đương đầu với một - thứ lỗi cho tôi lời nói thẳng thừng này, chính xác hơn cả - một cuộc sống vợ chồng như địa ngục. Hôn nhân là một thử thách đầy gian nan, kể cả khi nó dựa trên nền tảng tình yêu và sự tôn trọng lẫn nhau.”

Claire ngáp ngừng giấy lát, nàng thực sự rất ngạc nhiên anh đã giữ được im lặng để nghe tất cả những lời đó, lại còn rất chú ý và lắng nghe. Thực tế, anh bình tĩnh đến lạ lùng, nàng cảm thấy anh có phần đồng tình với nàng về cách nàng miêu tả cuộc sống tương lai của cả hai. Điều đó khuyến khích nàng tiếp tục bộc lộ quan điểm của mình.

“Dù sao thì cả hai ta chẳng có gì hợp nhau. Tôi chắc đến bây giờ anh đã biết được tôi quá là bảo thủ và khó lòng sống cùng, khác hẳn mẫu phụ nữ mà anh kì vọng.”

Cặp lông mày đen của anh nhướng hẳn lên thành cái nhìn Tôi không hề biết thế. Nàng cố không méch lòng cho dù những lời vừa rồi của nàng ít nhiều là nhằm trả đũa.

“Và, nếu nói chân thành, lối sống và tính cách của anh không giống với người chồng mà tôi hằng hình dung. Nếu chỉ tính đến mặt cùng chung thỏa nuôi dạy trẻ thì anh mới là người lý tưởng.”

Dù Logan nở nụ cười yếu ớt trước những lời đó, trước khi anh lên tiếng, nàng đã biết rằng những lý do của nàng chỉ đủ sức giải tỏa cho quyết tâm hành động của anh.

“Không hẳn.”

Không hẳn! Cái con người này chẳng muốn tỏ ra tế nhị hay thỏa hiệp, cũng giống như anh ta chẳng màng đến lối ứng xử lịch thiệp.

“Còn bạn bè tôi nữa,” nàng ráo riết trình bày đến cùng. “Họ sẽ nghĩ hoặc là tôi mất trí, hoặc là tôi bị bắt cóc. Họ chẳng bao giờ tin điều đầu tiên, thế nên điều thứ hai sẽ thôi thúc họ báo lên chính quyền.”

Một lời phóng đại, nhưng tương xứng với nỗi sợ đang lớn dần lên trong nàng. Con người kia thực sự là bức tường đá, nàng càng cố đẩy anh bao nhiêu, anh càng cứng rắn bấy nhiêu.

Anh khẽ nghiêng đầu theo cái cách đã trở nên quá quen thuộc với nàng. Nhưng không phải để nhìn nàng bằng cặp mắt khác như nàng đã nghĩ, dường như anh chỉ héch mũi về phía nàng. Như thể nàng là cái loại đàn bà tự phụ, cái nhìn đó không chỉ tỏ ra anh ở đẳng cấp cao hơn mà còn là dấu hiệu hoài nghi.

“Lúc sắp xếp đồ đạc ở San Antonio, chúng ta sẽ ghé thăm các bạn của em.”

Claire thấy tim mình đập rộn lên sau câu nói đó. Liệu đây có là dấu hiệu hoãn đám cưới? Câu hỏi “Khi nào chúng ta đi” của nàng vang lên như gió thoảng. Và nàng ngay lập tức thấy hối tiếc khi nghe lời đáp.

“Sau lễ cưới.”

Nàng tự buộc mình nở nụ cười yếu ớt, dù nàng chẳng nghĩ nó ra hình nụ cười. “Anh đã vừa chấp thuận lời đề nghị bàn bạc của tôi, chỉ còn một điều duy nhất tôi mong anh cân nhắc trước khi tôi buông xuôi hoàn toàn.”

Anh nhìn nàng một lúc lâu, vẻ lạnh lùng trong đôi mắt u tối nhấp nháy những xúc cảm lẫn lộn: giận giữ, ngạc nhiên, thích thú, có lẽ còn thêm tức tối nữa, chẳng có xúc cảm nào lẫn át hay vượt trội hơn cả.

Nàng có cảm giác bị lấn lướt, dù đã luôn tỏ ra độc địa và vênh váo, nàng vẫn không thể chạm đến vạch đích thuyết phục anh rút lại lệnh kết hôn và đẩy nàng trượt khỏi cuộc sống của Cody. Nhưng cái vẻ chầy chểnh của nàng trước anh đến giờ chỉ bởi vì nàng cảm thấy thứ duy nhất khiến anh rút lại lời cầu hôn chính là nàng từ bỏ Cody.

Không phải trực giác đàn bà của nàng mà chính những dấu hiệu tinh tế ở anh đã khiến nàng đột nhiên hiểu ra điều đó.

“Em muốn nói gì nữa?”

Nàng hạ thấp giọng để Cody không nghe thấy. “Nếu anh đã hạ quyết hôn nay thì xin anh cân nhắc chuyện mang Cody theo. Anh không muốn thằng bé đến Vegas cũng được. Tôi sẽ gọi điện cho cô bạn nhờ cô ấy trông hộ thằng bé một ngày. Con trai cô ấy và Cody thường chơi với nhau, chúng tôi cũng hay trông con hộ nhau mà. Tôi đã trông thằng con cô ấy vài buổi tối thứ Bảy, thế nên nếu không bận chuyện gì khác, có lẽ cô ấy sẽ giúp tôi coi sóc Cody.”

Claire cảm nhận tình trạng căng thẳng giữa họ đang giãn dần ra. Như thể lời đề nghị của nàng đã giúp Logan có cơ hội thực hiện một điều trong thỏa hiệp giữa họ.

“Vậy gọi cho cô ấy đi.”

Claire cố kìm cái lắc đầu ngăn ngấm trước một mệnh lệnh khác. Ít ra đó cũng là mệnh lệnh mà nàng hoàn toàn tán đồng, nàng còn bắt bài anh, bởi vì làm thế tốt hơn cho Cody, thế nên anh ta đồng ý ngay tắp lự.

“Nếu không phiền thì sau tám giờ tôi mới gọi cho cô ấy.”

Cái gật đầu cứng nhắc của anh có lẽ không chỉ biểu đạt ý chấp nhận mà còn ngụ ý rằng anh đã dùng hết hạn mức lời lẽ cho ngày hôm nay rồi, dù sao thì cũng còn khối thời gian để anh ta học cách nói câu “Tôi đồng ý” mới hòng lễ cưới được ổn thỏa diễn ra ở Vegas.

Chính khoảng khắc đó, Claire mới nhận lễ cưới của mình sẽ vẫn tiến hành. Ngay hôm nay, vào bất cứ lúc nào họ đến nơi và hoàn tất mọi nghi lễ cần thiết, nàng sẽ thành gái có chồng. Cái gã bạo chúa khổng lồ này sẽ là chồng nàng.

“Có chuyện anh muốn nói rõ,” anh nói. Anh bước đến chắn tầm nhìn của nàng về phía Cody, cặp mắt anh đột ngột lạnh như băng đêm. Claire đọc được trong đáy sâu ánh mắt lời cảnh cáo, nàng nín thở. Giọng anh rít lên ở âm vực thấp, nhòe nhiều từ xa nên chắc chắn Cody không nghe thấy được, nhưng nàng thì nghe rõ đến cả sắc thái cộc cằn ở trong từng lời của anh.

“Đừng bao giờ cố ngắt đường tình thân giữa tôi và thằng bé, mà cũng không được làm thằng bé căm ghét cuộc sống ở nông trại này.”

Cái vẻ dứt khoát tuyệt đối tủa ra từ con người anh đầy dọa dẫm khiến cho Claire thấy sốc trước mệnh lệnh này, y như bị ai đó táng vào người.

Logan Pierce thật lạ lùng, vô cùng lạ lùng mới đúng. Con người anh ta thật phức tạp, vừa khó hiểu đến phát bực lên được, lại vừa bất chợt cuốn hút không ngờ.

Nhìn vẻ lóng ngóng vụng về của Logan trước Cody, Claire biết chắc thằng bé đối với anh vô cùng quan trọng. Có lẽ lý do khiến anh chẳng quan tâm chuyện nàng bướng bỉnh cố chấp là bởi anh sẵn lòng bỏ qua, miễn sao nàng đừng cản trở quan tình thân giữa anh

Thực ra, động lực duy nhất giúp anh chịu đựng được tính khí nàng và nhất quyết cưới nàng là bởi Cody quá sức cần nàng. Rõ ràng, không phải là hạnh phúc bản thân mà chính niềm vui sướng của thằng bé mới là ưu tiên hàng đầu của Logan. Claire thấy thiện cảm với anh vì điều đó. Hết sức cảm mến anh. Ít ra anh cũng đã dốc lòng dốc sức mọi mặt vì Cody.

Nàng lặng lẽ gật đầu cho anh thấy nàng hiểu rõ yêu cầu vừa rồi, bởi vì anh chẳng nói thêm điều gì khác nữa. Dù đã dự định trốn khỏi Logan ngay khi có thể, đột nhiên nàng không chắc liệu mình có thể dễ dàng thực hiện ý định đó được không. Chắc chắn đối với Cody thì chẳng dễ chút nào, nhất là khi thằng bé đã sống ở đây và quấn quýt Logan.

Phải mất bao nhiêu tháng thì Logan mới chấp nhận cho nàng quyền nuôi dưỡng Cody đây? Thủ tục nhận nuôi lằng nhằng thêm bao nhiêu thời giờ nữa? Cody là đứa bé rất tình cảm, nàng biết chắc nếu Logan dẫu dằn từ tẻ với nó, cho dù không hết sức hết lòng, rồi thằng bé sẽ sớm quyến luyến anh. Theo lẽ tự nhiên, nó sẽ tìm kiếm sự che chở nơi anh. Logan sẽ trở thành tấm gương của Cody, toàn bộ tình cảm và cuộc sống của thằng bé sẽ gắn bó thiết thân với anh.

Tim Claire lặng đi khi nhận ra điều này. Chứa ối! Xét đến tiềm năng mối quan hệ giữa Logan và Cody trong tương lai thì lối thoát và bầu trời tự do mà nàng mong đợi sẽ chạm tới trong vài tháng nữa bỗng tan thành mây khói. Thật là ích kỷ đến không ngờ được! Thỏa thuận cùng chung tay nuôi dạy Cody sẽ chẳng ra môn ra khoai gì nếu gia đình lục đục. Sẽ không công bằng cho thằng bé nếu phải sống trong cảnh bất hòa.

Cảm thấy muốn bệnh, Claire tránh khỏi Logan, chuẩn bị sẵn những thứ Cody cần trong ngày trước khi trở lại phòng nàng sắp sửa ít đồ của nàng vào túi. Nàng ngừng lại một lúc nhìn tay mình, không ngạc nhiên khi thấy chúng đang run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tình Yêu Lên Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Rồi thì hôm đó họ cũng đã bay đến Vegas và cử hành lễ cưới sau khi ghé qua văn phòng luật sư của Logan để ký bản thỏa ước tiền hôn nhân. Ít ra thì mọi việc cũng đã xong xuôi, nàng không còn bị vò xé bởi niềm hy vọng tìm được đường tránh nó. Chỉ cuộc hôn nhân đó cũng đã đủ tiềm năng giày vò nàng rồi.

Cô bạn Ann của nàng đã trông Cody cả ngày, chuyến bay của họ diễn ra suôn sẻ. Họ ghé qua khu phố sầm uất tìm mua cho nàng bộ váy tươm hơn, việc mua sắm ớn cả cho đến khi Logan dẫn nàng vào tiệm trang sức chọn nhẫn.

Anh không có ý kiến gì về bộ váy lanh màu trắng, đôi giày và chiếc túi xách màu trắng mà nàng đã mua mặc cho buổi lễ, nhưng đến phần chọn nhẫn thì anh nhất quyết lấy cho bằng được loại anh muốn nàng đeo. Lòng hào phóng của anh khi mua các thứ vòng nhẫn trang nhã chỉ xếp sau quyết tâm thuyết phục nàng thuận theo ý muốn của anh, bộ nữ trang tuyên bố rõ ràng về tình trạng hôn nhân của nàng.

Bộ khuyên nhẫn thật sự là những món đồ đẹp nhất nàng từng thấy, nhưng chúng lại tượng trưng cho cuộc hôn nhân với Logan; nhìn chúng, nàng nhìn ra bức tối hậu thư của anh hơn là biểu tượng của một tình yêu vĩnh cửu, nàng chỉ thấy nó đầy tội lỗi và tự phụ. Nếu gặp may thì nàng sẽ không bị bọn trộm táng vào đầu mà cướp những món đồ trang sức kia đi. Nàng chưa từng sở hữu, cũng chưa từng đeo trang sức, bởi thế nàng phải tập một lúc mới đeo được những thứ nữ trang quý giá này.

Hôn lễ theo thủ tục diễn ra chóng vánh ở một trong số rất nhiều nhà thờ nhỏ ở Vegas, Claire thấy được an ủi bởi nhà thờ Logan chọn rất đẹp. Nàng chỉ hơi phiền lòng khi người cử hành hôn lễ không phải là một mục sư. Càng lúc càng tin rằng đây là cuộc hôn nhân trôi buồm nàng mãi mãi, nàng không thể thoát khỏi nó mà không làm Cody tổn thương, bởi thế nàng ao ước đến cháy lòng một lời chúc phúc từ người của Chúa.

Cuộc hôn nhân với Logan cần đến càng nhiều lời chúc phúc càng tốt, nhất là khi nó đã ngoài tầm ảnh hưởng của phép màu, khác xa tiệc cưới ở Cana [2].

[2] Lễ cưới ở Cana: Theo sách Phúc Âm, đây là nơi Chúa Jesus lần đầu tiên thực hiện một phép màu trước mắt mọi người. Trong lễ cưới, mọi người đang chúc tụng nhau thì hết rượu. Chúa Jesus đã rộng lòng ban phép, biến nước lã thành rượu vang đến tiệc cưới được tiếp tục vui vẻ.

Logan mặc bộ vest đen giản dị mà anh mang theo. Anh đã thay đồ ở Vegas và cứ thẳng bộ đó trên suốt chặng đường trở về. Trong bộ cánh đó, anh đẹp trai khủng khiếp. Bộ váy màu lanh trắng của nàng khớp màu hoàn toàn với chiếc áo sơ mi trắng màu tuyết của anh, cả hai làm nên bức tranh minh họa sống động cho vẻ đẹp thuần khiết nữ tính và sức mạnh đàn ông.

Ann vô cùng sững sốt trước kế hoạch kết hôn đột ngột của Claire, nhưng khi hai người trở lại nhà Ann vào xế chiều để đón Cody, Claire thấy đến cả Ann cũng bị cuốn hút bởi vẻ nam tính hấp dẫn của Logan. Và tất nhiên, cử chỉ lịch thiệp cùng lời mời sốt sắng của Logan khi mời Ann và chồng cô đưa bé Tommy đến chơi nông trại nhà anh vào dịp cuối tuần đã thực sự chiếm được cảm tình của Ann.

Khi Claire cùng cô nàng nhặt nhanh mấy món đồ chơi của Cody trong phòng trẻ con còn Logan ngồi đợi ở phòng khách, Ann xuyết xoa hết lời, “Ồi chao, Claire ơi, bỏ thật là may mắn,” Claire cảm thấy như bị bạn mình phản bội.

Chẳng buồn chỉnh lại Ann, nàng thấy bức tức. Anh chàng Logan vốn dĩ độc tài lỗ mãng với nàng trong phút chốc đã giành được cảm tình của bạn nàng bằng lối cư xử thanh nhã và vẻ quyền rũ nàng chưa từng được chứng kiến. Đúng là cái đồ chuột cống!

Anh ta biết chắc Ann sẽ kể tường tận cho bạn bè nàng, và rồi những cô nàng độc thân sẽ xanh mắt lên ghen tỵ với nàng mà chẳng buồn tìm hiểu chân tướng. Tất thấy bọn họ đều thiện tâm và tốt tính, hơi đầu mà nghi ngờ mánh khốc này.

Claire chịu trận mưi lược hào hoa phong nhã của Logan trước Ann, thề hứa từ nay sẽ bắt anh tiếp tục lối cư xử lịch thiệp như thế. Ít ra thì đám cưới cũng đã mang lại cho nàng những điều kiện đảm bảo nhất định. Càng nhiều người được nghe Ann kể lại thì Logan càng khó lòng cư xử tệ nạt với nàng khi anh không hài lòng trước thái độ của nàng.

Nàng đã hiểu được bức thông điệp rõ ràng của anh: đối với anh thì diện mạo rất quan trọng, thế nên cả hai sẽ phải luôn làm cho tốt vai trò của mình trước người ngoài.

Người ngoài. Từ này khiến nàng hơi cảnh giác. Nàng ngạc nhiên khi cảm nhận về đòi tư tách biệt chỉ của riêng nàng và Logan. Nàng và anh là vợ chồng, cả Cody nữa, họ là một gia đình, cho dù chỉ là trên giấy tờ. Thật lạ lẫm khi bất chợt nhận ra tất cả những người khác đều là người ngoài.

Thêm nữa, cái thực tế trần trụi là nàng bị cưỡng hôn là thứ nàng không muốn lộ cho người khác hay, thế nên nàng cố cư xử ăn khớp nhịp nhàng với Logan.

Nhờ Cody yên lặng chơi với những ô tô đồ chơi trên ghế, chuyến xe trở về nhà lặng lẽ như chiều dài lộ trình. Logan xếp chiếc áo khoác dài của anh lên ghế sau cạnh chỗ Cody và nói nít thất ca vát. Trông anh có vẻ thư thái và thỏa mãn, nhưng như thế chỉ khiến Claire cảm nhận rõ hơn sự căng thẳng lờn dần trong nàng.

Thế nên khi về đến nhà và đưa Cody ra khỏi xe xong, Logan bế bổng nàng trên đôi tay mình, cứ thế đưa nàng về cửa chính. Sức mạnh tự nhiên từ thân thể cường tráng của anh khiến thiên tính nữ trong nàng xao động, nó nhắc nàng nhớ đến nụ hôn nhẹ anh trao ở nhà thờ. Nụ hôn trong trắng và lạnh nhạt. Nhưng nàng cảm nhận được sức hút nhục cảm ma quái đằng sau đó.

Giờ đây, cảm giác đó lại quây quả khi sức nóng ảm từ cơ thể anh như xuyên qua lớp quần áo của cả hai, Claire chỉ ao ước thoát khỏi tình trạng này.

“Ai mượn anh làm thế này,” nàng nói, cô thêm ngữ điệu hừ-hừm vào giọng nói hoàn toàn vờ vĩnh. “Ngoài Cody thì quanh đây chẳng có ai thấy được cử chỉ tử tế này của anh đâu.”

Như thể được ai mớm cho nói, Cody hét và cười lạnh lách. “Coi kìa, mẹ thành con nít như con rồi.”

Logan cười thầm, khoảnh khắc Claire cảm nhận nhịp đập trong lồng ngực anh, có điều gì đó nữ tính và sâu lắng lên tiếng. Anh nhìn nàng, ánh mắt hấp háy.

“Trông mẹ con sẽ không giống con nít nếu mẹ con vòng tay quanh cổ bác như phụ nữ trưởng thành.”

Miền cưỡng, hết sức miễn cưỡng, Claire quay người quàng tay quanh cổ anh. Cảm giác như đất trời đảo lộn.

“Ước muốn của anh chính là mệnh lệnh của em,” nàng nói với anh.

Ánh mắt hấp háy như rực sáng lên. “Vậy thì bà Pierce, thử cười đi nào,” anh nói khan khan, nhắc nàng nhớ lại những gì nàng đã nói với anh hôm qua ở phòng Cody. Anh bộc lộ vẻ tự mãn khi bác chúc những lời nàng đã nói. “Cười như thế này này.”

Đường môi anh vẽ ra nét kiêu căng, và Claire bắt chước ý muốn phản kháng đã phải cười theo. Thực ra Logan cũng dễ ưa đấy chứ. Chắc hẳn anh đã nhen nếm một tí chút nam tính hấp dẫn đã thử trước Ann vào nụ cười đó. Claire cố sức giữ không để anh đoán ra được sức ảnh hưởng của mình đến nàng, nhưng anh vẫn biết. Bỗng nhiên mọi thứ thuộc về Logan đều tác động đến nàng, Claire thấy bàng hoàng với chính mình.

Đến cửa, anh dễ dàng xoay nắm cửa, rồi đẩy vào làm cửa hé rộng ra. Anh bế nàng qua ngưỡng cửa rồi tiếp tục bước đến phòng nghỉ mới đặt nàng xuống. Hơi chao đảo, Claire bước lùi một bước.

“Chúng ta để quên đồ rồi,” nàng nói, cảm thấy ngượng ngùng trước anh sau hành động vừa rồi. Mặt trời đang nhanh chóng rảo bước về phía hoàng hôn. Giờ họ đã ở nhà, hiện giờ ý nghĩ chiếm trọn toàn bộ tâm trí nàng là việc anh chồng mới toanh của nàng muốn nàng ngủ chung giường anh

Cơ thể nàng vẫn đang tê dại sau khi được bế vào nhà. Cái giọng cao vồng của Cody kéo nàng về mặt đất.

“Bé con nữa! Bé con nữa!”

Người đàn ông cao lớn xoay người về phía Cody, Claire thấy mắt thẳng bé mở to hơn một chút, có vẻ con hững hờ đã đánh bại vẻ bền lên rụt rè vốn có. Logan nén cười bé nó lên.

“Bác và con cùng đi lấy đồ vào nhé?”

Cody đưa hai ngón tay lên miệng, gật đầu, cười toe toét khi Logan bế nó bước đi. Claire nhìn theo cả hai, một phần con oán hận của nàng đã tiêu tan.

Thực sự Cody cần đến sự nuôi dạy của một người đàn ông, mà dù tốt dù xấu, Logan chính là người nhận trách nhiệm đó. Ít ra, anh cũng hết lòng yêu thương thẳng bé, có lẽ anh mới không chỉ hoàn tất xong xuôi thủ tục ở phiên tòa mà còn cưới người đàn bà có sức ảnh hưởng quan trọng đến cháu trai anh. Giờ anh không còn xử sự theo lối lạnh lùng và nhần tâm như trước nữa, không phải Logan Pierce không có khả năng làm chồng làm cha, chỉ có điều Claire ước ao anh từng hành động khác đi.

Sẽ thế nào nếu anh là người đề nghị nàng cùng chung tay nuôi dạy thẳng bé? Sẽ ra sao nếu anh đối xử với nàng lịch thiệp như vừa thể hiện trước Ann? Đột nhiên, Claire hiểu chắc rằng nếu anh tiếp cận nàng theo kiểu khác, có lẽ ít nhất nàng cũng thấy anh cuốn hút.

Nàng từng ấp ủ ý định yêu mới cưới. Chưa bao giờ nàng nghĩ mình cưới chồng vì bất kỳ lý do nào khác. Thế mà giờ nàng đã làm thế, cưới một con người hòng hách độc đoán mà nàng không yêu, con người đã chiếm giữ thô bạo lần lượt cuộc sống bình lặng và yên ả của nàng.

Một tay Logan vắt chiếc áo vest và chiếc túi đựng đồ nhẹ hều của mình trên cẳng tay, bàn tay xách túi hành lý của nàng. Claire đứng ngắm anh đưa cho Cody cái túi vải, tìm nàng nhần lên nhịp xốn xang. Bên cạnh nhau, anh và thẳng bé cùng bước đi trên lối dẫn vào nhà Logan hơi cúi người, đặt bàn tay to của mình xoa xoa đầu Cody.

Cody cười toe toét nhìn lên Logan, tiếng cười nó khúc kha khúc khích. Người đàn ông cao lớn nhìn xuống nó đầy trìu mến. Claire nhìn thấy mối dây gia đình gắn bó giữa hai người và cảm nhận lòng nàng ấm áp hơn. Logan sẽ có những ảnh hưởng tốt đẹp đến Cody. Nếu như...

Cái “nếu như” đó là khúc mở đầu cho một danh sách những “nếu như anh đã” mà Claire đã không ngăn mình hỏi nhắc đi nhắc lại. Vẫn còn là quá sớm. Quá sớm để mà hy vọng, quá sớm để đi tới hôn nhân. Quá sớm để mà ngủ chung...

Tâm trí nàng cứ chăm chăm với ý nghĩ đó, đầu nàng chất đầy những kế hoạch để tránh nó. Logan sẽ không bao giờ chấp nhận để nàng làm bất cứ điều gì có thể làm nảy nở những câu chuyện ngòi lê đôi mạch về việc ai ngủ ở giường anh, thế nên nàng phải nghĩ được kế gì đó bảo toàn lòng tự tôn đàn ông của Logan.

Thật là kỳ cục! Cứ như thể bà Elsa sẽ bắt thần kiểm tra chăn gối không bằng. Liệu bà ấy có biết rằng trước ngày hôm qua thôi, Claire còn là người hoàn toàn xa lạ với Logan, mà giờ vẫn thế, không tính đến chuyến đi điên khùng đến Vegas để tổ chức hôn lễ? Nếu biết thì bà sẽ nghĩ ra sao khi nàng ngủ với Logan chỉ trong vòng hơn hai tư giờ chút đỉnh sau khi nàng đến nông trại nhà Pierce?

Với nàng, phải lấy một người xa lạ với lý do mà nàng không muốn hé lộ với những người khác, như thế đã đủ tệ rồi. Của cải của Logan được mọi người

biết tới nhiều hơn là cái thực tế anh phải nuôi dưỡng một đứa cháu. Claire chẳng gì khác hơn người đến ngủ nhờ, vậy nên nàng không muốn bị coi là dễ dãi hay không biết ngại ngùng gì. Hay hám lợi tới mức sẵn sàng ngủ với trai. Việc nàng đã chính thức kết hôn với anh sẽ chẳng đem lại điều gì khác thường hơn những câu chuyện vô thiên lũng.

“Bác ơi, con muốn cưỡi ngựa.”

Logan vừa mới sập cửa ngay trước khi Cody bày tỏ ý muốn. Giờ đang là buổi tối, có lẽ thằng bé tự kết nối thời gian này của ngày với con ngựa. Như thế có nghĩa là nó thích trò chơi tối qua. Như thế cũng có nghĩa là con ngựa chính là nguồn hấp dẫn số một, Claire sẽ tiếp cận nó sát hơn, cho dù Logan có muốn hay không.

“Sau bữa tối,” Logan nói thêm “Con sẽ phải mặc thêm quần dài nữa.”

Claire biết Cody không hoàn toàn hiểu quần dài là cái quái gì cho dù thằng bé mặc suốt. Claire gọi áo quần của thằng bé bằng tên gọi chính xác hơn, chẳng hạn như quần jean, quần yếm, quần thường. Toàn bộ câu nói, Cody chỉ chú ý đến cụm từ “sau bữa tối”, nhưng dù sao cũng đã đến lúc cả nhà thay áo quần, vậy nên nàng tiếp lời.

“Mẹ con mình đi cất đồ của con nào.”

Logan bước theo họ khi Claire dẫn bước trong nhà đến phòng Cody. Logan mang túi hành lý của nàng về phòng anh, cùng với các món đồ của anh, bởi vậy nàng nhanh chóng cho Cody mặc một chiếc quần jean cùng chiếc áo phông trước khi bước như chạy qua hành lang đến căn phòng dành cho khách để thay quần jean cùng chiếc áo vải cotton.

Rõ ràng Logan nghĩ rằng nàng sẽ về phòng anh vì anh đã mang túi nàng đến đó. May sao, nàng chưa cần đến thứ gì trong chiếc túi đó cả. Thay áo quần xong xuôi và đang chải tóc trong nhà tắm thì nàng nghe tiếng Logan gõ cửa phòng.

An ủi sao anh còn thấy ngượng ngập nên không bước thẳng vào phòng nàng đang đóng. Nàng nhanh chóng tiến ra cửa, coi như trả lễ hành động vừa rồi của anh. Có lẽ anh đã nghĩ lại về toàn bộ ý tưởng ngủ chung giường, và rồi anh sẽ để nàng tiếp tục ở bên phòng này.

Ngay khi mở cửa, nàng đã chạm ngay cái nhìn câu kính của anh. “Có cần anh bảo bà Elsa chuyển đồ em sang phòng anh không?”

Con người này cứ một mực khẳng định chuyện ngủ chung giường, nhưng chẳng có nghĩa gì nếu châm ngòi đối đầu với anh. “Chúng ta sẽ lại chuyện này sao khi bà ấy đã chuẩn bị bữa tối.” Claire trở nên thoải mái, qua vai anh, nàng nhìn vào phòng Cody. “Cody đâu mất rồi?”

Logan nhìn xuống, cẩn trọng xem xét nàng như thể đang cân nhắc liệu có nên ép nàng không, nhưng rồi anh nói, “Anh bảo thằng bé đi rửa tay chuẩn bị ăn tối rồi.”

Giờ Claire mới để ý có tiếng nước chảy, nàng nhú mày. “Thằng bé mở vòi nước rất tài nhưng lại không biết cách đóng lại đâu.”

Nàng bước qua chỗ Logan, sai bước dọc hành lang ào phòng Cody. Cửa nhà tắm mở toang, nàng thấy một vũng nước to chảy lênh láng trên sàn. Bước tới gần hơn, nàng nghe tiếng vòi nước chảy mạnh xối xả.

Claire thận trọng bước vào phòng tắm, thấy Cody đang đứng trên cái thang di động, nghịch nước và xà bông. Thằng bé vớt khăn rửa mặt trong bồn, chiếc khăn cán bọt dòng nước đang tuôn ra từ đầu vòi.

Bồn nước ngập tràn toàn nước là nước, Cody đang hớn hờ đập nước tung tóe. Claire vội tay ngang người nó khóa vòi nước lại.

“Mẹ ơi, xà bông bong bênh này,” Cody ngây thơ thuật lại, rồi chứng minh bằng cách sục sạo sâu trong làn nước trước khi kéo tay ra. Thằng bé làm nước bập bồm dềnh lên mặt đá bồn rửa, chảy ra mép rồi tong tã rơi xuống sàn. Trước cặp mắt vui sướng của Cody, bong bóng xà bông nổi lên bập bênh trên mặt nước.

Claire nhìn vào tấm gương treo trên bồn rửa và bắt gặp ánh mắt Logan. Về mặt anh lưng chừng giữa ngạc nhiên và kinh dị cái trò nghịch của Cody. Claire chẳng thể nén được nụ cười.

“Đừng nói anh chỉ bảo thằng bé đi rửa tay và giờ sững sốt vì anh chỉ vừa mới quay lưng bước ra ngoài có một chốc.”

Ánh mắt nheo nheo của Logan ngẩng lên cặp mắt nàng trong gương. Claire đang cười cái vẻ chết điếng của anh. “Anh chưa từng là con nít sao? Con nít đứa nào chẳng tò mò khối điều và lăm trò tinh quái, lúc nào cũng mọi thứ khi mẹ đang dở tay làm việc hay sao nhăng đôi chút?”

Thật là vì cặp mắt sẫm màu của Logan trở nên lạnh lùng và trống rỗng, về mặt anh đang lại. Giọng anh trầm nghe nhừ nhạ khó chịu.

“Lau người cho thằng bé rồi nhanh ra ăn tối.”

Sững sốt, Claire nhìn chằm chằm trong gương, giật mình nhìn lên, nàng thấy Logan đã quay người bước khỏi tầm nhìn của mình.

Nàng có nói điều gì quá đáng đâu? Có phải nàng đã chạm lòng tự ái của anh khi nói “Anh chưa từng là con nít sao?”. Nói câu ấy, nàng không hề có ý chọc tức anh.

Khi đã lau người cho Cody và thấm sạch nước trên bồn rửa, thang và sàn, Claire chắc chắn rằng do mình đề cập tới “mẹ” của Logan nên anh mới phản

ứng kỳ quặc như thế. Có lẽ mẹ anh mới mất chưa lâu, và anh vẫn chưa nguôi ngoai nỗi đau mất mát.

Dù con người Logan mạnh mẽ, nam tính, khó có thể phơi bày những nỗi buồn đau, Claire cảm thấy mình cần chia buồn với anh nếu sau này lỡ động chạm đến chủ đề này.

Claire nắm môi mím lại vắt kiệt chiếc khăn vừa dùng lau nước trước khi treo lên thanh ngang hong một lúc rồi bỏ vào túi lọc chất bẩn trong máy giặt. Cody đã trở lên phòng, nghe âm thanh vọng lại từ đó, nàng biết chắc nó chẳng làm gì khác hơn là nhún người trên con ngựa bập bênh.

Khi cả hai mẹ con vừa bước vào phòng ăn cũng vừa lúc bà Elsa mang thức ăn lên.

“Chúc mừng lễ cưới của ông bà, thưa bà Pierce,” Elsa thân mật nói.

Claire mỉm cười. “Cảm ơn bà, bà Elsa. Bà hãy cứ gọi cháu là Claire thôi. Cháu không quen được gọi kiểu cách như thế.”

Elsa cười lại với nàng. “Chắc chắn rồi.”

“Mà tiện đây,” Claire nói thêm trong khi giúp Cody đeo yếm ăn. “Cháu thấy bà là đầu bếp rất tài ba, nếu bà cần giúp gì trong bếp hay trong nhà thì cháu rất muốn được làm đỡ bà một ít việc. Chỉ cần bà nhớ lúc cháu ở gần anh Pierce đây, có thể cháu phải tuân theo mệnh lệnh nào đó.”

Elsa nhướn đôi mày sẫm, cười đồng lõa với Claire, dù bà chẳng mấy lưu tâm lời nàng nói trước khi rời phòng.

Khi Claire đến bên bàn ăn, thì Logan đã ngồi sừng sững như một ngọn tháp, anh bảo nàng ngồi xuống. Vẻ mặt sắt đá của anh vẫn chẳng có gì biến chuyển, nhưng nàng nhìn thấy tia sáng yếu với biết nói trong mắt anh.

Chẳng có gì đáng bàn, ánh mắt đó dành cho những gì nàng vừa nói với Elsa về việc tuân theo mệnh lệnh của anh. Claire nhìn ra vẻ thích thú trong tia sáng nhỏ nhoi đó, thế nên nàng thấy bất chợt mình đọc được cả khuôn mặt rắn đanh của anh và chú ý hơn đến những biến chuyển tinh vi của anh trong cảm xúc. Nàng cần phải tận dụng từng chút một các biểu hiện có thể nắm bắt nếu muốn giữ cuộc hôn nhân của mình tốt đẹp, vì lợi ích của Cody.

Đây là lần đầu tiên Logan để yên đĩa thức ăn, đợi cho những lời nguyện cầu được nói ra, nhưng khi Claire cầu nguyện xong, nàng đoán chắc anh chỉ ngồi đó ngắm Cody chứ không tham gia cầu nguyện cùng hai mẹ con.

Claire tìm mắt anh khi anh đưa nàng đĩa thịt bò. “Rồi thì sẽ có ai đó sẽ để ý thấy người đàn ông gần gũi với nó nhất không cầu-nguyện trước bữa ăn.”

Nàng biết Logan hiểu ngụ ý lời nàng, nhưng nàng không thể làm khi anh chẳng có bất kỳ biểu hiện nào đáp lại tỏ cho nàng hay anh sẽ thay đổi. Claire lặng yên lấy phần thịt bò cho mình và Cody.

Nếu Logan vẫn chưa nhớ ra những yêu cầu đặc biệt của nàng đưa ra hôm qua về việc anh cần làm gương cho thằng bé ở những hành động nhất định, nàng sẽ nhắc anh sau. Dù người khác chỉ cho là tầm thường, Claire coi trọng những hành động làm gương của Logan bởi vì sau này Cody sẽ bắt chước hình mẫu của anh. Đối với nàng, sự phát triển của Cody đóng vai trò quan trọng, mình chứng là nàng đã buộc mình vào một cuộc hôn nhân không tình yêu mà có lẽ nàng phải chung sống như thế trong suốt phần đời còn lại của nàng. Ít nhất Logan cũng có thể chiều lòng nàng bằng cách làm theo vài điều ít ỏi mà nàng đã lưu ý anh chứ.

Chắc chắn Logan sẽ nhất quyết buộc nàng sống theo những nguyên tắc nhất định để ra dáng một bà chủ nhà, một cô nàng quyền rũ hay nữ kỹ sư trị được đám ngựa bất kham, thế nên đề đổi lại, một vài điều nàng yêu cầu anh cũng chẳng có gì làm to tát cả.

Khoảng lặng trong mấy phút đầu ở bàn ăn không gọi điều gì khác hơn ngoài sự thoải mái, vì thế nàng tự nhiên bắt chuyện.

“Có vài thứ em cần sắp xếp ở nhà em. Có lẽ em sẽ bắt đầu vào ngày mai.”

Đúng như nàng mong đợi, câu nói của nàng đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Logan. “Anh sẽ đỡ em một tay. Làm xong càng sớm càng tốt.”

Claire dịu dàng cười với anh. “Em và Cody làm cũng được mà, dù sẽ mất vài ngày. Sẽ bất tiện nếu đưa thằng bé đi đi về về San Antonio hằng ngày, vậy nên hai mẹ con sẽ ở lại đó.”

“Không được.”

Hai từ ngắn ngủi đó lại mang sức mạnh bức tạc, tác động của nó vượt hẳn mọi đề nghị của nàng.

Claire không thể kìm được cơn giận đang bốc lên, nhưng nàng nhắm lại trong đầu những mệnh lệnh Logan đã đưa ra. Cho đến giờ, nàng chưa từng phản kháng được lệnh nào cả. Nếu muốn cuộc hôn nhân của mình dễ thở hơn, nàng phải tìm được cách giải quyết những vấn đề này mà không gây ra cãi cọ. Nhưng cách nào bây giờ? Có lẽ điều đầu tiên cần làm là đề nghị anh nói chuyện hơn là ra lệnh. Nàng bình tĩnh mở lời.

“Anh làm ơn nói rõ thêm cho em về quyết định ‘Không được’ của anh được không?”

Logan nhìn một lúc lâu. “Anh không muốn vợ mình sống trên phố. Cũng không muốn vợ cứ tạt tả đi lại giữa nông trại này và San Antonio.”

Claire hơi ngạc nhiên. Cái kết luận rút ra từ những lời ít ỏi đó mới hiển nhiên làm sao! Nàng bất ngờ bởi theo lời anh, xung quanh chỉ là một dãy thế giới đầy bất an, một quan điểm rất đáng lưu tâm. Dù nàng không thể phủ nhận đã có lúc muốn rời ra anh để điều chỉnh trí óc đôi chút, nhưng nàng thật sự cần

sắp xếp lại cuộc sống ở San Antonio trước. Nàng hiểu rõ anh không muốn thấy bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ nàng đang làm những việc không cần thiết, vì vậy nàng sẽ không từ bỏ chỉ sau một, hai lần thử thuyết phục anh.

Nhưng nàng không thể để anh trở thành cai ngục đời mình, cho dù anh có bị hoang tưởng chẳng nữa. Claire nhìn anh nghiêm túc hơn.

“Em không phủ nhận việc em thích sống ở phố. Có lẽ em cũng thích sống ở nơi này, nhưng em còn chưa chắc lắm.” Claire cười gượng gạo. “Tuy nhiên, em có thể đảm bảo sau này em sẽ bực bội trong lòng và lúc nào cũng tìm cơ hội đào tẩu nếu như em cảm thấy mình không được đi đến những nơi em muốn.”

Ánh mắt Logan sắc lẹm, nàng cảm nhận cơn giận của anh khi nghe thế. “Ý em là em không khác gì tù nhân sao?”

“Em mừng vì anh hiểu ra,” nàng thận trọng nói, “nhưng mọi điều diễn ra hôm qua, hôm nay khiến em thấy mình như bị... mắc bẫy.”

Nhìn làn da chuyển màu ửng ửng nơi gò má rúm rắng của anh, nàng hiểu mình đã giành được đôi chút lợi thế. Có vẻ cho đến lúc này, anh chưa từng thực sự suy nghĩ về cảm xúc của nàng. Cái cách ánh mắt anh nhanh nhẩu lần trốn ánh mắt nàng xác nhận rằng nàng đã đánh thức lòng trắc ẩn của anh.

Khoảng lặng giữa họ kéo dài, Claire không biết chắc nên nói gì nữa. Một lúc sau nàng nhận ra không cần thiết phải nói thêm điều gì nữa cả. Ít nhất thì nàng không nên nói thêm điều gì nữa. Nếu có lý do để mà hy vọng Logan Pierce trở thành anh chồng tử tế chỉ bằng một nửa tiêu chuẩn bình thường, anh cần phải cho nàng thấy bằng hành động cụ thể.

“Chờ đến thứ Hai,” là tất cả những gì anh nói, nhưng như thế đã là đủ cho nàng một tia hy vọng.

Nhất là khi nàng liếc trộm thấy anh cau mày nhăn nhó nhìn chiếc đĩa trong khi xiên đầy đĩa thức ăn. Anh đang băn khoăn về những điều nàng nói hay chỉ đơn thuần tức giận mà thôi?”

Cody ngọ nguậy trong bầu không khí căng thẳng, thằng bé hỏi thì thầm, “Mẹ ơi, khi nào mình đi coi ngựa?”

Claire mỉm cười với thằng bé, để ý thấy nó mới ăn được nửa phần mình. Có lẽ đây là cơ hội đầu tiên cho nàng chiếm được một ít lòng tin của Logan.

“Con thử hỏi bác Logan xem.”

Thằng bé nhìn sang phía Logan, Claire cũng nhìn theo. Anh vẫn đang chăm chú dò xét khuôn mặt nàng. Về không tin tưởng hiện rõ ở anh. Có phải anh luôn thận trọng vì nàng luôn thách thức anh? Rõ ràng anh coi lời gợi ý của nàng dành cho Cody chính là biểu hiện coi trọng anh, thế nhưng anh vẫn có vẻ không thoải mái.

Liệu anh có hiểu cho rằng nàng làm như thế để tăng mối thân tình giữa anh và thằng bé? Liệu anh có nhận ra rằng nàng sẵn lòng làm thế bởi hành động đó có lợi hơn cho Cody? Hay anh nghĩ nàng tuân theo lệnh anh chỉ để dọn đường riêng cho nàng với những mưu toan về sau?

Trong khi Cody còn chưa chịu tiếp lời ý kiến bác nó, nàng dịu dàng nói thêm “Con ngựa đó là của bác con mà.”

Cody nhìn lên Logan và bẽn lẽn nói, “Con muốn đi coi con ngựa.”

Logan ngấm ngầm nhìn thằng bé, khuôn mặt rắn chắc của anh giãn ra đến lạ thường khi anh thực sự nở một nụ cười. “Trước tiên con phải ăn cho xong đĩa,” anh nói và hất đầu về đĩa ăn của Cody.

Thằng bé hăm hở tóm lấy cái đĩa con con làm theo lời anh. Claire quan sát thằng bé, cảm động trước ánh mắt dịu dàng lần nữa của Logan khi anh ngắm Cody.

Cho dù còn có những thiếu sót nhất định, rõ ràng người đàn ông to lớn này hết sức yêu thương cậu con trai nhỏ của em trai anh; trên thực tế, con người anh ta quá sức phức tạp, khó lòng chấp nhận nhưng cũng chẳng dễ dàng gì làm lơ hoàn toàn trước anh.

Nhìn anh bây giờ, người ta dễ dàng tin Logan hoàn toàn có khả năng trở thành người đàn ông của gia đình. Thậm chí anh còn có thể làm chồng tốt. Claire cảm nhận một tia sáng lấp lánh san phẳng bao nhiêu nỗi lo dự trước đây của nàng, nàng bắt đầu thấy lạc quan hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tình Yêu Lên Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sao nàng có ý nghĩ là Logan sẽ trở thành chồng tốt nhỉ? Khoảng thời gian ở bãi chăn thả vật nuôi và con ngựa đã diễn tiến tốt đẹp hơn hẳn đêm trước. Thằng bé Cody cứ mãi lần nữa không chịu vào nhà, giống y như hôm được cưỡi ngựa lần đầu.

Nhưng cũng như đã nhất quyết đòi làm lễ cưới ngay hôm nay, Logan khẳng khái chuyện nàng sẽ ngủ ở đâu vào đêm tân hôn. Có lẽ nàng nên gọi anh là

El Toro[3].

[3] Tiếng Tây Ban Nha, có nghĩa là “con bò”. Ở đây nhắc đến khía cạnh tính cách bướng bỉnh của Logan.

Khi từ bãi chăn thả trở vào, Claire về phòng mình tắm rửa trong khi Cody theo Logan đến thư phòng. Nàng thấy mọi thứ đồ của mình đã biến mất khỏi phòng tắm và tủ quần áo. Chẳng cần đến tài năng của Sherlock Holmes cũng đoán được nàng sẽ tìm thấy chúng ở phòng ngủ và phòng tắm của ông chủ gia đình.

Vì bà Elsa đã về nhà, cho nên màn đối đầu trước mắt của Claire trước Logan hứa hẹn sẽ chẳng gì có thể ngăn nàng bộc phát sau tất cả những gì anh đã làm. Nàng nghĩ phải ngay lập tức đòi lại đồ của mình, nhưng Cody vẫn còn thức, vậy nên nàng cố thủ trong phòng mình, bước tới bước lui cố giữ bình tĩnh và suy xét đúng sai mọi nhẽ trước khi khiêu chiến.

Ý nghĩ phải ngủ chung giường mới thật kỳ cục lắm sao. Chắc chắn Logan biết điều này, bởi vì anh ta chẳng phải kẻ ngốc. Nàng tin đó chỉ là biểu hiện của lòng tự tôn đàn ông mà anh từng nhắc đến chứ không phải thứ liên quan đến nhục dục, nhưng có lẽ cũng cần làm cho ra ngô ra khoai việc Logan Pierce chỉ nhất nhất làm theo ý muốn của anh về mọi mặt. Bởi vì Claire từng có cách giải quyết công việc của riêng nàng. Giữa nàng và anh chắc chắn sẽ nảy sinh những va chạm lớn nếu cả hai đều không sẵn lòng thỏa hiệp.

Mặt khác, dù nàng bị ép kết hôn, thật lạ là nàng thực lòng mong muốn cuộc hôn nhân của mình sẽ hạnh phúc. Mà tất nhiên nàng biết hạnh phúc sẽ chẳng thể có được khi gia đình được xây đắp từ những mệnh lệnh tối thượng và hành vi thù địch.

Claire ngồi nơi mé giường trong căn phòng dành cho khách suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này. Nhìn những cử chỉ âu yếm ban nãy của anh dành cho Cody ở bãi chăn thả vật nuôi, Claire thấy âm lòng về anh. Rõ ràng cũng như nàng, Logan có khả năng bao bọc Cody, anh còn toàn tâm toàn ý giáo dục thằng bé theo cách hợp lý nhất, như thế sẽ có lợi cho Cody vô cùng.

Dù Logan không hiểu biết gì về trẻ con và hoàn toàn chẳng biết chút nào về thực lực của những đứa trẻ mới lên hai, nhưng rõ ràng anh đang cố gắng tìm hiểu và cố gắng hành động đúng đắn.

Anh đã đôi lần đưa mắt tìm nàng như thể đang lặng lẽ tìm kiếm sự đồng viên và lời khuyên của nàng, cử chỉ đó của anh tác động mạnh mẽ đến nàng để mà coi anh là người đàn ông đích thực. Cử chỉ đó cũng ghi dấu ấn sâu đậm lên trái tim nàng.

Thực lòng mà nói, tối nay nàng không còn hoàn toàn chống đối mệnh lệnh ngủ chung giường của Logan như thường lệ. Một phần vì những biểu hiện tốt đẹp của con người anh. Nàng không chấp nhận làm chuyện vợ chồng, nhưng nếu chỉ ngủ chung giường thôi thì chắc không đến nỗi quá tệ hại.

Bối rối trước những ý nghĩ hai mặt về Logan nhưng dù sao cũng đã tĩnh tâm hơn, Claire đứng dậy bước khỏi căn phòng xem xem Cody đang làm gì cùng Logan. Khi đến thư phòng, nàng đứng lặng lẽ ngay bên cửa.

Cảnh tượng trên tấm thảm trước hàng tá giá sách ộp ộp một mảng tường làm tim nàng thót lại. Logan đang nằm dài trên sàn, Cody quỳ gối ở phía đối diện, giữa hai bác cháu là hàng bao nhiêu món đồ chơi bất mắt, có những con ngựa con con, đám trâu bò và những chàng cao bồi ngất ngưỡng trên lưng ngựa, những món đồ của Logan ngày nhỏ.

Một cái hòm gỗ thô mộc trước nàng thấy ở ngoài hành lang giờ đang để ngổ ngay sau lưng Logan, trong đó nhồi nhét rất nhiều đồ chơi cho bé trai, có cả những chiếc ô tô, những chiếc xe tải xinh xinh nữa, toàn đồ chơi của hãng Tinkertoys và Lincoln. Những mẫu đá nhiều sắc màu mà Logan và em trai anh gom góp nhặt nhạnh ngày bé được xếp vào một góc rương và nằm rải rác từng cụm giữa đám ngựa, đám trâu bò và những chàng cao bồi hai bác cháu đang chơi.

Logan dựng những tấm nhựa làm hàng rào bao quanh lũ gia súc làm thành một bãi quay lớn. Cody chăm chú nhìn, hai tay giữ chặt đám ngựa và trâu bò trong khi mắt vẫn theo dõi từng cử chỉ của Logan như đang cố ghi nhớ mọi thao tác của bác nó.

“Được rồi đấy, chàng cao bồi tí hon”, Logan lên tiếng khi làm xong. “Con cho đám bò vào trong bãi quay được rồi đấy.”

Cody làm theo và ấn con bò đang nằm gọn trong tay xuống sàn, đẩy nó trên thảm cho đến khi vào bãi. Trong lúc hứng chí, thằng bé lỡ tay xô ngã một tấm rào chắn, Logan lặng lẽ chỉnh lại rồi lại ra lệnh cho tên cao bồi đồ chơi lừa một con bò khác vào.

Thằng bé tìm thấy một chàng cao bồi chân vòng kiềng, nó nhấn nạy lấp tay cao bồi lên lưng con ngựa đang nằm trong tay rồi đẩy cả ngựa lẫn cao bồi dọc theo tấm thảm cho kịp Logan. Thật là một cảnh tượng đẹp đẽ với món đồ chơi truyền thống, khuôn mặt bé nhỏ của Cody bùng lên vẻ thích thú và say mê khi nó cố thâm nhập trò chơi.

Claire cố dứt mắt mình khỏi thằng bé và chuyển hướng sang bác nó. Trông Logan thật dịu dàng, cũng như Cody, anh chăm chú hướng mọi chú ý của mình vào những món đồ chơi trên sàn. Claire không muốn nói hay làm bất cứ điều gì làm họ phân tâm, những khoảnh khắc này quý giá quá đổi.

Nỗi ghen tuông dâng lên trong nàng trước biểu hiện chịu làm quen của Cody đối với Logan tới qua giờ tan biến hết cả. Không phải vì kết hôn với Logan rồi mà Claire có cảm giác an tâm, chủ yếu bởi Logan không định lôi kéo thằng bé bằng con ngựa hay những món đồ chơi này. Claire cảm thấy tất cả mọi điều Logan làm không phải để kéo thằng bé rời xa nàng hay dứt liên lạc với nàng mà chỉ nhằm tìm cách hiểu cháu mình và thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với nó.

Lẽ ra Claire nên cứ lặng yên đứng nhìn cảnh đó và kiểm thử gì khác làm trong chốc lát, nhưng nàng chẳng thể đứng để mình cuốn vào.

Cody lại làm đổ vài mảnh hàng rào và Logan chỉnh lại chúng như thể hành động đó cũng đơn thuần là một phần của trò chơi. Nhưng rồi anh ngừng dặt lù

súc vật đồ chơi của mình mà chỉ lặng ngắm Cody. Cặp mắt u tối của Logan tràn ngập vẻ dịu dàng, khuôn mặt góc cạnh của anh trông thư thái lạ.

Điều này khiến Claire tò mò muốn biết anh đang nghĩ gì. Có lẽ anh đang nhớ đến cậu em trai và kỷ niệm ngày thơ ấu. Nàng thoáng tự nhủ không biết Cody giống em trai anh đến mức nào, bởi vì thằng bé trông chẳng có nét gì của Farrah cả.

Claire bắt đầu nhận thấy khi đang đứng đây lặng yên ngắm nhìn nỗi bức dọc của nàng đối với Logan đều tan biến mất. Lúc này, nàng thấy yêu quý anh hơn mức bình thường.

Nàng không thực sự biết những điều quan trọng nhất về anh, chỉ đơn giản bởi cách anh đối xử với Cody. Cũng giống như màn khởi đầu kì lạ này, Claire thấy không còn muốn chống đối Logan nữa sau khi ngắm anh thế này. Trực giác mách bảo nàng rằng chống với Logan, tình yêu và gia đình quan trọng hơn hẳn những gì anh dám thừa nhận.

Và nàng không còn tin là anh không màng thiết lập tình yêu cho cuộc hôn nhân của mình. Chắc phải có lý do nào đó thì một người như anh mới muốn sắp xếp và tái sắp đặt thế giới riêng của mình theo ý muốn cá nhân. Những người phải làm như thế có lẽ đã trải qua nỗi đau quá lớn lao, khiến cho mọi thứ họ làm đều là nỗ lực bảo vệ chính họ trước những thảm cảnh khác.

Có phải đó là lý do anh cưỡng hôn nàng? Anh nói rằng anh không muốn một người vợ cứ tắt tã đi lại giữa nông trại này và San Antonio, có lẽ điều này gợi tới kỷ niệm nào đó sâu đậm trong anh. Có lẽ điều gì đó liên quan đến mẹ anh chăng? Hay người tình cũ, hay vợ hờ của anh? Và bởi vì anh không hoàn toàn chắc chắn về nàng, anh sẽ không để nàng trở lại sắp xếp cuộc sống ở San Antonio mà không có anh đi cùng.

Claire thoáng nghĩ lại tất cả những điều này; nàng băn khoăn tự hỏi không biết mình giải quyết mọi chuyện thế nào sau khi nhìn thấu chân tướng như thế này. Có thể nàng đã nhầm lẫn điều gì đó, nhưng nếu nàng đã đoán đúng ít nhất vài điều thì sao?

Lẽ ra nàng nên lặng lẽ bước đi chỗ khác, vì chẳng mấy chốc Cody đứng lên với tay qua hông Logan lấy món đồ chơi trong chiếc thùng ngay sau lưng anh. Trong lúc đứng dậy, thằng bé thấy Claire và ngay lập tức hét toáng lên.

“Mẹ ơi! Mẹ xem này! Con có cả đồng ngựa vî lị cao bồi.”

Claire bước vào trong phòng ngay khi Logan nhìn về phía nàng. Một vệt đỏ ửng ửng khác hiện lên trên gò má anh, như thể nàng đang bắt quả tang anh làm chuyện gì không xứng đáng bại trượng phu, thế nên nàng chuyển ánh nhìn của mình về phía Cody khi thằng bé đứng bật dậy chạy về phía nàng với gã cao bồi và con ngựa trên ray.

“Mẹ ơi, mẹ thấy không?” thằng bé hỏi, hầu như không để nàng kịp xem kho báu mới của nó trước khi trở ngược lại với đám đồ chơi trên thảm.

Claire bước tới bên rồi ngồi quỳ trên gối, chăm chú nghe Cody líu lo chỉ cho nàng xem bọn vật nuôi đồ chơi rồi lấy ra một con ngựa cùng một gã cao bồi chân vòng kiềng cho nàng chơi. Nàng tí mẩn cho gã cao bồi tí hon leo lên lưng ngựa và dẫn cả hai đến chỗ vài con bò đang nằm chõng vó gần đó. Nàng chỉnh cho lũ bò đứng thẳng dậy rồi nhìn Logan.

“Chủ trại có ra lệnh gì không?” nàng hỏi.

Mắt Logan lấp lánh nhìn nàng, nàng thấy ánh mắt đó mới cuốn hút làm sao. “Anh đã cho phần lớn đám súc vật đi vòng vòng rồi. Trừ hai con bò của em.” Logan hát đầu về phía hai món đồ chơi nàng vừa dựng dậy. “Nhớ là phải cho chúng nó vào chuồng trước khi trời tối nhé.”

Claire nở nụ cười tươi với anh. “Em có cần nói, ‘Chắc chắn rồi, thưa ông chủ’ không?”

Câu nói của nàng khiến anh cười nhẹ. “Đã đến giờ làm việc, không phải giờ nói nhé.”

Claire đẩy một con bò tới trước, rồi cho con nữa đi theo, sau đó nàng mới để chàng cao bồi cưỡi ngựa đi cuối giám sát. Trong khi nàng di chuyển bằng đầu gối đến bãi chăn thả cách đó cả sải tay, cả hai bác cháu chăm chú quan sát.

“Có ai đóng cổng lại hộ mẹ với nào,” nàng nói khi đã đưa được lũ bò vào bên trong. Cody hăm hở chạy lấp một mảnh nhựa hàng rào vào đúng chỗ để khép chặt hoàn toàn khu chăn thả, nhưng trong khi đóng cổng thì thằng bé lại quơ đồ ba mảnh hàng rào khác, Claire nhìn thằng bé và Logan chỉnh lại dây rào.

Claire dựa lưng vào tường. “Được rồi, giờ chúng ra đã hoàn thành công việc của buổi tối rồi, đã đến giờ các chú cao bồi đi tắm rửa và ăn tối.”

Cody mất một lúc mới hiểu hết lời nàng, nhưng khi đã hiểu ra, thằng bé lập tức đứng dậy, “Chưa đâu, mẹ ơi, họ không cần tắm mà.”

“Ngày mai con và bác Logan sẽ chơi tiếp, con yêu.”

“Ừ, mẹ, con muốn chơi nữa cơ.”

Claire đã quá quen với những màn chèo kéo cò cưa của Cody mỗi lần đến giờ ngủ, nhưng lần này thay vì tự mình xử lý, nàng nhìn sang Logan. “Bác Logan, bác thấy sao? Có phải giờ này còn quá sớm, các chàng cao bồi tí hon chưa cần đi ngủ không?”

“Không thể là quá sớm với các cao bồi tí hon được, bởi vì giờ cũng đã đến lúc các chàng cao bồi to lớn lên giường rồi.”

Câu trả lời của anh chắc chắn đã vượt quá khả năng suy luận của Cody, Claire kín đáo chỉ cho Logan rằng thằng bé đang giữ chặt mấy món đồ chơi con

con như thế nó vẫn khẳng khái chơi tiếp.

“Bác ơi, có lẽ anh cần nói rõ ràng hơn một chút,” nàng nói và Logan đứng dậy.

“Nào, con trai, bác cháu mình đi cắt đồ chơi thôi.”

Cody nhìn lên, Claire ngắm giao nhân không lời giữa hai bác cháu. Khuôn mặt Logan rất nghiêm nghị, cho dù đôi mắt sẫm màu của anh ánh lên thích thú. Nàng nín thở trong khi chờ xem Cody phản ứng thế nào.

Cho dù Cody có vẻ khá thân thiết với Logan, nhưng người đàn ông cao lớn kia vẫn có phần giống Ông Kẹ, mà Cody lại không biết rõ về anh như những gì nó biết về mẹ nó. Thằng bé nhìn xuống đám ngựa và gia súc mà nó đã tự mang ra, rồi nhặt lấy một ít, đứng dậy đi vòng qua cho Logan và đặt mấy món đồ chơi vào cái thùng to.

Claire hài lòng nhìn hai bác cháu nhặt nhạnh đồ chơi và cắt đặt gọn gàng. Niềm vui nàng cảm được khi ngắm thằng cháu nhỏ đang cố sức bắt chước ông bác cao lớn khiến nàng xúc động.

Nàng biết rất rõ Logan sẽ có ảnh hưởng tốt đẹp đến Cody. Thực tế nàng nhận ra nếu Logan không bước vào cuộc đời Cody thì cuộc sống thằng bé sẽ đáng thương biết bao. Sống không có cha bao bọc, đứa trẻ sẽ lớn lên với một khoảng trống to lớn không gì bù đắp nổi. Claire không thể không thừa nhận nàng rất mừng lòng vì Logan đã giành quyền giám hộ thằng bé.

Dù nàng biết như thế có nghĩa là nàng phải ở cùng một anh chồng ngoài ý muốn, người mà nàng không chắc liệu mình có cùng anh ta xây đắp một tương lai tốt đẹp hay không, nhưng có thể về lâu dài cuộc hôn nhân này chưa hẳn đã tốt hơn hay xấu hơn nếu nàng có quyền lựa chọn.

Trong khi đứng dậy, Claire thấy đây là thời điểm thích hợp để giúp Logan tìm hiểu toàn bộ quá trình cho thằng bé đi ngủ.

“Bác Logan này, anh có muốn xem em tắm cho cháu không? Mà em dám cá một ăn mười là có người muốn anh đọc sách cho nghe trước khi ngủ đấy.”

Tia ngạc nhiên lóe lên trong cặp mắt sẫm màu của Logan khiến nàng vui vì nghĩ ra lời đề nghị này. Đây là cử chỉ thiện chí hơn bất kỳ hành động nào khác, thêm nữa, chia sẻ mọi việc cần làm hàng ngày, nhất là những thứ liên quan đến Cody, chính là điều đúng đắn nhất.

Mà bởi vì nàng sắp ngủ chung với Logan trong vài giờ nữa, có lẽ nỗi sợ của nàng sẽ vơi bớt nếu nàng và anh cùng nhau làm một vài việc nhẹ nhàng thường nhật.

“Có lẽ anh nên bắt đầu làm quen với những công việc đó,” anh nói rồi cúi xuống bế Cody, nâng thằng bé lên cao hơn để công kênh nó trên bờ vai vững chãi của mình.

Cody khúc khích cười trên suốt dọc hành lang, Claire sai bước theo hai bác cháu, lòng nàng rối bời khi đối mặt với giây phút ngắn ngủi từ giờ đến lúc đi ngủ.

Logan nhường phòng tắm cho nàng dùng trước, tắm tấp xong xuôi, nàng mặc bộ đồ ngủ và khoác cái choàng mà nàng đã mang theo từ nhà. Bộ đồ ngủ màu ngà dài ngang đùi đột ngột trở nên ngắn quá thể, cổ áo hình chữ V cũng bỗng nhiên quá rộng và quá sâu.

Nàng tha thiết muốn cứ thàng chiếc áo nhẹ nhàng đó vào giấc ngủ, nhưng nàng lại không muốn mình trở nên quá kỳ cục với hành động đó. Nàng đã hai mươi bốn tuổi, đã trưởng thành. Một tay nàng chăm sóc một đứa trẻ trong suốt hai năm qua, bản thân nàng tự nhận thấy mình là người thực tế và có óc xét đoán. Bình thường nàng không phải kiểu người dễ căng thẳng, thế nhưng giờ thì nàng không thể ngăn mình thôi lo lắng và bối rối.

Điều quan trọng là giữ được cách cư xử đúng đắn. Chẳng có gì đáng bàn, Logan chắc hẳn có kinh nghiệm giường chiếu, nhưng sẽ là sai lầm nếu nàng biểu lộ bất cứ dấu hiệu căng thẳng hay khiếu nại nào. Mặc dù việc ngủ chung giường chất chứa nguy cơ này sinh ham muốn khó cưỡng, chủ yếu là nàng phải thể hiện được mình không muốn có chuyện gần gũi trong đêm nay.

Phụ nữ biết cách kìm nén nhục cảm và tiết chế nỗi sợ hãi của mình, chừng đó cùng đủ truyền đi bức thông điệp “tránh xa” rất rõ ràng, cô ta cũng sẽ biết cách đưa ra lời cảnh báo rằng ranh giới đã được xác lập.

Trước đây Claire đã có dịp kinh qua trường hợp bất đắc dĩ bị gạ gẫm, thế nên nàng sẽ áp dụng các nguyên tắc tương tự, bất chấp thực tế nàng chưa từng phải đối mặt với cảm dỗ khi nằm chung giường với một người đàn ông.

Logan không ngồi ở phòng chờ đợi tới lượt anh vào tắm, thế nên Claire đến ngồi chồm bên mép đệm. Có lẽ nếu yên ổn qua được đêm nay, Logan sẽ thôi áp đặt nàng. Nàng căng thẳng nghịch đầu dây thắt áo choàng khi đang nghĩ tới việc đi xem Cody ngủ nghe thế nào, đúng lúc ấy Logan bước vào phòng ngủ.

Chấn hấn anh tắm ở một phòng nào đó dành cho khách, trông anh hết sức hấp dẫn. Nàng chưa bao giờ được ngắm vẻ đàn ông đích thực từ khoảng cách gần đến thế. Thật đáng lo ngại bởi tim nàng cứ đập thình thịch khi nhìn anh.

Chiếc quần pyjama màu xanh nước biển anh mặc hầu như chẳng được chú ý mấy vì ánh mắt nàng ngừng lại ở phần cơ bắp cuộn cuộn nửa thân trên. Bộ ngực, tấm thân, vai và cánh tay trần của anh trông như được chạm khắc từ đá granite. Nàng bắt ngờ vì da anh có màu đồng hun, dù thực tế là như vậy. Ngực anh lộ thơ một ít lông, Claire thấy mừng vì nàng không thích những anh chàng lông tóc xồm xoàm.

Mắt nàng dần dạt xuống chiếc quần pyjama của anh, nàng để tâm thấy lưng quần loi là bên hông, rồi mắt nàng tiếp tục quét xuống cặp chân dài và bàn

chân to lớn như được tạc một cách hoàn hảo. Người đàn ông đứng trước nàng thực sự là một tác phẩm nghệ thuật, nàng chẳng thể ngăn ánh mắt mình quét ngược từ dưới lên đến khuôn mặt anh.

Về mặt anh nghiêm trang và lạnh lùng, như thể anh chẳng hề để tâm đến nàng. Nhưng xúc cảm đặc biệt trong đôi mắt anh xuyên thẳng qua nàng, khiến nàng không tài nào cử động được.

Nếu phải đoán, nàng sẽ nói rằng cái nhìn đó ngụ ý cảnh báo đôi điều, cũng có thể là cái nhìn chế ngự mà không dùng lời. Nhưng đó cũng là một cử chỉ đầy gợi cảm, Claire dường như thấy run rẩy trong lòng, sức nóng tỏa ra từ đáy sâu con tim nàng đang thiêu đốt nóng ẩm làn da. Thật may là nàng đang ngồi đây, bởi nàng không chắc chân mình có trụ vững được không. Rồi anh lên tiếng, và nàng cảm thấy làn hơi ấm áp bao bọc lấy nàng rồi nóng bỏng dồn dập.

“Vây là em sẽ ngủ chung giường cùng anh.”

Đây không phải là một câu hỏi mà lời khẳng định để nàng thấy rõ anh đã mong đợi như thế. Về thích thú lấp lánh trong mắt anh khi anh nhìn nàng. Nhưng anh không chỉ chăm chú nhìn mắt nàng, anh nhìn mọi bộ phận khác trên cơ thể nàng, nấn ná hồi lâu ở cặp gối trần của nàng trước khi di chuyển ánh mắt xuống phần chân. Cái áo choàng và bộ đồ ngủ của nàng như thể chuyển thành trong suốt, và miệng khô khốc, nàng vẫn quyết định đáp lại lời chào của anh dành cho nàng.

“Như lời anh nói, em hiểu bà Elsa sẽ đề ý chuyện giường chiếu của mình, mà bà ấy vốn rất thích và giỏi buôn chuyện, lòng tự tôn đàn ông của anh sẽ không thể chịu được nổi nhục nếu mọi người biết chuyện vợ anh không ngủ chung với anh.”

Claire nhướn mày như muốn anh xác nhận lời nàng, nhưng trước khi anh kịp lên tiếng, nàng đã nhanh chóng tiếp tục. “Đây là lí do em ở đây, cố dùng chút sức mọn của mình để giữ thanh danh của anh.”

Về mặt cứng nhắc của anh giãn ra, như thể anh vừa được giải thoát khỏi nỗi nghi ngại nàng sẽ phản kháng quyết liệt.

“Thế thì em vào giường đi thôi,” anh nói, đánh tan niềm hy vọng nhỏ nhoi của nàng là anh sẽ đổi ý.

Giây phút nàng hăng lo sợ cuối cùng cũng đã đến, Claire ép mình phải tỏ ra bình thản. Nàng đứng dậy và quay về phía chiếc giường, mắt lơ đãng nhìn tấm đệm trong khi tay cởi dây thắt áo choàng, nàng cố giữ thao tác như bình thường và không e thẹn, như thể nàng đang ở một mình trong phòng ngủ nhà mình.

Logan bước quanh qua phía giường của mình. Đối với nàng, công đoạn cởi áo choàng và xếp nó phía chân giường có vẻ khó khăn hơn. Claire cảm thấy đôi mắt sẫm màu của anh do thám dọc thân thể nàng, nàng cố bình tĩnh vào giường mà không lộ vẻ luyến quỳnh giữ cho gấu váy ngủ không tốc lên ngăn quá. Claire hầu như không dám thở bình thường cho đến khi đã quàng kín người trong chăn bông.

Tắm nệm lún xuống một ít khi Logan nằm xuống cạnh nàng. Nàng ngay tức khắc cảm nhận sức nóng tỏa ra từ cơ thể anh. Claire cố nằm bất động hoàn toàn, mắt vẫn lơ đãng nhìn trần trong khi tay níu chặt nếp chăn.

Logan xoay người về phía nàng, đột nhiên khuôn mặt rắn chắc của anh hiện ra lồ lộ trước mắt nàng. Tay anh chống trên đệm, cạnh hông nàng, khóa chặt người nàng. Loại nước hoa anh dùng sau khi cạo râu phảng phất hương và có mùi ngọt ngào. Anh đã dùng loại nước hoa đặc biệt này để cho nàng thấy anh đã cạo râu.

Anh đang ở gần nàng quá thế, nhiệt lượng tỏa ra từ cơ thể anh khiến làn da nàng lâm râm nóng ran, làm tan chảy từng tế bào bên trong nàng, làm tan chảy đến cả xương của nàng, cho dù anh chưa hề chạm nàng.

Ánh mắt sẫm màu của anh như đang cố ghi nhớ từng nét biểu hiện trên khuôn mặt chín lựng của nàng, nàng chẳng thể làm gì khác ngoài việc nhìn lại anh. Giọng anh trầm khàn.

“Claire à, anh nợ em một lời xin lỗi.”

Nếu anh muốn làm nàng ngạc nhiên, chắc chắn anh đã làm được rồi đấy. Nàng thăm dò ánh mắt anh, cố tìm lấy biểu hiện của lời anh vừa nói, nàng muốn xem anh có thật lòng “xin lỗi” nàng không. Ý định hỏi anh xem anh định xin lỗi nàng vì điều gì cứ chầu chực nơi đầu môi nàng, vì nàng có thể nghĩ ra hàng đồng lý do, nhưng nàng ngăn mình không hỏi.

“Một lời xin lỗi?”

“Khi anh nói em cần xúc thêm một tí quyến rũ nữa. Chắc hẳn hôm qua mắt anh có hơi kèm nhèm, bởi vì anh không nhìn ra được vẻ đẹp của em, nên anh mới muốn em thay đổi. Anh xin lỗi.”

Claire thấy nghi hoặc ngay, cho dù nàng không thể tìm ra lời nào giả dối. Anh không hề sốt sắng thái quá mà hoàn toàn tự chủ. Như thể anh chỉ đơn giản thông báo cho nàng rằng anh vừa sửa chữa một quan điểm sai lạc. Nhưng anh cũng muốn nàng hay anh không hề thất vọng về lỗi lầm của mình đến độ định quỳ gối cầu xin nàng tha thứ. Chỉ là anh đã làm sai và anh xin lỗi.

“Em rất cảm kích. Cảm ơn anh.” Claire không thể phủ nhận rằng nàng vẫn nghi ngờ động thái này của anh. Mặt khác, nếu đây là một thứ mảnh khốc của anh để giành được thiện cảm trong nàng thì nó sẽ chỉ là thứ mảnh khốc rẻ tiền. Claire cảm thấy anh không phải loại người phải viện tới những lời tăng bốc bộ đờ hay thủ đoạn mảnh khốc này nọ. Mà những gì anh làm cũng chứng tỏ rằng anh hết sức thẳng thắn và kiên quyết, không hề phù hợp với cái trò ẻo lệt như thế.

Nàng bắt gặp ánh nhìn lấp lánh trong đôi mắt sẫm màu của anh và ngay lập tức nhận ra anh sắp hôn nàng. Nghi ngại, nàng giơ tay ra khi anh vừa cúi xuống, mấy ngón tay của nàng dán chặt miệng anh lại.

Chính Claire cũng bất ngờ vì mình đã làm như thế, nhưng nàng không muốn một nụ hôn nào trong đêm nay. Không phải ở đây, không phải bây giờ. Và chắc chắn sẽ không hôn cho đến khi nàng thấy thoải mái khi ngủ chung với anh.

“Anh có thể chỉ hôn em nụ hôn chúc ngủ ngon được không?”, nàng hỏi, không thể nén được sắc điệu run rẩy trong giọng nói khi nàng nhấc mấy ngón tay khỏi môi anh. Khuôn mặt thô mộc của anh sắp lộ vẻ chán nản, nàng thấy mình cần xoa dịu lòng tự ái của anh khi bị từ chối. “Một nụ hôn dịu dàng và... ngọt ngào.” Nàng nhắc mình cười hóm hỉnh cùng anh khi nói thêm, “Một nụ hôn không làm giường chiếu nóng bỏng lên ấy.”

Chắc hẳn đây là lời nàng nên nói bởi về mặt anh dịu lại, đôi mắt sẫm của anh cũng nheo lại thích thú. “Em đang sợ, phải không?” Mắt Claire ngượng ngịu trốn cái nhìn của anh.

“Mọi chuyện diễn ra đột ngột quá, em cần thêm thời gian để làm quen. Hình như hôm trước anh có nói anh chọn em bởi vì tính cách thận trọng của em, vì thế em mong anh hiểu cho, em sẽ không thể ngay lập tức đáp ứng mọi điều mà anh muốn ở vợ mình.”

Nàng buộc nhìn lên mắt anh và cảm thấy mà mình đồ tểng lụng. “Đúng là đêm qua anh đã có thể làm lý trí lu mờ trong em, nhưng em không... muốn mọi chuyện tiến triển quá nhanh. Ít nhất là không cho đến khi chúng ta hiểu về nhau hơn nữa. Mà vừa rồi anh và em đã bất đồng rất nhiều thứ. Xin anh, em không muốn chúng ta quá căng thẳng với nhau.”

Logan mỉm cười yếu ớt. “Em nói nhiều quá, Claire.”

“Nhưng anh vẫn đang nghe em nói, phải không anh,” nàng nói, và đó không phải là một câu hỏi.

Mái đầu tóc sẫm của Logan từ từ cúi xuống, Claire biết đây là nụ hôn dịu dàng mà nàng vừa yêu cầu. Điều nàng không đoán được là nụ hôn này sẽ tác động sâu sắc đến nàng đến thế.

Dịu nhẹ, vô cùng dịu nhẹ, đôi môi khô mát của Logan chạm vào da thịt nàng. Nếu nụ hôn này là nụ hôn chế ngự và đầy nhục cảm như đêm qua, chắc chắn nó sẽ gọi dậy trong nàng bản năng ân ái, tách biệt hoàn toàn với con tim nàng.

Nhưng nụ hôn tình tế này của anh lại ngọt ngào đến điên đảo. Nàng chẳng thể nào hình dung được Logan Pierce lại có thể hôn đúng điệu đến thế này, nàng cũng không thể ngăn tim mình rộng mở trước anh.

Như những cánh hoa được hơi ấm mặt trời vuốt ve, cho he hé và nở bung ra, tim nàng nhộn nhịp và trở nên ấm áp, thư thái, rồi bẽn lễn mở ra. Những ngón tay của nàng cũng thẹn thùng, run rẩy tìm hơi ấm, xúc cảm nảy nở trong nàng khi những ngón tay nàng chạm vào cằm anh và run run gượng nhẹ vuốt tóc anh.

Cảm giác lạ lẫm nàng chưa từng dám nghĩ đến đang dần xâm chiếm cơ thể nàng và từ từ rót vào nàng khoái cảm dễ chịu. Nàng không thể phủ nhận xúc cảm của mình đang dâng lên cùng một điều gì đó mang dáng dấp của niềm vui.

Như thế đây là lần đầu tiên tim nàng chạm phải một tặng vật quý giá, độc nhất và hoàn hảo, tim nàng sắp đạt được cái mà nó hằng mong đợi bao ngày trời. Cho dù tặng vật đó là gì đi chăng nữa, bỗng nhiên nàng cần nó thiết thân để trở nên đúng nghĩa là một người đàn bà, tặng vật hứa hẹn sẽ làm thỏa lòng nàng như nàng mong ước.

Môi Logan ngừng lại, dù làm môi anh không hề nhích ra. Anh nhẹ nhàng đẩy môi mình lên gò má đỏ ửng của nàng, lên vành tai nàng, nơi anh gửi lại một nụ hôn nhẹ trước khi thêm một nụ hôn sau hõm tai. Cặp môi anh chậm chạp khám phá vùng cổ nàng trước khi anh ngừng hôn nàng, vòng tay anh ôm chặt người nàng trong những khoảnh khắc sâu lắng dậy sóng.

Anh giơ một tay ra với công tác tắt đèn trước khi luồn nó xuống dưới người nàng lần nữa. Rồi anh quay người, kéo nàng theo anh để khuôn mặt họ trực diện nhìn nhau.

Claire thoải mái cuộn người vào lòng anh trong bóng tối, bối rối và run rẩy bởi nụ hôn của anh, nàng không nói nên lời. May sao anh không nhìn thấy gương mặt nàng bây giờ, dù nàng rất muốn được thấy mặt anh và đọc trên đó những dấu hiệu.

Chắc hẳn đây là giây phút thư thái nhất trong đời nàng, khi mà nàng thoải mái tựa tay mình vào lồng ngực ấm áp, chắc lắn của anh, cảm thấy nhịp tim rộn rịp của anh trong lòng bàn tay, khi mà nàng được nhấm nháp cảm giác an toàn và được che chở trong vòng tay anh.

Đắm mình trong khoái cảm và nỗi băn khoăn về những khoảnh khắc hiện tại, Claire từ từ chìm vào giấc ngủ sâu, thanh thản hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tình Yêu Lên Tiếng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Sáng hôm sau, Claire thức giấc thoải mái lạ lùng. Cho đến khi nàng nhìn thấy Logan nằm ngửa, còn nàng nằm dài bên anh. Nàng thận trọng ngẩng đầu lên xem xem anh có còn đang ngủ rồi nhẹ nhàng nín thở ngồi dậy và ra khỏi giường. Nàng nhanh chóng gom quần áo mình rồi lao về phía phòng tắm để thay áo quần chào ngày mới.

Mới hơn năm giờ sáng một chút. Vì không biết mọi ngày Logan thường dậy vào quãng nào nên nàng muốn chỉnh trang mặt mũi tóc tai một chút trước khi anh tỉnh dậy. Xong xuôi trong khoảng thời gian kỷ lục, nàng dọn sạch đồ của mình khỏi bệ đá bồn rửa, lạng lẹ mở cửa rồi nhón gót trở lại phòng ngủ. Giọng nói khàn khàn của Logan làm nàng giật thót.

“Sáng mai em đừng có đi mất kiểu thế này nữa.” anh bảo nàng. Claire hướng về phía chiếc giường rộng rinh. Logan đã ngồi dậy, lưng tựa vào tấm gối đầu giường. Giọng dịu dàng “Chào anh buổi sáng” giúp nàng tránh bị kêu ca. “Em mang cả phê cho anh được không?”

“Anh thích thế.” Anh nói, rồi cười với nàng đầy quyến rũ. “Nhớ mang cả phê vào phòng tắm cho anh khi em quay lại nhé.”

A! Anh chàng lần này truyền đạt mệnh lệnh rõ ràng hơn bao giờ, Claire nhanh chóng đi dọc hành lang vào bếp. Bởi vì Claire những muốn tuân theo mệnh lệnh của chính mình - thẳng phanh cho thường nhật - nàng không vội mang cả phê lao trở lại phòng anh như một cô vợ nhỏ ngoan ngoãn.

Đến lúc này nàng mới nhận ra mình đã nhìn nhận con người Logan khác hẳn. Sau nụ hôn ngọt ngào đêm qua, anh đã trở thành một quý ông lịch lãm. Da nàng râm ran khi nhớ lại lúc được ôm trong vòng tay mạnh mẽ của anh hồi hôm. Chúa ơi thân thể nàng đã yêu cái cảm giác được nằm cạnh anh mất rồi, giờ đây con tim nàng cũng chuyển biến đáng kể.

Kể cả hành động không vội vội vàng vàng mang cả phê phục vụ anh giờ cũng bắt đầu khiến nàng thấy có lỗi. Cuối cùng, con phần khích lệ thú vị mà nàng mong mỏi được làm vừa lòng người lạ thú vị mà nàng vừa kết hôn cùng đã dễ dàng nàng quay trở lại phòng chủ nhà, băng qua tấm thảm đến mở cửa phòng tắm.

Claire nhẹ nhàng cả người khi Logan đã mặc xong chiếc quần jean và đôi giày của mình, cho dù khoá quần chưa kéo lên và anh vẫn chưa mặc áo vào. Anh đang xoa bọt lên mặt để cạo râu, cảm anh đã phủ đầy bọt xà phòng cạo râu, và anh đang sắp đưa đường cạo đầu tiên. Nàng thấy mắt anh ánh lên khi bắt gặp mắt nàng trong gương.

“Anh thích uống cà phê trước khi cạo râu hơn.” Anh nói, nhưng lời của anh giống như lời nhận xét hơn là nhắc nhở.

Claire hơi nhún vai. “Nếu hôm nay các mệnh lệnh của anh dễ thở hơn, có lẽ sáng mai em sẽ đứng giờ hơn.” Nàng bước tới đặt cả phê lên bồn đá. Anh quay đầu nhìn nàng.

“Em biết dùng dao cạo không?”

Câu hỏi của anh làm nàng bối rối. Đây là lời đề nghị mà nàng chưa từng nghĩ anh sẽ hỏi nàng, nàng cũng không biết nên trả lời sao nữa. Chỉ trừ có một điều tim nàng đập mạnh hơn chút ít.

“Trước đây em chưa từng cạo râu cho ai, nhưng...” nàng ngập ngừng hạ vai anh xuống bởi có điều gì đó hết sức cuốn hút trong cái cách anh nhìn nàng, có vẻ hơi bông đùa; nàng đáp lại anh cũng bằng vẻ bông đùa như thế.

“Nếu anh sẵn lòng đặt đời mình vào tay em, em sẽ không ngại ngần cố hết sức mình,” nàng nói rồi mỉm cười ngây thơ.

Tia sáng trong đôi mắt sẫm của anh vụt lấp lánh. “Anh đã biết chắc em không thể là cô vợ ngoan ngoãn rồi mà.”

“Có phải đó là điều mà anh nghĩ anh sẽ có được không?”

“Đúng vậy, thưa quý bà.” Cái kiểu kéo dài giọng của anh cũng hấp dẫn y hệt nụ cười dịu dàng làm mềm hẳn đi nét thô cứng của miệng anh.

Claire không thể ngăn lòng mình rung động đôi chút, bởi vì anh chẳng có vẻ gì là không vui cả. Tuy nhiên, nàng vẫn muốn anh nói rõ thêm.

“Thế thì chắc hẳn anh quá sức là thất vọng rồi.”

Logan trao cây dao cạo cho nàng. “Claire ơi, anh chẳng hề thất vọng chút nào.”

Hỏi hời hợt nếu cạo râu cho anh, nhưng vì quá thích cử chỉ nên nàng không thể chối từ, Claire cứ cảm liều. May phước cho anh, con dao này thuộc loại an toàn, lưỡi dao chỉ dùng một lần rồi vứt.

“Anh phải ngồi xuống thôi, không tay em mò lăm.”

Logan bước tới đóng nắp bồn cầu rồi ngồi lên. Claire đến bên anh, bắn khoăn không biết nên bắt đầu cạo từ đâu.

“Anh có khuyên hay hướng dẫn gì trước khi em cạo không?”

Anh toét miệng cười. “Em cứ suốt ngày phàn nàn bị tên bạo chúa ra lệnh này nọ, giờ lại hỏi xin lời khuyên à?”

“Ê, em biết lỗi rồi.” Claire bắt đầu chăm chú. “Anh đừng có nói nữa, mà dù làm gì thì cũng đừng cử động đấy nhé.”

Nàng thận trọng đặt dao cạo tựa vào cằm anh và nhẹ nhàng kéo, cảm thấy lưỡi dao quét sạch những sợi râu cằm lởm chởm đắm trong bọt xà phòng.

“À há, việc này cũng đơn giản thôi,” nàng nhận xét sau khi đã đưa được vài đường cạo, chốc chốc lại rũ bọt khỏi lưỡi dao. “Chỉ cần bắt anh ngồi xuống, không cho anh nói, không cho anh cử động, rồi nhâm nhi cảm giác sung sướng vận mệnh anh nằm dưới lưỡi dao sắc lẹm trong tay em. Em sẽ sớm quen với công việc này.”

Logan không đáp lời nàng, nhưng suốt thời gian cạo râu, nàng có thể cảm thấy ánh mắt anh quan sát khuôn mặt nàng và rồi hạ xuống ở ngực nàng.

Đầu gối nàng đôi lần chạm phải đùi anh, nàng không thể không bị phân tâm vì những cái chạm rất khê đó và vì cả khoảng cách đến anh quá gần.

Cái cách nàng dùng bàn tay còn rãnh của mình xoay đầu anh qua lại trong khi cạo, cái cách anh dễ dàng nghe theo lời nàng, tất cả đều có sức tác động đến nàng. Như thể cái chạm rất khê của nàng cũng đã đủ sức xoa dịu một sinh vật đầy quyền năng và nguy hiểm. Ý nghĩ này khơi gợi trong nàng sức mạnh nữ tính mà trong đời mình nàng chưa từng nhận ra mình cũng sở hữu nó.

Có phần hơi ngạc nhiên vì nỗi thất vọng khi đưa đường dao cuối cùng, nàng đi rửa sạch lưỡi dao trước khi giặt chiếc khăn mặt dưới vòi và trở lại chỗ anh. Chỉ mất có vài giây gạt sạch những dấu vết cuối cùng của xà phòng cạo râu trên mặt anh, nhưng nhiệm vụ nho nhỏ này có vẻ còn thân mật hơn khi nàng cạo râu cho anh.

Xua đuổi ý nghĩ đó, nàng nói, “Bé trai và đàn ông ai cũng cần được chăm sóc. Kế hoạch hôm nay của anh thế nào, thưa ông chủ?”

Logan đón chiếc khăn từ tay nàng và quăng nó lên bệ đá lúc anh đứng dậy. Claire thận trọng lùi lại một bước.

“Năm cả ngày trên giường với vợ anh.”

Claire lắc đầu quầy quậy khi anh với tay lấy cà phê và hóp một ngụm. “Vì anh không thực hiện được kế hoạch A, vậy kế hoạch B là”

Anh đặt chiếc cốc trên bệ đá. “Đưa em lên lưng ngựa.”

Claire tròn mắt rồi bước khỏi phòng tắm ra phòng ngủ. “Thế nếu em nhảy từ vách đá hoặc lảng mình từ mái nhà kho thì sao?” nàng hỏi khi liếc nhanh qua vai thấy anh đang theo sau. “Theo các cách đó, chúng ta có cùng kết quả mà không phải làm phiền đến lũ ngựa của anh.”

Logan giặt chiếc áo khỏi tay đầm của chiếc tủ áo to đùng rồi bắt đầu mặc vào. “Em là đồ gà mái chết nhất thế hơ?”

Claire giữ giữ gối của họ trong chốc lát trước khi dọn giường. Anh đang trêu tức nàng là đồ gà mái chết nhất, nàng không muốn nỗi sợ của mình bị chế giễu mãi, nên nàng quyết định đây là dịp tốt để kể cho anh nghe nguồn cơn câu chuyện.

“Khi lên mười, em được cưới một con ngựa trong đàn ngựa của chú em. Có lẽ em đã cưới được một vòng quanh đồng cỏ trước khi con ngựa chồm bốn vó hất ngã em xuống, làm gãy cổ tay em rồi giẫm lên người em trước khi em kịp đứng dậy.”

Nàng vòng qua giường đến bên Logan, trải rộng ga giường và chăn. “Sau khi em đã đứng dậy được, con ngựa của chú em tiếp tục tung hàm thiếc của nó vào vai em.” Nói xong, nàng hơi quay vai chỉ cho anh lần vai sau dưới lớp áo của nàng. “Em vẫn còn mang sẹo. Em đúng là đồ gà mái chết nhất, nếu không tính đến việc em không có lông và không đẻ trứng.”

Claire nhìn khuôn mặt cau có của Logan trong khi anh cài cúc áo. “Gà mái như em cần có gà trống để cải thiện tình hình của mình.”

Nhận thấy bầu không khí giữa họ vẫn nặng nề, Claire nói, “Ý hay đấy anh, nhưng có vẻ em chẳng thể nào khá hơn, thế nên có kiểu gì cũng chỉ phí thời giờ mà thôi. Đã vài lần em thử cưỡi con ngựa lại sau khi bị hất ngã. Chú em hết sức coi trọng việc này nên ông đã buộc em ngồi trên lưng ngựa và mắng mỏ em. Lại còn chửi rủa nữa. Em sẵn sàng chịu bị cắt phần ăn trưa, cùng với cả phẩm giá và niềm hy vọng đã mất.”

Nàng đan chéo các ngón tay với nhau trước người khi anh đã cài cúc xong xuôi và nhanh nhẩu nhét phần đuôi áo vào trong quần jean. Cho đến giờ anh vẫn chưa bình luận chút nào về câu chuyện của nàng, vậy nên nàng thấy mình nên kể nốt phần còn lại. Chủ yếu là để cảnh báo anh rằng dù có làm gì đây nàng lên lưng ngựa lần nữa cũng chỉ là vô ích mà thôi.

“Em trở thành đối tượng bị châm chọc của cả nhà mà vẫn sống sót được, thế nên giờ em đã miễn nhiễm với hành động bôi xấu, ép buộc hay chửi mắng bắt thử cưỡi ngựa lần nữa.”

Logan cứ lặng lẽ sửa lại áo của mình. Có lẽ anh đã nghiêm túc lắng nghe những điều nàng vừa nói, nhưng điều khiến nàng ngạc nhiên hơn cả là hình như anh tin nàng không thể bị ép cưỡi ngựa lần nữa. Nhẹ cả người, nàng đi vòng qua giường rồi đứng lại đợi anh trước khi bắt đầu bước ra hành lang.

Anh nhìn nàng ừ ừ. “Có lẽ đôi lúc em cần phải nghỉ lại thôi, vì bây giờ em đã có một cậu con trai nhỏ. Em nghĩ xem, em sẽ cảm thấy ra sao nếu sau này cuộc đời nó gắn liền với lũ ngựa và nghề trên lưng ngựa, thế nhưng em lại không thể nào tới gần lũ ngựa nghèo.”

Nàng chỉ có chưa tới nửa giây tận hưởng niềm vui khi anh mở đầu câu nói bằng cụm từ “Có lẽ đôi lúc em cần...” trước khi phần lời còn lại của anh tác động đến tim nàng như một cú thúc nhẹ. Chỉ với một vài lời đơn giản, anh đã có thể đảm bảo rằng nàng không thể cứ bỏ ngo nỗi sợ của mình mà an phận đi bộ. Giọng nàng dịu dàng, có phần chán nản.

“Vừa hay khi em bắt đầu nghĩ anh không phải là gã đàn hấp dẫn như vẻ bề ngoài thì anh lại cho em thấy mình chứng sinh động thế này.”

Chẳng hề có tí giận dữ nào trong những lời này, chúng mang hàm ý nhượng bộ hơn là chỉ trích anh. Hình như Logan biết điều này, anh tiến tới gần và dịu dàng nắm tay nàng.

Claire đau lòng trước ý nghĩ về sở thích của Cody và những cách biệt nhất định về sau giữa hai mẹ con, một phần con tim nàng chưa phải chịu đau đớn ngạc nhiên trước cử chỉ đầy an ủi của anh.

“Lần này sẽ khác mà, Claire.”

Nàng ngược nhìn anh, khó sợ vì nàng không hề tự tin chút nào. Nàng đã ôm nỗi sợ cưỡi ngựa quá lâu rồi. “Nếu không được thì sao?”

“Lúc nào em cũng có quyền lựa chọn mà.”

Claire nhìn anh, nở nụ cười đầy nghi ngại. “Liệu em có làm được không?”

Khuôn mặt anh buồn bã. “Em nghe anh nói rồi đấy.”

Claire hết sức cảm động trước lời nói đó của anh, cả những lời nói lúc trước nữa. Khi anh cúi xuống, mắt nàng khép lại. Là một nụ hôn khác, ngọt ngào, ngọt ngào vô cùng, tim nàng rộn ràng chẳng khác nào khi đón nụ hôn đêm qua.

Chao ôi, nàng ao ước nụ hôn này là khởi điểm cho những điều tốt lành của cuộc hôn nhân của nàng biết bao! Nếu như nàng sống sót qua Kế hoạch B của anh, không bị thương hay hoảng loạn tinh thần, có lẽ đây sẽ là dấu hiệu của những điều tốt đẹp đang đến. Claire cũng biết rằng việc nàng chế ngự được nỗi sợ hãi của mình sẽ giúp nàng cải thiện quan hệ giữa vợ chồng nàng, giờ nàng đang rất mong muốn điều này. Rất mong là chẳng khác.

Logan nhẹ nhàng lùi người lại. “Em nghĩ Coday dậy chưa?”

Biết ơn Logan đã đổi đề tài, lời nói dịu dàng “Có lẽ thằng bé dậy rồi” của nàng nghe như một lời thì thầm.

Nếu không quá lo lắng trước kế hoạch dạy nàng cưỡi ngựa của Logan, không quá chắc chắn mình sẽ bị thương và thất bại, có lẽ Claire đã nhận ra tim nàng đã mềm ra bao nhiêu trước Logan.

Lúc ăn sáng, Claire chẳng thể nào nếm quá ba miếng bánh mì con con. Sau khi đã chắc chắn bà Elsa và Cody sẽ ổn khi ở cùng nhau, Claire đi cùng Logan ra cửa sau. Nàng chịu bỏ đầu trong chiếc mũ cao bồi Stetson và lấy theo vài cuốn sách về cuộc sống miền tây dành cho khác trên tay. Rồi nàng cùng anh chông cau có bước đi gặp định mệnh.

Trước sự ngạc nhiên của nàng, hai vợ chồng nàng lên chiếc xe nhỏ đỗ trong nông trại và lái khỏi khu nhà chính. Quá bận tâm về nỗi lo lắng của mình cùng chuỗi kinh cầu những câu nói rập khuôn trong tuyệt vọng như “Cái gì không đủ sức giết người thì sẽ chữa lành cho người,” hay câu ngạn ngữ “Tôi là đàn bà, hãy xem tôi làm được gì,” Claire không nhìn thấy bức tranh toàn cảnh núi non xung quanh họ.

Khi Logan lái đến một bãi chăn thả có rào gỗ bao quanh trống trải, nàng mới chú ý bãi đất đó không hoàn toàn trống không. Hai chú ngựa có yên cương đầy đủ và cả chú ngựa non của Cody cũng bị buộc trong một chuồng quây. Chẳng cần phải nghĩ lung lăm cũng đoán ra lý do vì sao con ngựa non lại ở đó.

“Ôi, Logan,” nàng thờ phào, không nén được nụ cười. “Chà trách anh đưa em đến khu đất rìa nông trại thế này.”

Rõ ràng, anh định để nàng bắt đầu thử với chú ngựa nhỏ, lòng tự tôn trong nàng bối rối. Nàng thấy mình như cao thêm năm, bảy phân - điều này cũng hợp lẽ bởi vì con ngựa non còn nhỏ quá.

Nhưng chỉ Logan là người duy nhất nhìn cảnh này, ít ra nàng cũng hoàn toàn chắc chắn anh sẽ không bao giờ nhắc lại những gì anh nhìn thấy hôm nay, ngay ở đây. Bản lĩnh và lòng tự tôn đàn ông của anh đảm bảo điều này. Sau rốt, anh cũng cần giữ cho đầu mình ngẩng cao đứng mẫu đại trượng phu, thế nên anh không thể nào tiết lộ nguồn tin anh đã dùng một con ngựa non để giúp vợ mình khắc phục nỗi sợ cưỡi ngựa.

Cam chịu nỗi xấu hổ khôn cùng nhưng được yên ủi đáng kể vì ít ra nàng không bị quăng quá xa nếu con ngựa hất nàng xuống. Claire bước xuống xe rồi cùng Logan bước vào chuồng quây.

Logan chỉ mất tí xíu thời gian cời dây buộc và đóng bộ cương dành cho ngựa con lên đầu chú ngựa. Anh trao dây cương cho nàng, nàng buộc mình phải đón lấy.

“Em có thể bắt đầu bằng cách tập làm quen với con ngựa trên mặt đất.” Logan nói, rồi hướng dẫn nàng những thao tác cơ bản, như thể nàng chẳng lớn hơn Cody là bao. Đây là niềm an ủi nho nhỏ - bởi dù sao, nàng vẫn không thể lờ đi hai con ngựa to lớn đã đóng bộ yên cương đầy đủ ở gần đó - nhưng nàng thực sự muốn thả lỏng bên con ngựa nhỏ trước khi phải cưỡi nó.

Ngoan ngoãn và được huấn luyện kỹ càng, con ngựa non tuân theo mọi mệnh lệnh mà Logan chỉ cho nàng, từ việc dẫn nó đi vòng quanh, tháo bộ dây cương ra rồi lắp lại như cũ. Cuối cùng nàng còn xoay sở học được cách chèo kéo bước chân con ngựa. Hình như Logan đoán được lúc nàng thấy thoải mái với con ngựa.

“Dẫn con ngựa đến đây, anh sẽ giữ nó cho em leo lên.”

Claire xoay người về phía anh, dẫn con ngựa theo cùng. “Cưỡi ngựa lưng trần sao?”

“Bộ yên duy nhất vừa với con ngựa này là yên dành cho con nít. Nhỏ quá, em ngồi sao vừa?”

“Anh có chắc em không làm nó bị thương chứ?”

“Nó đủ lớn để chở em mà.”

Tất nhiên con ngựa làm được, Logan biết rõ về lũ ngựa, thế nên chắc chắn anh đứng, tám lưng vạm vỡ của nó đã cao ngang eo nàng rồi. Claire nắm lấy dây cương. Không quá lo lắng, nàng đứng một bên lưng ngựa.

Trong khi nàng đang băn khoăn chưa biết dùng cách nào leo lên tám lưng bóng mượt, Logan bước đến bên nàng, đặt tay vào phần eo nhắc nàng lên. Anh làm nàng giật mình, Claire mất vài giây đầu cổ giữ thăng bằng.

Rồi Logan dắt con ngựa đi vòng vòng, như anh từng làm với Cody. Chốc chốc, anh để cho nàng xuống ngựa rồi tự nàng leo lên; nàng nhanh chóng biết được cách thực hiện các động tác so cho thật uyển chuyển, duyên dáng. Logan ngừng lại một lát để chỉ cho nàng cách ghi cương phần cổ rồi chuyển hẳn quyền điều khiển ngựa cho nàng, anh bước ra vài bước, hướng dẫn từ xa trong khi nàng một mình cưỡi ngựa dọc bãi chăn thả.

Thích thú không ngờ, Claire có cảm giác hân hoan y hệt Cody lần đầu được Logan cho cưỡi ngựa. Nhờ đó, Logan dễ dàng chỉ bảo nàng cách cưỡi một trong hai con ngựa to. Chỉ cần theo đúng các bước vừa rồi, ban đầu anh dẫn con ngựa đi, sau đó chỉ việc trao dây cương cho nàng.

Vẫn lo lắng nhưng không còn khiếp sợ như trước đây, nàng thận trọng cưỡi ngựa dọc bãi chăn thả, tuân theo những mệnh lệnh chuyển hướng của anh, dừng lại và cưỡi chiều ngược lại. Con ngựa to lớn thông thả làm theo từng hiệu lệnh của nàng, dần dần nàng thấy thật thư thái.

Vẫn chưa đủ xua tan hoàn toàn nỗi sợ hãi của nàng, Logan buộc con ngựa con lại, leo lên lưng con ngựa to còn lại và cưỡi phía trước sau khi mở cổng, đồng thời quan sát Claire điều khiển con ngựa ngay sau anh.

Ruột gan nàng vẫn đang lộn tung phèo lo lắng, nhưng nàng đang thực sự cưỡi ngựa rồi! Chỉ một lúc sau, mặt đất không còn quá xa xôi, con ngựa lại sẵn sàng tuân theo những hiệu lệnh cân trọng của nàng.

Lo sợ là quá hấp tấp tuyên bố thành công, Claire giữ im lặng cho đến khi họ đã đến chuồng ngựa ở khu vực chính. Phản kích trước thắng lợi của mình, Claire bắt đầu xuống ngựa, nhưng nàng bị chuột rút, người nàng cứ đeo vô vọng bên sườn ngựa, Logan tóm lấy phần eo nàng, từ từ hạ nàng xuống, nhưng hai gối nàng lập cập khi chân chạm đất. Nếu anh không tiếp tục giữ nàng chắc chắn nàng đã ngã soài trên đất.

“Để anh dìu em nào,” anh nói, Claire vịn vào tay anh cho đến khi nàng tự đi được một mình. “Sẽ không như thế này nếu chân em không bị co cơ,” anh dặn nàng.

“Có lẽ ổn rồi,” nàng nói và nhắc tay khỏi anh. Họ chuyển hai con ngựa cho người làm công ở khu chuồng ngựa rồi cùng tiến.

Claire không thể nào che giấu nụ cười rạng rỡ trên mặt nàng, nàng biết chắc hẳn nàng giống một kẻ ngốc đang toe toét cười lắm.

“Anh Logan, em không thể tin được. Em đã cưỡi ngựa được rồi. Một con ngựa rất, rất to.”

Mắt Logan nhấp nháy khi anh cười cùng nàng. “Em làm khá lắm.”

Niềm vui sướng trong nàng riu rít nhảy múa. “Em chưa từng nghĩ là mình làm được. Thật khó tin biết mấy! Lúc đầu em rất xấu hổ vì cưỡi ngựa con, nhưng anh đã đứng khi cho em tập với nó trước.” Nàng nắm lấy tay anh bằng cả hai tay rồi lắc lắc liên hồi, hết sức phấn khích vì điều vừa làm được.

“Em rút lại mọi điều không hay mà em đã nghĩ về anh nhé. Không thể tin được việc này dễ dàng đến vậy! Chính anh đã làm mọi việc đơn giản hẳn - anh thật là một thiên tài. Anh bảo em cưỡi ngựa và em đã thực sự làm được! Em không thể diễn tả được việc em có thể cưỡi ngựa có ý nghĩa với em biết bao nhiêu. Nhờ anh đấy, Logan, chỉ có nhờ anh đấy thôi.”

Nàng quá hào hứng đến độ chẳng thể ngừng lại mà cứ liên hồi kéo tay Logan nghiêng ngả.

“Anh là người đàn ông tuyệt nhất, em đã quá dễ dàng coi nhẹ anh.” Nàng hôn anh nụ hôn “cảm ơn” xuất phát từ tận đáy lòng. Logan định đáp lại thì một giọng nữ chen ngang khiến cả hai người đều bối rối.

“Em chẳng thể tin được Logan Pierce nhà mình lại đi cưỡi một cô nàng phố thị đến mãi sáng nay mới biết được thế nào là cưỡi ngựa.”

Claire quay phắt đầu về phía phát ra tiếng nói vừa rồi và cảm thấy mặt nàng chuyển sang giận dữ khi nhận ra mình chẳng hề biết cô gái đang tiến vào, cô ta sẽ ba hoa chích choè cho cả thế giới biết điều nàng muốn giữ kín.

Cô nàng da ngăm ngăm đẹp tuyệt đang đứng với đôi tay chống hông duyên dáng. Dáng dấp cô nàng hết sức tự nhiên với chiếc mũ cao bồi Stetson, bộ áo quần lao động và đôi giày ống. Với bộ cánh này, cô ta vẫn xinh đẹp như đang mặc bộ lễ phục lông lảnh trang sức ở dạ hội. Trực giác mách bảo Claire rằng cô gái này gắn bó thân thiết với cuộc sống nông trại và đàn ngựa. Có lẽ cô nàng cũng hết sức thân thuộc với những bộ váy áo lễ hội và những buổi dạ tiệc nữa. Claire hầu như có thể đọc ra chữ “cô gái mới nếm trái vị đời” trong đôi mắt xanh đang nhìn nàng với vẻ hồi tiếc sâu tận đáy mắt vì đã

khẩn năng cảm thấy ngốc nghếch.

Chưa từng đối mặt với kiểu thái độ như thế cũng như chưa từng gặp một ai yêu kiều như thế, lại không biết chắc về mối quan hệ giữa Logan với cô gái này, Claire tự nhủ mình mỉm cười đối đáp lịch sự.

“Chào cô, tôi tên là Claire,” nàng nói ngay khi lấy lại tự tin và bước tới chìa tay ra trước cô gái.

Logan nói nốt màn giới thiệu. “Còn đây là Kiki Lynch. Cô ấy là hàng xóm của nhà mình.”

Cô ta đưa tay ra như thể miễn cưỡng chấp nhận hành động chào hỏi của Claire. Cô ta gần như ngay lập tức buông những ngón tay Claire ra trước khi bắt tay xong rồi sau đó chỉ đơn thuần lơ đãng sự hiện diện của Claire bằng cách bắt chuyện với Logan.

“Khi anh quyết định làm gì, chắc chắn anh chỉ làm vì mình.”

“Không cần phải nhắc đến.”

Dấu hiệu không hài lòng trong giọng nói khàn khàn của Logan khiến cô gái có vẻ không thoải mái. Nhưng cuộc trao đổi ngắn gọn cho thấy mối quan hệ gần bó thân thiết mà Claire chẳng thể nào nhầm lẫn được.

“Tốt thôi, anh nhớ đưa cô ấy đến nhà em thứ Bảy tuần sau nữa nhé, cho bà con chòm xóm được ngắm vợ anh nữa.”

Như thể cần tự mình ngắm thêm lần nữa, cặp mắt xanh của Kiki đánh về phía Claire một lượt, lại một lần nữa Claire bắt gặp trong đó vẻ nuối tiếc. Nàng cảm thấy phải nói gì đó.

“Thứ Bảy tuần sau nữa có sự kiện gì vậy?”

“Ba mẹ tôi định tổ chức tiệc nướng mừng sinh nhật tôi.”

“Chúc mừng sinh nhật cô.”

Kiki phẩy tay. “Phải ba tuần nữa cơ,” cô nói, đẩy được Claire sang một bên khi cô bước lại giữa nàng và Logan mà nắm lấy tay anh tự nhiên.

“Anh yêu quý, anh đã khiến em hồi hộp cả tháng nay rồi, thế nên giờ anh không được lựa chọn gì nữa đâu. Anh sẽ muốn giới thiệu Carla với mọi người, không đâu hơn ở chốn đông người để làm công việc ấy.”

Claire ngạc nhiên nhìn Kiki nhiệt thành không chỉ để thuyết phục Logan giới thiệu nàng, cô ta hết sức tay lại lắc lắc tay anh như thể thích làm thế. Về mặt cứng nhắc của Logan không động đậy lấy một ly, Claire thấy sung sướng hết cỡ. Cái mảnh khoé của Kiki tầm thường hoá nàng bằng cách gọi nàng là Carla thay vì Claire đã chẳng ăn ai, đã thế lại còn làm cô ta khó lòng ngáng cao đầu.

Mặt khác, Logan vẫn đang giữ thế diện cho cả hai vợ chồng, thế nên Claire quyết định mình chỉ nên đứng xem. Rốt cuộc, chẳng gì có thể phá hỏng thành tựu nàng vừa gặt hái sáng này cả. Claire hài lòng nghe Kiki giờ bài nịnh bợ và tếu tưng khi cả ba người bước cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tình Yêu Lên Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Rõ ràng, Kiki Lynch hẳn đã từng một mình trông đợi cuộc hôn nhân của chính cô ta. Bạn bè thông thường chẳng ai lại cư xử như cô ta cả, nhưng Claire an tâm về Logan đến đáng ngạc nhiên. Lẽ ra anh đã có thể kết hôn với Kiki, người thực sự muốn quỳ gối trước anh hơn, bất cứ lúc nào anh muốn. Nhưng hẳn là anh không muốn thế. Bên cạnh đó, Logan cũng biết tính cách cô vợ mới của anh sẽ không bao giờ dung thứ cho một biểu hiện bội tín nào.

Khi cả ba người đã tới nhà và bước vào bếp, Claire vẫn đang cố hình dung nẫu bố mẹ nào lại đặt tên con gái mình là Kiki. Claire treo chiếc mũ cao bồi Stetson của mình lên chiếc móc trên tường và nhìn quanh tìm Cody.

Thằng bé đang ngồi dưới bàn bếp chơi cùng mấy chiếc xe tải và xe ô tô đồ chơi ở cuối căn bếp rộng rãi trong khi bà Elsa đang dùng tay nhào thứ gì như bột phủ bánh ngọt ở bệ đá. Niềm vui của thằng bé khi thấy họ bị tước mất do sự hiện diện của cô gái cao lớn da ngăm ngăm. Rụt rè như mọi khi, Cody ngồi yên dưới bàn.

Kiki chẳng đoái hoài gì đến thằng bé, thế nên Claire bước tới bên chiếc bàn và cúi khom người. Cody trườn ra ngoài và nàng đón lấy thằng bé bằng một cái ôm.

“Chào con, con yêu, hôn mẹ cái nào.” Dù đã cố giữ giọng mình thật bé, nhưng hành động của Claire bế thằng bé lên đã khiến Kiki chú ý.

“Không phải là con của cô chứ?”

Kiki thẳng thừng hỏi, như thể cô ta có quyền đặt bất cứ câu hỏi nào mà cô ta muốn.

“Đúng vậy, thế thì sao chứ?” Claire trả lời, “đằng nào cũng vậy mà. Logan và tôi sẽ sớm nhận nuôi cháu nó. Tên cháu là Cody.”

“Thằng bé là con trai của Cliff,” Logan nói, Claire không biết anh ủng hộ hay không tán thành lời tuyên bố của nàng về việc nhận nuôi thằng bé, cho đến khi nghe anh nói thêm. “Anh và Claire sẽ nuôi nấng thằng bé như con ruột của bọn anh vậy.”

Claire có cảm giác thật thoải mái. Đây là điều Logan muốn giữ bí mật, thậm chí việc anh ký bản thoả ước tiền hôn nhân cũng có rất ít người chứng kiến hay biết được. Thế nhưng giờ anh đã công khai tuyên bố rồi, nàng cảm thấy an lòng hơn.

Ngoài ra, không cần phải là người quá sâu sắc cũng biết rằng thông qua Kiki, cả bang Texas này sẽ biết đến tin này ngay trong trưa nay, miệng lưỡi dư luận sẽ thúc đẩy Logan nhanh chóng thực hiện quá trình nhận nuôi thằng bé.

Không phải nàng không cho rằng anh chưa động thủ, cũng không phải nàng chưa quyết định vì lợi ích của Cody mà duy trì quan hệ hôn nhân với Logan, chỉ là nàng muốn anh sớm xúc tiến quá trình nhận nuôi con, như thế sẽ tạo lập nền tảng quan trọng giữa họ. Hoặc ít ra nó cũng ổn định một điều quan trọng hơn cả.

Nỗi khát khao của Claire muốn ổn định tất cả mọi mặt quan trọng giữa hai người trở nên rõ nét đến không ngờ.

Câu nói vô ý vô tư của Kiki, “Không hiểu sao em cứ thấy thằng bé giống hệt anh Logan ạ,” đã bộc lộ rất rõ ấn tượng đầu tiên của Kiki. Cái vẻ chọc tức lờ mờ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta như muốn tuyên bố rằng cô ta nghĩ đám cưới đột ngột của Logan là do bị trói buộc bởi đứa con ngoài giá thú hơn là quyết định tự thân của anh.

Dù Kiki không nghĩ sai hoàn toàn - đây đúng là cuộc hôn nhân vì đứa trẻ này - bỗng nhiên Claire cầu mong là không có ai biết được sự thật này. Nhưng nàng chẳng biết gì về mối quan hệ giữa Logan và Kiki để mà đoán định xem liệu anh có bao giờ tiết lộ choa.

Mặt khác, cách hiểu thông thường cho phép nàng suy diễn rằng anh không thể kể cho Kiki về kế hoạch đám cưới - dù hẳn anh đã nuôi ý định mất một thời gian - có lẽ chính là manh mối rõ ràng nhất cho thấy Kiki sẽ chẳng bao giờ biết được toàn bộ câu chuyện.

Claire có thể khẳng định như thế qua cái ánh nhìn hẹp hòi muốn đào xới thêm nhiều thông tin hơn những gì cô ta hiện có, vì thế Claire ngoảnh nhìn Logan trong bầu không khí im lặng ngột ngạt.

Giọng anh trầm xuống. “Mẹ Cody đã mất. Claire đang chăm lo cho thằng bé, cái gì đến thì tất yếu phải đến thôi.”

Claire không thể không mỉm cười. Lời anh hoàn toàn chân thực, nhưng nhiều người sẽ nhầm tưởng cái gì đến thì tất yếu phải đến chính là tình yêu. Tâm trí những con người đó sẽ chẳng bao giờ nghĩ tới phiên toà và cái kết cục là bức tối hậu thư đến nàng, thế nên sẽ chẳng có ai suy xét cho đúng cả. Mà dù sao Claire cũng không muốn bất kì ai khám phá chân tướng sự việc, thế nên những gì Logan vừa nói đã lấp liếm thật hoàn hảo.

Có vẻ Kiki lập tức mất hứng, cũng chẳng có gì là lạ cả. Rành rành cô ta đến đây để xem mọi việc diễn tiến thế nào, giờ đây khi nghĩ mình đã biết đủ rồi, cô ta chỉ háo hức kháo tin cho mọi người. Cũng có thể ý nghĩ Logan cười vì yêu đã bóp nén mọi niềm hy vọng lãng mạn của cô gái kia, thế nên có lẽ cô ta chỉ mong kiếm chỗ nào đó gặm nhấm nỗi lòng một mình mà thôi.

Khi Logan tiễn Kiki ra cửa, Claire bế Cody đi theo. Nàng chưa từng nghe Logan nhận lời đến buổi tiệc nướng, mà hình như Kiki lại quá phân tâm trước Cody và câu chuyện tình yêu mà Logan vừa tiết lộ nên chẳng nhớ cho rằng bữa tiệc nướng chính là lý do khiến cô ta có mặt ở đây sớm sủa đến vậy.

Logan vừa khép cửa lại sau lưng cô lảng giềng lảng điều khi anh quay sang phía Claire và nhắc thằng bé khỏi tay nàng để đứng yên trên sàn. Anh cúi chiếc mũ cao bồi Stetson của mình và quăng nó lên chiếc bàn ngay lối vào.

“Chúng ta đã bị quấy rầy ngay khi anh định thưởng cho em vì đã thể hiện rất tuyệt vời, vì cả những hiểu lầm của em nữa, vì cả những phẩm chất mà em định kể ra nữa.”

Claire yêu biết mấy cái cách đôi mắt anh ánh lên về yêu thương khi anh nói những lời đó, miệng anh nhếch lên về kiêu căng đàn ông, ngụ ý rằng anh đã sẵn sàng đắm mình trong ánh sang của những lời tán dương dành riêng cho anh. Làn môi cong cong đẹp đẽ của anh cũng biểu lộ rằng anh mong chờ nụ hôn vừa bị lỡ trên đường vào nhà.

“Ôi chao, chỉ có mấy lời có cánh mới chui lọt vào đầu anh sao?”, nàng nhích nhích ngón tay ra hiệu cho anh hơi cúi xuống. Anh làm theo và nàng vội lên kéo anh gần nàng hơn.

“Ti dụ hồi này em nói chưa đủ rõ ràng, em rất, rất vui sướng trước những gì anh làm cho em sáng nay,” nàng nói rồi cười tươi giấu anh. “Anh không hoàn toàn là gã trai khùng khiếp mà em từng nghĩ, thế nên em muốn hôn anh một nụ hôn dài thật dài.”

Claire kéo anh xuống thêm vài phân nữa, nhưng thay vì hôn môi, nàng đặt một nụ hôn thật dài lên gò má xương xương của anh rồi tình nghịch nghiêng người về sau chờ đợi phản ứng của anh.

Đôi tay Logan vòng qua người nàng và nhắc bổng nàng lên, nhưng chính Claire mới là người hôn anh. Nụ hôn nhanh chóng trở nên mãnh liệt và bỏ lơ thằng bé con la hét âm ỉ và vỗ tay om sòm.

“Mẹ đang thom bác kia! Mẹ đang thom bác kia!”

Phản ứng của Logan là ngưng nụ hôn rồi cúi xuống tóm lấy thẳng bé. Cody khúc khích cười khi Logan kẹp nó giữa hai người, nhưng khi Claire hôn tới tấp khuôn mặt thẳng bé, nó cười sảng sặc sướng vui.

Phần còn lại của ngày có vẻ đã được báo trước những điềm lành đang đến. Hai vợ chồng đưa Cody theo cùng khi Logan lái xe quanh nông trại, rồi cả ba cùng sưởi làn hơi ấm của ngày. Khi Cody ngủ trưa, Logan tới thư phòng xem xét các loại giấy tờ. Bà Elsa chỉ cho Claire các món đồ nhà bếp và chạn bát đĩa, bà sẽ có ngày thành thạo hoàn toàn vì Claire sẽ đảm trách công việc nấu nướng vào các ngày Chủ nhật.

Đêm đó, sau khi Cody đã được tắm, được đọc truyện cho nghe trước giờ ngủ, Claire thấy yên lòng bởi cả hai vẫn hoàn toàn tự chủ. Những nụ hôn bớt đi một chút ngọt ngào và thêm một chút nhục cảm, nhưng vẫn không có gì thái quá cả; nàng lại có cảm giác thư thái lạ lùng khi nằm cạnh anh.

Ngày hôm sau họ thử đến một nhà thờ trong vùng, sau đó, Logan quyết định cả nhà đã có thể cùng nhau lên San Antonio. Vì thế họ sẽ sớm ổn định công việc của nàng vào thứ Hai.

Thật may tuần này Logan thu xếp đủ thời gian ở San Antonio để thu xếp công việc của nàng lần xử lý hết mọi đồ đạc trong căn hộ của nàng. Hiện giờ, họ dọn mọi thứ đồ đạc riêng có thể đóng gói được để chở về nông trại, nhưng Claire thấy an tâm khi biết rằng nàng sẽ có thêm thời gian để làm quen với một bước chuyển biến hoàn toàn khác trong đời nàng.

Dù căn hộ của Claire chưa đến độ được lên trang tạp chí thiết kế nội thất, khung cảnh bên trong đó rất xinh xắn, dễ ưa và cuốn hút. Khi vừa đến San Antonio và đem những món đồ mang theo vào nhà, Logan đã đi ngó nghiêng toàn bộ căn hộ.

Claire cũng đi nhìn quanh, vẫn ngỡ nơi này là mái nhà yêu dấu bao tháng năm nay, nàng yêu những món đồ nhỏ bé nhưng đẹp đẽ mà nàng có, nàng thấy không muốn từ bỏ chúng chút nào.

Rất ít món đồ nàng tần tiện mua được có thể phù hợp với căn nhà toàn đồ nội thất đắt tiền của Logan, nhưng Claire đã quyến luyến hết lòng với chúng mất rồi. Đột ngột vứt bỏ mọi thứ sẽ khiến nàng phải khỏi thời gian mới cân bằng lại được.

Logan bước vào phòng ngủ của nàng khi nàng đang đứng trước tủ quần áo, ngắm nghĩ về những gì nàng sắp làm. Nàng quan sát anh khi anh nhặt một thiên thần nhỏ xinh trang trí trên tủ lên. Anh ngắm nghía khuôn mặt thanh nhã đó một lúc rồi đặt xuống và nhìn quanh phòng.

Căn phòng dành cho phụ nữ, giấy dán tường ấm áp hình những bông hồng nhỏ xinh, khăn trải giường trắng tinh cũng thêu hoa hồng ở giữa và quanh viền.

“Anh ra ngoài lấy mấy cái hộp, em ở đây bắt đầu thu xếp đi nhé,” anh nói. “Nếu có nhiều đồ quá, chất không vừa chiếc SUV thì mình tìm thuê thêm chiếc ro-mooc nữa.”

Lúc sau, khi Logan trở vào cùng một chồng đầy vỏ thùng xếp đẹp, họ bắt tay vào việc, dựng mấy chiếc thùng lên rồi nhích đầy chúng bằng những món đồ lấy ra từ tủ quần áo và tủ com-mốt, mãi cho đến giờ Claire đi nấu bữa tối.

Ngày thứ Hai và thứ Ba, để thu xếp công việc của mình, nàng gửi lời nhắn cho phòng khám nơi nàng làm công việc bàn giấy. Hai người bạn trước hay đi nhà thờ cùng nàng, vốn cũng làm công việc ghi chép ở các phòng khám, đồng ý nhận khách hàng nàng chuyển sang, mọi người ở chỗ làm của nàng hoàn toàn hài lòng với cách dàn xếp đó. Logan đặt trước một chiếc ro-mooc để chở các món đồ của nàng theo họ về nông trại vào thứ Tư.

Hai ngày qua, Claire cảm thấy mối quan hệ giữa họ trở nên sâu sắc hơn. Cody rất ngoan dưới cặp mắt trông chừng và các quy tắc chừng mực của Logan. Claire thấy càng lúc càng thoải mái và bắt đầu thực sự thấy mừng vì đã cưới anh.

Chỉ khi đêm đến, trạng thái căng thẳng mới thực sự hiện hữu giữa họ, toàn bộ tình trạng căng thẳng cũng chỉ tập trung quanh chuyện chăn gối. Đêm đầu tiên ở San Antonio, họ đã tiệm cận ranh giới gần gũi xác thịt, nhưng về thận trọng không lời Claire đã khiến Logan phải tìm cách an ủi nàng chỉ bằng một vài nụ hôn dịu nhẹ, cả ngày lẫn đêm. Claire bắt đầu mất kiên nhẫn trước khả năng kiểm chế của anh. Nàng thấy ngạc nhiên về chính mình.

Anh chàng Logan độc đoán tàn nhẫn đã lặn mất tăm, chỗ của anh ta bây giờ là một người đàn ông với những cử chỉ dịu dàng và lời ăn nói hóm hỉnh.

Thực tế nàng đã yêu con người mới mẻ này của anh mất rồi, càng lúc ấn tượng này càng rõ nét hơn, Claire vẫn hết sức bàng hoàng. Chuyến tàu đào ngũ là cuộc hôn nhân của họ đã chạy qua sân ga xa hơn hàng trăm dặm so với suy nghĩ của nàng, phần lớn thời gian ở đó nàng cố tự nhủ mình thoát khỏi nó.

Nhưng đến giờ nàng vẫn chẳng thể làm được. Đi sao đành khi anh đã gắn bó với Cody và gần gũi nàng. Logan Pierce có nhiều phẩm chất và nét tính cách đẹp đẽ hơn tất cả những gì anh nghĩ. Thật là một trải nghiệm khác lạ khi chứng kiến hai người bọn họ bị hút về nhau trong một khoảng thời gian rất ngắn ngủi. Giờ nàng có cô đến mấy thì cũng chẳng thể nào ngừng yêu anh được.

Trí óc nàng vẫn choáng váng bởi sự thể diễn ra quá đột ngột. Tính cả thấy, họ chỉ mới bên nhau có sáu ngày sôi nổi, và là vợ chồng của nhau chỉ ít hơn khoảng thời gian đó có một ngày. Thế nhưng việc nàng nhanh chóng yêu Logan là hoàn toàn tự nhiên và đúng đắn.

Sớm yêu anh đến vậy có lẽ là màn đầu tư mạo hiểm lớn nhất đời nàng, giờ đây, tất cả những gì nàng có thể làm là hy vọng vào những gì tốt đẹp nhất. Nói cách khác, phải mất bao lâu thì tình yêu mới vuron dậy đây? Chẳng phải luôn có một thời điểm nào đó khi con tim nhận thấy điều khác lạ và tự ra quyết định riêng sao?

Thời điểm đó đến quá sớm, dù có mơ Claire cũng không ngờ nó đến sớm như vậy. Khi Logan càng lúc càng dễ kết thân hơn là hách dịch, bản chất lạc

quan trọng Claire giúp nàng bỏ qua những trở ngại trước mắt để nhìn ra chân trời mới bằng phẳng và quan hệ giữa họ trở nên tốt đẹp hơn.

Đêm cuối ở San Antonio, hai vợ chồng ngồi xem tivi sau khi dùng bữa tối trong khi Cody xem băng hình. Họ cho Cody tắm rồi để thằng bé ngồi chơi cùng khi đang xem một bộ phim cũ có nam diễn viên Humphrey Bogart [4] diễn xuất trên kênh truyền hình cáp.

[4] Humphrey Bogart tên đầy đủ là Humphrey DeForest Bogart (1899-1957) là diễn viên huyền thoại của nền điện ảnh Hoa Kỳ. Tuy chỉ duy nhất một lần giành giải Oscar hạng mục Nam diễn viên chính xuất sắc nhất nhưng ông được coi là một trong những diễn viên xuất sắc nhất của Hollywood, ông là người đứng đầu Danh sách 100 ngôi sao điện ảnh của Viện Phim Hoa Kỳ. Ông đóng tất cả 75 phim, trong đó những bộ phim đáng nhớ nhất của Bogart là The Maltese Falcon (1941), Casablanca (1942), To Have and Have not (1944) và The African Queen (1951)

Khi Logan bế thằng bé ngủ gà ngủ gật vào giường, Claire chuẩn bị đi tắm, nàng cũng đã bắt đầu riu riu mắt buồn ngủ. Mọi việc vẫn diễn ra bình thường khi họ lần lượt vào phòng tắm. Khi cả hai đã yên vị trên giường Claire và điện được tắt đi, Logan nghiêng người sang hôn nàng. Trước khi nụ hôn trở nên nồng liệt quá độ, Claire đẩy nhẹ ngực anh và anh tự động rút lui.

“Em rất cảm kích khi anh cho em thời gian chia tay căn hộ này,” nàng nói rất khẽ. “Em không muốn tin ngày mai mình phải trở lại nông trại. Anh thật tốt khi cho em thời gian tập làm quen với ý nghĩ xa rời chốn này.”

Cái giọng trầm ấm của Logan vang lên cốc lốc đầy cuốn hút. “Em có thuộc số những người lúc nào cũng vui vẻ và luôn nhìn thấy điều tốt đẹp ở người khác không đấy?”

Claire khúc khích cười. “Không hề. Những người như thế dễ làm người khác nổi điên lắm. Như anh biết đấy, ban đầu em thấy anh thật đáng ghét. Em không biết vì sao anh lại cố gắng mình khoả lấp tính cách dịu dàng của mình đến vậy. Anh là người tốt bụng và sâu sắc khi coi bỏ vương miện của mình mà hài hân hơn là ra lệnh.”

“Em đúng là một cô nàng Pollyanna [5].” Rồi anh lăm bầm “Hoặc là thế hoặc là em đang chơi xỏ anh.”

[5] Pollyanna: Nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết nổi tiếng cùng tên xuất bản năm 1913 của Eleanor H. Porter, một trong những cuốn sách kinh điển của dòng văn học thiếu nhi. Pollyanna Whittier, một đứa trẻ mồ côi đến sống ở Beldingsville Vermont, với bà cô Ann giàu có nhưng nghiêm khắc. Triết lý sống của Pollyanna tập trung xung quanh cái mà cô bé gọi là “Cuộc chơi Vui vẻ”, một cách nhìn đời lạc quan mà cô học được từ cha mình. Trò chơi của cô bé chính là tìm ra điều tốt đẹp trong mọi hoàn cảnh.

Nghe rõ trong lời anh giọng điệu thiếu tin tưởng, Claire thấy thất vọng. Những ngày qua nàng đã thực sự thấy vui được ở bên anh, thế mà giờ anh lại hồ nghi lời nàng. Nàng nghĩ lời tâm sự của mình lẽ ra phải được anh tin tưởng cao độ, cũng giống như những cử chỉ ga lăng của anh tác động đến nàng, thế nên nàng không thể để anh hiểu nhầm lời nàng.

“Có lẽ em cần nói rõ hơn một chút,” nàng lên tiếng. “Em đã không muốn kết hôn cùng anh, em đã hết sức lo lắng ngày mai hoặc tuần sau, em lại vẫn lo lắng về cuộc hôn nhân này, nhưng em thích những sự việc diễn ra mấy ngày vừa qua. Mọi thứ có vẻ tốt cho em. Rất tốt là đằng khác. Vì chúng ta đã lấy nhau, chúng ta cũng có thể được hạnh phúc. Trước tiên vì Cody, nhưng cũng là vì bản thân hai ta nữa.”

Logan không nói gì sau những lời đó của nàng, nàng lại cảm thấy cảm giác không tin tưởng trở lại. Nhưng rồi anh đan tay anh vào tay nàng và nàng chúng lên. Claire cảm nhận rung cảm ấm áp khi anh lần nữa nụ hôn trong lòng bàn tay nàng. Chắc chắn nàng đã hiểu nhầm nỗi hoài nghi của anh.

Cử chỉ gượng nhẹ của anh khuấy động nàng khi cảm thấy anh nghiêng người và dịu dàng, rất đối dịu dàng hôn nàng. Làn môi anh nồng nàn, quá đối nồng nàn. Đêm nay nụ hôn của anh thật khác lạ biết bao, Claire bỗng nhiên đắm chìm trong khoái lạc huyền hoặc của môi anh và đôi bàn tay anh, trí óc nàng thôi bùng toả những lý lẽ.

Nàng chẳng thể tìm đâu ra ý chí chối từ anh lần này, thậm chí chỉ để phản kháng đôi chút, gần như ngay lập tức nàng chạm phải tảng vật khoái cảm và đón nhận toàn bộ những gì anh trao. Còn hơn thế nữa, phần “Con” trong nàng trôi dạt, để cho những khoái lạc thân xác và bản năng của chính nàng soi đường dẫn lối, hoà cùng sức mạnh gọi cảm từ người đàn ông biết chính xác những điều mình cần làm. Những ngại ngùng, dè dặt, đắn đo trước đây của nàng trước ý nghĩ chung đụng thân xác chỉ thoáng qua rồi lần lượt, lần lượt cuốn nhau ngã gục, như những quân cờ đồ-mi-nô.

Những nỗi ngại ngùng và lo âu ban đầu cũng như sự bàng hoàng trước cuộc hôn nhân khởi đầu quá tệ hại giờ đã bay biến hết cả, như thể chúng chưa hề tồn tại. Đàn ông và đàn bà đã gắn bó thiết thân cùng nhau bởi những mối dây bền chặt, đến nỗi mọi thứ xung quanh chỉ như những chiếc lá khô dễ dàng bị ngọn gió xuân ấm áp cuốn đi.

Từ nụ hôn đó, khoảng cách đến những hành động tiếp theo rút ngắn hẳn đi. Chiếc áo ngủ chẳng hiểu sao tuột khỏi người, nàng quên lãng nó luôn, thân thể nàng trở nên cuồng nhiệt khi thịt da ấm nóng chạm phải hơi ấm của da thịt. Đôi lúc, lý trí nàng lơ mơ nhận thức điều gì đó nhưng thân thể nàng và thân thể anh cuốn đi phần ý thức trong nàng. Họ không còn là những cá thể biệt lập nữa, họ cùng nhau thăng hoa trong niềm vui sướng và hạnh phúc tột

Khi những đề mê trở nên ngây ngất cao độ, có gì đó dịu dàng bùng nổ từ đáy sâu con người nàng, xé tung thân thể nàng thành vô số mảnh nhỏ rồi tí mẩn chấp chững vào nhau, nàng đã được biến cải hoàn toàn. Quá chóng vánh, họ ngã trở về mặt đất, đáp vào lòng nhau trong bóng tối ken đặc của căn phòng.

Claire nằm bên dưới anh, run rẩy từng hồi khi dần nhận thức những gì họ vừa trải qua. Khi những hiểu lầm qua đi, mọi thứ trở nên tuyệt vời khôn tả. Những nỗi băn khoăn vấy bọc nàng như một chiếc kén mỏng manh. Chuyến tàu đào ngũ giả trang đời sống hôn nhân của họ đã phóng về một sân ga nào đó quá đối xa xôi.

Họ đã vừa trải qua đêm tân hôn, nhưng mối quan hệ giữa họ mới chưa tròn một tuần tuổi. Cái cảm giác đời nàng lại chuyển động ngoài tầm kiểm soát

khiến nàng hoảng loạn; cái thực tế chính nàng hoàn toàn mất kiểm soát đã nhấn chìm nàng trong cơn lũ hoảng hốt.

Cuộc sống trinh bạch của nàng đã ra đi thực sự rồi mà người đàn ông nàng vừa trao thân lại chưa hề nói một lời nào bày tỏ dấu hiệu của tình yêu. Lại là một lý do khác để hoảng loạn, nhưng đó là lý do lớn lao nhất.

Nàng nhớ ra mình chẳng làm gì khác ngoài cái vẻ câm nín như thóc. Có phải nàng đã vừa thực lòng nói “Em yêu anh” với Logan? Hơn một lần chẳng? Ôi chao, chắc chắn là không! Điều còn phân vân đó khiến nàng lạnh người lo lắng.

Mĩa mai thay, theo quan điểm của Logan, rõ ràng chẳng phải là quá sớm khi chiếm hữu nàng, nhưng nàng ngay lập tức nhận thấy vẫn còn quá sớm để thừa nhận tình yêu của nàng dành cho anh. Hoặc là anh sẽ không tin lời nàng, hoặc là anh thấy áp lực khi phải thừa nhận tình cảm đối với nàng.

Mà tất nhiên anh sẽ không làm thế. Người đàn ông này từng nói với nàng anh không cần đến tình yêu, con người cay độc trong anh không thể tin được anh hay nàng có thể sớm cảm nhận tình yêu đến thế, cho dù đời sống gối chăn thân thiết đã vừa diễn ra giữa hai người.

Claire cố làm hoảng lạng giữa họ khi cả hai nằm trong bóng tối phòng ngủ. Cuối cùng, cơn buồn ngủ lơ mơ xâm chiếm cơ thể nàng đã xoa dịu những nỗi lo lắng muộn phiền, nàng chìm vào giấc ngủ rất sâu.

Anh vợ phải vận rủi khi cưới một phụ nữ quá tình tế và nhạy cảm, cô nàng lại nhất nhất giữ những xúc cảm đó trong lòng. Logan đã biết trước điều này, lẽ ra anh nên hiểu trong lần gần gũi đầu tiên, nàng sẽ có những lời lẽ khinh suất giữa nhiệt hứng đam mê.

Một cô nàng có nhiều kinh nghiệm trên giường sẽ không bao giờ nói ra những lời đó, nhưng Claire chẳng có chút kinh nghiệm chiều chắn. Anh sẵn sàng đánh cược rằng niềm kiêu hãnh sẽ ngăn nàng thừa nhận điều đó.

Mặt khác, có lẽ một người đàn bà chưa từng hiến dâng cho đàn ông cần thuyết phục bản thân rằng nàng yêu anh ta trước khi chấp nhận quan hệ với nhau. Claire đã quan trọng hoá vấn đề trong một thời gian đủ lâu, cũng dễ hiểu khi nàng cứ một mực chối đây đẩy biểu hiện yêu đương của thân xác mình.

Ý thức anh chừng lại đôi chút ở ý nghĩ này. Dù sao chẳng nữa, chẳng phải anh đã quyết định rằng nàng có yêu anh cũng chẳng sao, miễn là nàng đừng trông mong anh đáp trả tình yêu của nàng?

Nếu có điều gì anh hiểu được về Claire, ấy hẳn là con người nàng luôn ưu ái tình yêu thương. Cody xếp hàng nhất trong danh sách ưu ái đó, nhưng nàng còn tỏ rõ nàng cũng đã xếp chồng mình vào cùng danh sách trên.

Một phụ nữ như Claire sẽ ưu ái hết thảy mọi người, vì thế, việc nàng rộng lòng dang tay nuôi nấng con của em gái mình, cho cả thằng bé lẫn cuộc hôn nhân này một cơ hội ngang bằng chẳng có gì là lạ thường cả. Có lẽ nàng chấp nhận gần gũi anh đêm nay cũng bởi hành động này phù hợp với quan niệm của nàng về cam kết hôn nhân. Người như nàng sẽ không bao giờ chấp nhận chung đụng nếu không có tình yêu, thế nên nàng cần làm cho mình tin rằng nàng yêu anh, cho dù điều đó có đúng hay không.

Nhẹ lòng khi nhìn ra điều này, Logan kéo nàng áp sát người anh hơn, tận hưởng cảm giác dịu ngọt từ làn da ấm nóng và láng mịn của nàng ngay cạnh da thịt anh.

Cảm giác lòng mình hoá dịu dàng mà anh cảm nhận được khi đứng trước nàng khiến anh bối rối. Cho dù đó không phải là tình yêu - không đời nào là tình yêu - anh vẫn phải hết sức thận trọng. Claire có nhiều điểm cuốn hút hơn anh tưởng, nhiều hơn rất nhiều. Anh có thể an toàn khi thích nàng, có thể an toàn khi thấy nàng thú vị, nhưng yêu thì khác, tình yêu trao cho người đàn bà quá nhiều sức mạnh, nhất là một người thông minh như Claire. Hàng bao năm trời trước khi chọn nàng, anh đã quyết định dứt khoát rằng sẽ không để mình biến thành ngốc đại như thế. Chẳng phải đâu xa, mới thứ Năm tuần trước, anh nhận ra người đàn bà trong nàng có thể nhào nặn anh như làm một chiếc bánh dù chỉ mới cổ phân nửa sức lực. Chỉ có điện anh mới để mình yêu nàng.

Chắc chắn bản thân được miễn nhiệm hoàn toàn trước mọi mảnh khoé mà cô vợ quyến rũ và thông minh của mình muốn thử áp dụng. Logan nhắm mắt lại. Nhưng anh chẳng thể nào ngủ được.

Claire thấy may vì nàng thức giấc trước Logan và rút ra hăm trú ẩn của mình nơi phòng tắm trước khi anh mở mắt. Dù họ đã gần gũi về thể xác, nàng thấy ngại ngần vô kể khi phải đối diện với anh sáng hôm đó.

Ngoài làn môi trông như vừa được hôn, vẻ bề ngoài của nàng hầu như chẳng có gì khác biệt. Nhưng bên trong nàng là cảm giác âm áp và rạo rực, thể xác nàng thêm khát nhiều hơn những điều vào thời điểm này hôm qua nàng chưa dám hình dung.

Dù nàng tự cho mình đã có đầy đủ hiểu biết về tình dục, nhưng chẳng kiến thức nào có thể trang bị cho nàng về những gì nàng ném trái tim qua khi Logan “yêu” nàng.

“Yêu” ư? Tim nàng chùng xuống. Nàng biết thừa đàn ông có thể quan hệ mà chẳng thèm đếm xỉa đến trái tim, nhưng nàng chẳng hề muốn liên hệ theo lối đó. Chắc chắn Logan sẽ không muốn tiếp tục chung sống cùng nàng hay cho phép bản thân yêu nàng nếu ít ra hiện giờ thích nàng. Với bản tính hoài nghi vốn có, anh sẽ tỏ ra tàn nhẫn như thuở ban đầu nàng nhìn nhận về anh nếu như không thể ngăn được những xúc cảm mạnh mẽ trước cô vợ gối áp tay kề.

Nhất là khi cô vợ ngủ chung với anh đêm qua không dùng thuốc tránh thai. Một cô vợ, nếu tính theo chu kỳ kinh nguyệt, có lẽ đang mang trong mình giọt máu của anh đêm qua.

Nỗi lo nàng chưa từng gặp trong đời, thậm chí chưa bao giờ hình dung đến nhờ vào lối sống cẩn trọng gìn giữ, giờ đây đang châm chích nàng. Nàng ngạc nhiên khi đêm qua bản thân nàng không hề có ý nghĩ phải sử dụng biện pháp tránh thai. Có lẽ Logan cũng chẳng hề để tâm đến việc tránh thai làm gì, nhưng giờ nàng nhớ lại anh có lần nhắc đến ý muốn có con, nàng ngờ rằng anh cố tình làm thế, kể cả khi nàng phản đối.

Nàng không hề muốn đâm đầu về một sân ga xa xôi khác nữa, nhất định không thể là sân ga đó được. Nàng càng không muốn nếu như Logan không - hoặc tỏ ra không thể - yêu nàng.

Khoá nước vội vàng, nàng tắm cho xong và mặc quần áo vào. Vội vàng rời khỏi phòng tắm, nàng bước vào bếp pha cà phê. Xong xuôi, nàng đứng bên bồn rửa, tựa người vào mép bệ đá trong khi cân nhắc có nên đề cập đến biện pháp tránh thai. Nỗi lo trước mắt của nàng là nên nói gì và cư xử thế nào vì đằng nào cũng phải gặp mặt Logan.

Cuối cùng, nàng chẳng cần phân vân gì nữa. Ngay lúc nhìn thấy vẻ mặt lạnh băng và cảm nhận thái độ thờ ơ của anh, nàng biết tốt hơn cả là cứ giữ im lặng và tung hứng với trò xa cách của anh. Ít nhất, là cho đến khi nàng có thể nghĩ ra cách nào đó chọc vào khoảng cách khó chịu giữa họ.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tình Yêu Lên Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Càng về đến gần nông trại nhà Pierce, tinh thần Claire càng sụt giảm nghiêm trọng. Logan trầm lặng hoàn toàn, nàng cũng giữ thái độ như thế.

Có phải có điều gì khác trong tâm trí anh, hay biểu hiện này chỉ liên quan đến ba từ ngắn ngủi được nàng thốt ra khi đang chìm đắm vô thức giữa khoái lạc? Claire không thể nghĩ ra được lý do nào khác biện hộ cho lối hành xử của Logan ngày hôm đó cả, nàng hiểu chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi nàng biết chắc vấn đề.

Nhưng rồi nàng nghĩ đến những điều khác nữa khiến cho mối bận tâm về sự im lặng của Logan càng trở nên đáng sợ hơn, nàng cảm thấy lòng kiêu hãnh của mình bị tổn thương nghiêm trọng. Logan có kinh nghiệm trong đời sống chiều chần, nàng thì không. Liệu có phải sự im lặng của anh là bởi anh thất vọng vì nàng thể hiện dờ dặt? Phải chăng “yêu” nàng không hề khiến anh thỏa mãn?

Thực lòng mà nói, nàng hết sức bận tâm về những gì xảy đến với mình khiến cho nàng sao nhãng tất thảy. Lúc hành sự, anh có vẻ hết sức thỏa mãn, nhưng rồi, có lẽ con thỏa mãn chỉ lên đến một mức độ nhất định. Trong tâm trí của mình, nàng đã mê mẩn và háo hức không che giấu, đáp lại anh đến từng cử động nhỏ - chủ yếu là bởi nàng chẳng thể ngăn mình lại - nhưng liệu có phải nàng không biết chừng mực chăng?

Anh có vẻ thích thú khi nàng còn là trinh nữ, thế nên chắc hẳn anh mong đợi nhiều cảm xúc mãnh liệt hơn...

Nàng không thể nghĩ đến từ nào khác ngoài từ “ngón nghề”, nghe có vẻ thích hợp với sự thỏa lòng. Nhưng thế thì đã sao chứ? Có phải nàng khiến anh thất vọng đến độ anh không còn nghĩ đến điều gì khác tốt đẹp hơn?

Bởi vì nàng thuộc tuýp người luôn tự hào những gì mình làm là chính xác, đúng đắn và hiệu quả, ý nghĩ không ước định được một vấn đề quá đỗi quan trọng như thế đã thổi mạnh vào cái tôi cá nhân của mình.

Thật nhẹ lòng khi cuối cùng cũng đã về đến nông trại, chẳng còn cách nào khác hơn để hóa giải tình trạng căng thẳng giữa hai người hơn là nhanh tay chuyển đồ của nàng vào nhà. Logan gọi thêm vài người đến giúp, công việc xong xuôi chỉ trong chớp lát.

Logan để Cody cho Claire trông trong khi anh đưa chiếc rơ-mooc đã thuê lên phố để gửi trả công ty cho thuê. Claire sẽ đợi anh trở về, nàng nhanh chóng mở các thùng đồ vừa được những người làm công trong nông trại khuân vào phòng ngủ chính.

Những thùng khác được đặt trong một căn phòng dành cho khách, vì thế không cần vội sắp xếp đám đồ đó. Lúc nàng đang làm việc, Cody chơi với mấy chiếc thùng chưa mở băng keo, cho đến khi nàng phải động tay đến chúng. Cuối cùng, thùng bé chơi với mấy cái thùng rỗng không, chồng chúng lại thành đống rồi rề rề quanh phòng.

Thu dọn xong xuôi, Claire giúp thằng bé chồng bốn cái thùng lên nhau, đứng nhìn nó giật cho thùng đổ xuống, xem xét kết quả rồi lại chồng thùng lần nữa cho thằng bé chơi tiếp. Claire ngồi trên giường trông Cody chơi cho đến khi chán chê rồi, nó bỏ lại những chiếc thùng, quay trở về phòng mình nhún nhảy trên con ngựa bập bênh.

Claire bước dọc hành lang xuyên qua khu nhà chính, nhưng Logan lên phố vẫn chưa về. Đã gần đến giờ ăn trưa, nàng quay trở lại thay quần áo và tắm rửa cho Cody. Mãi đến khi hai mẹ con ngồi vào bàn ăn vẫn chưa thấy tăm hơi Logan đâu, cảm giác ngon miệng cũng như anh, trốn khỏi nàng mất rồi.

Những ngày tiếp theo là nỗi thất vọng lớn lao. Logan dành toàn bộ thời gian của ngày ở bên ngoài, càng xa nàng càng tốt. Những dấu hiệu họ vẫn là một gia đình chỉ diễn ra vào giờ ăn và khoảng thời gian sau bữa tối, khi đưa Cody đi cưỡi ngựa.

Claire cũng không được dạy cưỡi ngựa thêm lần nào nữa. Như thể Logan đã đổi ý hoàn toàn, nàng không thể có cách lý giải nào khác hơn là coi đó như dấu hiệu tiêu cực. Anh cũng chẳng nhắc gì đến chuyện hoàn thành thủ tục nhận nuôi thằng bé, Claire thì chưa dám hỏi trước khi anh tỏ ra có thể tiếp cận.

Chỉ duy khi lên giường, vị thế của họ đổi khác hoàn toàn. Ở đó Logan gần gũi hơn, nhưng cũng tại đó Claire ngay lập tức lạnh băng, ngăn anh lại ở phía nệm của anh. Sao anh dám làm thế chứ?

Nếu ban ngày anh thích cư xử kiểu máu lạnh, anh cứ nên tiếp tục giữ đúng thái độ như thế khi ánh đèn đi vắng. Anh đã nhận được bước thông điệp hết sức rõ ràng như thể từ nàng, thế nhưng anh vẫn ương bướng không chịu hiểu cho, chắc chỉ sau ý chí khẳng khái không chịu nói với nàng lời nào.

Ban đầu Claire nghĩ anh phải là người lãnh trách nhiệm tạo ra sự biến đổi, bởi vì chính anh đã bày ra mọi trò này, từ cuộc hôn nhân của họ cho đến lần chung đụng gần gũi. Nàng cho rằng những việc là đó chín chắn hơn hẳn so với kiểu im lặng này.

Nhưng nàng cảm thấy tổn thương nên chỉ giữ khoảng cách ngày ngọ thế này.

Nhưng ít ra Logan cũng dành thời gian chơi với Cody. Hàng đêm bên con ngựa, sau khi giữ thằng bé cùng chơi các món đồ chơi cũ trong thư phòng. Những lúc ấy, Claire không đến gần bọn họ, bởi Logan coi trọng việc tạo lập quan hệ giữa riêng anh và đứa cháu. Đối với Logan, mối quan hệ này vô cùng quan trọng, bất chấp những gì diễn ra giữa anh và Claire.

Đến thứ hai, Claire quyết định nàng đã lãnh đủ rồi, nàng không thể chịu đựng sự im lặng này thêm lấy một giây một phút nào nữa. Để ngăn mình đi tìm Logan mà làm ra mơn ra khoai ngay tức khắc, đầu giờ chiều nàng đưa Cody vào thị trấn sau gác ngủ trưa của thằng bé, vừa ngo ngoài cuộc sống của dân tỉnh ở đây, vừa tìm mua loại áo quần dành riêng cho việc cưỡi ngựa mà Logan đã nhắc đến vào đêm đầu nàng ở nông trại. Đáng lẽ nàng nên rủ anh đi theo để được anh tư vấn cho, nhưng nàng ngờ rằng anh sẽ lại lấy lý do “bận lắm”.

Nàng không tin là mình sẽ không phản ứng lại khi anh nói thế. Nhưng bởi vì nàng vẫn muốn thi gan đến cùng nên đây không phải là lúc để thừ. Có lẽ nên đợi đến lúc nàng hạ hỏa, trước tiên nàng cần tìm cho ra vài dấu hiệu Logan muốn nói chuyện tay đôi, nếu không họ sẽ gấu ó với nhau mất thôi.

Hai mẹ con chỉ mới ghé qua vài cửa hàng bán trang phục của dân miền tây thì Kiki Lynch giữ chân họ bên vệ đường.

“Chán cuộc sống nông trại rồi sao?” cô ta hỏi, và Claire chẳng thể nhầm được khi một bên khóe môi người phụ nữ xinh đẹp kia cong lên.

Claire cười vói về chẳng thèm để tâm đến lời cạnh khóe đó. “Anh Logan hôm nay bận việc nên tôi tranh thủ đi ngo ngoài đây đó ấy mà.”

“Mà tiện đây,” nàng nói thêm, ý nghĩ này vừa chợt nảy lên trong nàng. “Cô rất sành cưỡi ngựa liệu tôi có thể hỏi xin cô vài lời khuyên được không? Logan bảo tôi và Cody cần có áo quần, mũ và giày cưỡi ngựa, mà tôi thì mù tịt, chẳng biết chọn thế nào. Đồ jean có vẻ cứng quá, còn mũ với giày thì có đến hàng tá loại khác nhau. Tôi nên nghe theo lời tư vấn của người bán hàng hay tìm người sành hàng như cô để tham khảo ý kiến nhỉ?”

Lúc bấy giờ Claire quyết định nếu nàng muốn chung sống cùng Logan - cứ cho là cuộc hôn nhân của hai người vẫn chưa đến bên bờ vực đi - thì nàng cần phải hòa hợp với mọi người ở đây, ít ra thì cũng là với những người mà Logan quen biết và hay tiếp xúc. Cho đến giờ thì Kiki Lynch là người duy nhất nàng được gặp, thêm một tí ngoại giao khéo léo sẽ bớt đi về thù địch rành rành của cô ta.

Thêm vào đó, có thể Kiki sẽ nhắc đến chuyện gì đó giúp nàng hiểu thêm về anh chồng bí ẩn của mình. Kể cả Kiki có cho nàng thông tin sai lệch đi nữa thì ít nhất nàng cũng có thể có ý niệm mơ hồ nào đó.

Kiki chỉ hé chút ngạc nhiên trước khi mỉm cười. Claire không hoàn toàn tin tưởng nụ cười đó, nhưng nàng vẫn nuôi hy vọng.

“Tốt thôi, tôi có thể giúp cô mà, Carla. Ngay bây giờ luôn nhé?”

“Giờ thì tuyệt quá rồi. Tôi thực sự rất lấy làm cảm kích, nhưng tôi chỉ còn khoảng chừng một tiếng đồng hồ, sau đó chúng tôi phải trở về nhà cho kịp giờ ăn tối.”

“À, cũng không lâu lắm đâu,” Kiki bảo nàng, về mặt cô hưng phấn với ý nghĩ nào đó vừa nhen nhóm tức thì. “Phụ nữ chúng mình luôn biết cách dàn xếp nhanh chóng mọi chuyện, phải không nào?”

Claire nhủ mình cười hường ứng. “Đây là lý do để chúng ta sử dụng thẻ tín dụng, phải không nào? Vậy là chúng ta có thể hô ‘Thanh toán!’?”

Kiki cả cười trước câu đùa cũ rích và trong khoảng khắc, Claire tóm được tia ngạc nhiên thành thực trong mắt cô ta.

Nhưng rồi cơn lốc mua sắm mà Kiki tạo ra đã cuốn cả hai vào. Cody đi theo, ngây thơ không biết mẹ nó đang dùng thẻ tín dụng cá nhân trước chi trả cho cuộc sống của hai mẹ con nó. Vẫn luôn phải chặt vật cân bằng các khoảng thu chi hàng tháng, Claire phải nghiêng tai nghe theo Kiki về những món đồ tối cần thiết cho cô và Cody.

Từng giây trôi qua, nàng hình dung thấy tài khoản tiết kiệm của mình co lại đáng kể, nhưng nàng vẫn lấy tất cả những thứ Kiki gợi ý. Dù sao sau này nàng vẫn có thể mang trả lại những món hàng không phù hợp. Điều quan trọng là biến Kiki thành bạn hơn là kẻ thù.

Mà cũng còn chờ xem cô ta có hé lộ điều gì không. Thế mà cuối cùng, điều duy nhất Claire rút ra được là phải hết sức thận trọng trong chi tiêu. Trong đời, nàng chưa bao giờ cùng lúc ném cả đồng tiền mua áo quần như thế, dù là cho nàng hay cho Cody.

Khi Kiki giúp nàng các món đồ đã mua ra xe, hàng đồng túi và hộp chất ngồn ngồn trên ghế sau. Cody đã đội mũ và đi đôi giày mới, thằng bé khoái chí giậm chân trên đủ các loại ván sàn của các cửa hàng cũng như trên vệ đường để nghe âm thanh phát ra từ đế giày.

Trước khi Claire tuân một tràng cảm ơn rồi rít đến Kiki, nàng đã nghe thấy mình nhận lời đến chơi nông trại nhà Lynch vào sáng hôm sau để học cưỡi ngựa.

Kiki cười ngất. Cậu nói “Chị muốn học cưỡi ngựa kiểu thanh lịch của quý cô chứ Carla” nghe có vẻ trêu người hơn bao giờ hết, nhưng rõ ràng Kiki đã quyết định sẽ dạy nàng. Kiki định giúp nàng thực hay vờ thì còn phải chờ xem, trừ khi Claire nghĩ ra được lý do để hủy hay trì hoãn cuộc hẹn.

Claire từng trông đợi Kiki sẽ giúp nàng chọn mua những món đồ hoàn toàn phá cách, nhưng có vẻ cô ta không làm thế. Thực tế, Claire đã thích mê đôi giày cao bồi màu đỏ mua để mặc trong những dịp đặc biệt. Kiki hết lòng khuyên nàng nên mua đôi màu đen để dùng hàng ngày trong nông trại, nhưng nàng không thể nào bỏ lại đôi màu đỏ hào nhoáng, chiếc thẻ tín dụng của nàng được thẻ choáng váng ngất đi.

Khi đã cùng Cody yên vị trong xe và ra tới đường quốc lộ ngay rìa thị trấn, Claire lơ đãng liếc đồng hồ xe và giật bắn cả người. Hai mẹ con nàng đã trễ, quá trễ giờ ăn tối.

Claire mãi mê mua sắm nên cứ ngỡ mới một giờ trôi qua, trong khi thực tế đã gần đến hai giờ đồng hồ. Khi nàng quyết định đi chơi, Logan không ở đó nên không biết, nhưng bà Elsa thì có.

Claire băng đi, không nghĩ đến chuyện gọi điện về nông trại trước khi rời thị trấn vì không để ý đến giờ giấc. Giờ hai mẹ con nàng đã ở trên đường quốc lộ rồi, cả hai sẽ chỉ càng về trễ nếu nàng lái ngược trở lại tìm chỗ gọi điện, vì thế nàng cứ tiếp tục phóng xe đi. Nàng cũng quên không hỏi bà Elsa xem Logan có điện thoại di động không, giờ thì nàng tiếc diếc vì không làm thế.

Khi nàng và Cody cuối cùng cũng về đến nông trại và ra khỏi xe, nàng để thằng bé xách hai chiếc túi trong đám đồ vừa mua trong khi nàng gom và cố sức tha càng nhiều túi càng tốt trong đồng trống còn lại sau thằng bé. Cody lên đến cửa trước nàng, nó đặt hai cái túi của mình xuống rồi nhanh chóng đá mũ giày vào một chiếc túi để nghe tiếng vỗ sột soạt. Cửa lớn bất thần mở tung ra ngay khi Claire bước đến chỗ Cody.

Về mặt Logan cau có vô cùng, ánh mắt sắc của anh bùng lên giận dữ. Claire buộc mình nở nụ cười trước anh.

“Em xin lỗi vì mẹ con em về trễ. Hai mẹ con đi chọn mua các đồ mà anh nói hôm trước, em quên bằng không chú ý đến giờ giấc. Em hy vọng bà Elsa không lấy làm phiền lòng trước sự vô tâm của em. Và cả anh nữa,” nàng nói thêm.

Thật là vô duyên khi về trễ mà không báo trước cho cả nhà, Claire hết sức hối tiếc vì đã gây phiền phức như thế này. Nàng biết thừa sự chậm trễ này sẽ chẳng mấy may tác động đến anh chồng hay tự ái và vẫn giữ vẻ lạnh nhạt kia.

“Còn đồ trong xe à?” anh lâu bầu hỏi.

“Đạ. Cả túi xách lẫn các hộp đồ. Cát mấy thứ này xong, em sẽ ra lấy nốt.”

“Anh sẽ mang vào,” anh lăm bắm, Claire hơi né sang bên khi anh bước ngang qua chỗ Cody để tiến về phía chiếc xe. Nàng nhìn theo bước chân anh, rồi đẩy Cody vào nhà cùng đám túi xách linh tinh.

Còn một ít thời gian, nàng xách các món đồ chạy như bay về phía hành lang phòng ngủ để đó sắp xếp phân loại sau, rồi ngay lập tức trở lại cửa chính ngôi nhà, vừa kịp lúc Logan bước vào với các hộp giày lẫn mũ, bốn túi đồ treo tòng teng, hai ngón tay út của anh mỗi ngón lủng lẳng hai túi.

Anh đặt đồng hồ trên chiếc bàn trong phòng nghỉ, dựng mấy chiếc túi tránh chỗ lối đi trên sàn còn Claire thì đóng cửa lại. Cody giậm giậm trên sàn lát gạch, đầu vẫn đội chiếc mũ cao bồi dành cho trẻ con, Logan quay lại ngắm thằng bé. Giương mặt lạnh lùng của anh dịu lại đôi chút, anh nhìn sang Claire.

“Mấy thứ này trông cũng được. Thằng bé có vẻ thích âm thanh của đôi giày mới.”

Những lời nói này nằm ngoài mong đợi của nàng. Như thể bất chấp cơn giận của mình, Logan đang chia ra nhánh ôliu dung thứ [6].

[6] Trong thần thoại Hy Lạp, hình ảnh con chim câu ngậm nhánh ôliu là biểu tượng của hòa bình.

“Cody đã giậm chân đến nửa đường thị trấn để thử. Em cá là anh sẽ cạy cục lắm thời giờ mới bảo được thằng bé bỏ mũ ra. Nó bảo nó muốn có chiếc mũ như mũ của bác, thế nên nhất định phải lấy chiếc màu đen. Em không chắc lắm, nhưng theo ý kiến của chuyên gia, chiếc này y hệt mũ của anh.”

Về lạnh lùng của anh dịu thêm một chút nữa. “Chuyên gia nào?”

“Kiki đó. Thực ra, cô ấy đã giúp mẹ con em chọn những món đồ mà cô ấy nghĩ là anh thích. Hay ít ra là phần lớn các món đồ. Cô ấy đã hết sức tử tế, nhưng...”

Claire ngập ngừng. “Anh nhớ nhé, đôi giày màu đỏ là do em chọn chứ không phải Kiki đề xuất.”

“Em không mua giày đỏ cho thằng bé đấy chứ?” Ý tưởng này rõ ràng khiến anh khó chịu.

“Không đâu,” nàng nói nhanh, tay đan lại với nhau. “Đôi giày đỏ là của em. Nhưng Kiki khuyên em lấy đôi màu đen để đi hàng ngày, thế nên em mua thêm đôi đó nữa.”

Anh nheo mắt nhìn nàng. “Nhưng anh chưa đưa em thẻ tín dụng.”

“Em cũng có thẻ và tài khoản của em mà.” Claire hấp háy mày tỉnh nghịch. “Mà dù sao đến cuối tháng mới nhận hóa đơn thanh toán mà.”

Trông Logan có vẻ còn có điều muốn nói thêm, nhưng anh trở lại ngắm nhìn Cody. “Bữa tối đang được hâm nóng trong lò vì sóng rồi, tốt hơn chúng ta đi ăn thôi.”

Claire cảm thấy con bão nhỏ mà nàng vừa tạo ra đã im lặng trở lại, nàng nhanh chóng đưa Cody vào phòng tắm rửa trước khi để thằng bé ở phòng ăn với Logan còn mình thì đi lấy đồ ăn ra khỏi lò vì sóng. Càng nhanh càng tốt.

Sau bữa ăn tối ngon lành, Claire lau bàn, bật máy rửa bát để hoàn tất công việc trước khi cả ba người bọn họ cùng ra bãi chôn thả vật nuôi. Khi Cody đã hưởng xong suất cưỡi ngựa đêm nay, Claire cùng thằng bé khoe với Logan đồ mới của hai mẹ con, Claire cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe anh bảo món nào cũng đẹp cả. Kể cả đôi giày đỏ của nàng.

Cody đã mệt nhỏi nên ngủ sớm hơn thường lệ một tý. Khi đã hoàn tất những việc lật vật trước giờ ngủ, Claire lần lữa ở phòng Cody cho đến khi chắc rằng thằng bé đã ngủ say, rồi nàng mới đi tìm Logan.

Anh đã dung thứ việc nàng về nhà trễ, có lẽ đó là dấu hiệu cho thấy quan hệ của họ đã được cải thiện. Nàng đã từng mong chờ dấu hiệu anh sẵn lòng nói chuyện còi mò, có thể đây là cơ hội tốt nhất mà nàng có được. Nàng không thể chịu đựng được kiểu diễn tiến của mọi sự trong mấy ngày vừa qua, thế nên nàng phải làm rõ mới được.

Nàng ngạc nhiên thấy Logan ngồi bên bàn giấy, chiếc ghế quay ngược vào trong, mặt anh đối diện với một chiếc giá sách. Giấy tờ trên bàn đã được dọn sạch, màn hình máy tính cũng đã tắt đi, trông anh như đang ủ ê nghiền ngẫm điều gì lung lắm.

Claire gõ nhẹ mấy đốt ngón tay vào khung cửa, thấy mừng khi Logan nhìn nàng. Không còn vẻ xa cách lạnh lùng quen thuộc nữa, nhưng nàng cảm thấy anh đang đề phòng. Ít ra nàng cũng thấy được sự khác biệt, để mà nàng áp ú ỷ vọng.

Nàng tiến vào phòng, thấy nếu để chiếc bàn đứng chắn ngang giữa hai người thì quá sức là kiểu cách, thế nên nàng bước vòng sang phía anh, chồm ngồi trên lê bàn cạnh ghế anh, tỏ rõ nàng muốn nói chuyện thoải mái.

Cách đây gần một tuần, nàng và người đàn ông này đã gần gũi trên giường, vì vậy nàng cần nói về những hành động thân mật giữa họ.

“Em rất cảm kích vì anh đã thông cảm khi mẹ con em về muộn,” nàng nói rồi nhìn anh một cái nhìn đầy ngụ ý, những mong anh hiểu hàm ngôn trong đó. “Trên đường về em chỉ hình dung ra điều anh nghĩ.”

Giọng anh trầm và khô. “Đừng biến nó thành thói quen là được.” Anh đã bỏ qua ngụ ý của nàng, vậy nên nàng thì thầm nhắc lại.

“Em chỉ có thể hình dung ra điều anh nghĩ.”

Lần này thì anh đã chú ý hơn lời này. Anh ngửa người dựa chiếc ghế bành to, dò xét khuôn mặt nàng. Nàng có thể can đảm nói tiếp.

“Em chỉ có thể hình dung ra điều anh nghĩ, bởi vì trước giờ đáp lại lời em chỉ là những điều em hình dung khi chúng ta không trò chuyện thế nên em đã chắc chắn thế.” Nàng vẫn chăm chăm nhìn anh.

“Em cho là anh cũng đã tưởng tượng được khối thứ. Mà anh đã từng thuê thám tử tư rồi, chắc hẳn anh đã biết nhiều điều khác hơn những gì diễn ra trong suốt tuần rưỡi vừa rồi, nhưng hẳn còn vô thiên lủng chỗ cho trí tưởng tượng của anh tha hồ bùng phát, cũng giống như em giờ. Nếu không được kiểm chứng, em nghĩ trí tưởng tượng của hai ta sẽ sai lầm nghiêm trọng. Nhìn lại những gì mới trải qua, em thực lòng mong là thế.”

Ánh mắt anh trượt khỏi nàng, trước đó nàng đã kịp nhìn ra dấu hiệu gợn dữ và hối tiếc. “Claire...” Giọng anh lắm bả, vì anh lưỡng lự trong chốc lát, nàng vội cướp lời anh ngay.

“Xin anh, Logan, hãy bảo cho em biết em đã làm sai điều gì. Có phải là những lời em nói, hay chỉ tại... em không... làm cho anh thỏa mãn?”

Anh lập tức chú ý đến câu nói của nàng, nàng thấy nỗi sợ hiện hình trên khuôn mặt anh. “Không, ngàn lần không phải đâu cưng.” Anh lắc đầu rồi gượng cười hồi lỗi, xoa dịu lòng tự tôn của nàng. “Đó là lần tuyệt vời nhất mà anh...” Logan đột ngột ngừng ở đó rồi chuyển sang câu khác. “Chỉ cần biết là anh hết sức thỏa mãn thôi Claire. Đừng để cho trí tưởng tượng của em nghĩ khác.”

“Thế thì lý do nằm ở chỗ em nói rằng em yêu anh?” Lời nói dịu dàng nhưng nhanh gọn của nàng khéo léo lẩn vào cuộc trò chuyện.

Thật ngạc nhiên làm sao khi vẻ mặt Logan nhanh chóng chuyển thành u ám và khắc khổ. Claire không muốn đánh mất cơ hội này, nàng với tay đặt lên bàn tay anh đang nằm trên lưng ghế. Nàng buộc phải mặt đối mặt với anh.

“Em nghĩ em có quyền được nghe giải thích lý do vì sao anh nói anh không cần tình yêu cho đời sống vợ chồng của mình.”

Câu nói của nàng đánh bại vẻ lạnh lùng của anh, anh lúng túng quay đi trong khi lên tiếng, “Claire...”

“Nếu anh không yêu em, thế thì chắc sẽ rất dễ dàng nói ra vì sao lại không chứ. Mà em hy vọng lý do đó thực sự chính đáng, một lý do em có thể hiểu

và cô chấp nhận. Bởi vì không chỉ niềm hạnh phúc của em bị tác động mà của anh cũng thế. Cả Cody nữa.”

“Chuyện này lâu rồi,” anh lại lẩm bẩm.

Claire bóp nhẹ tay anh. “Em cũng đoán là thế,” nàng đồng tình, “nhưng em không muốn gánh hậu quả của câu chuyện cũ vốn chẳng có liên quan gì đến những gì em đã và sẽ làm trong tương lai. Anh nghĩ em không xứng đáng có cơ hội sao?”

Anh lẩm bẩm lần nữa và đột ngột kéo nàng từ mép bàn vào lòng anh như thể nàng chẳng lớn hơn Cody là bao. Một tay anh nắm tay nàng, tay còn lại đặt sau đầu nàng, kéo nàng đến gần hơn cho nụ hôn mãnh liệt.

Nàng nếm trái con giận và thịnh nộ trong anh, nhưng ngay tức khắc nụ hôn của anh trở nên dịu dàng, rồi làn môi mình trượt đi, anh ôm nàng sát người hơn trong vòng tay mạnh mẽ và vững chắc. Môi Claire chạm vào cổ anh, trán nàng tựa vào cằm anh.

Từng giây một trôi qua, nàng vẫn im lặng hoàn toàn, hy vọng anh sẽ nói ra, giải bày nỗi lòng sâu kín. Nàng có thể cảm nhận mỗi mâu thuẫn giằng xé trong anh, nhưng rồi lắng xuống dần, nàng lo sợ rằng anh đã quyết định không kể cho nàng nghe.

“Mẹ anh chính là một phần nguyên nhân,” cuối cùng anh nói. “Trông bà có vẻ mong manh yếu ớt, thực ra bà lại mạnh mẽ hơn cả những người đàn ông làm công việc lao động chân tay nặng nhọc. Cha anh yêu bà điên cuồng, nhưng hình như điều duy nhất bà yêu cha anh là tiền của ông.”

Claire nín thở trong khi lắng nghe anh.

“Bà ghét nông trại này, thế nên bà tìm cách sống ở thị trấn hoặc đi du lịch càng nhiều càng tốt. Khi cha anh quyết định rời xa bà, bà trả đũa bằng cách lôi kéo anh và Cliff, nhồi nhét vào đầu bọn anh những thứ vô nghĩa lý.”

“Bà chỉ muốn bọn anh căm ghét nơi này như bà, bà muốn bọn anh hùa về phe bà chống lại cha. Những việc bà làm không mấy may tác động đến anh, nhưng Cliff bé hơn anh nhiều nên bà có ảnh hưởng lớn lao đến nó. Với lại cha không quan tâm bà làm gì với ông cũng như với bọn anh, cho dù bao nhiêu lần bà phụ bạc ông bằng cách bảo bọn anh chống lại ông. Ông biết hết, nhưng ông quá yêu bà nên tất cả những gì ông làm chỉ là liên tiếp bào chữa cho hành động của bà.”

Anh ngừng lại một lúc như đang đắm chìm trong ký ức. Nếu anh không nói tiếp thì chừng đó cũng đủ cho nàng hiểu được nhiều điều. Giờ nàng hiểu vì sao anh cảnh báo nàng không được ngáng đường quan hệ giữa anh và Cody, không được làm thẳng bé căm ghét cuộc sống ở nông trại.

Nàng nhận ra bức thông điệp hết sức rõ ràng trong đó: Logan tin rằng chính tình yêu của cha anh dành cho mẹ anh đã khiến ông tuyệt vọng, khiến ông tổn thương vì bị lôi kéo, bị lợi dụng và bị phản bội, đó cũng là nguồn cơn của trạng thái hỗn loạn và bất hạnh.

“Bà đùa giỡn với những tình cảm ông dành cho bà,” anh nói, “hết lần này đến lần khác, giằng vò ông, kết tội ông không yêu bà, rồi khóc nghẹn khóc ngào mà không chịu ăn uống gì.”

Anh ngừng lại trong thoáng chốc rồi nói tiếp, “Anh thấy mừng vì ông đã sống lâu hơn bà. Ít ra bà không nắm quyền quyết định vận mệnh nơi này. Nếu bà có quyền, bà sẽ bán nông trại ngay khi có người hỏi mua. Bà chẳng hỏi đâu bận tâm đến nông trại này ngoài khoản lợi tức nó mang lại và những giếng dầu của nó. Cha anh không nguôi nỗi đau về bà và chết vì yêu bà. Ông không trụ nổi hai năm sau khi bà chết do tai nạn... khi qua đường ở San Antonio.”

Anh cười lặng lẽ, nụ cười nghe buồn thảm và cay đắng. “Chuyện trớ trêu không em?”

Những ngón tay Claire lơ đãng nghịch một chiếc cúc áo anh trong khi nàng chăm chú nghe lấy từng từ trong lời của anh, nhưng giờ thì nàng duỗi lỏng bàn tay trên ngực anh. “Em rất tiếc, Logan. Lớn lên trong cảnh đó thực sự chẳng lấy gì làm dễ dàng.”

Nàng ngược đầu nhìn mặt anh. “Em vui vì anh đã kể cho em nghe. Nhưng vẫn có điều em muốn biết.”

Logan giờ tay chạm khẽ lưng mấy đốt ngón tay mình trên má nàng. “Anh nghĩ anh có thể đoán được,” anh nói rồi mỉm cười.

Claire thấy những ký ức buồn đau vẫn chệnh chao trong mắt anh, bỗng nhiên nàng hiểu ra toàn bộ câu chuyện về cha mẹ anh còn tồi tệ hơn những gì anh đã kể, nhưng nàng có thể chắc chắn rằng khi kể cho nàng nghe nhiều đến mức có thể, anh đã ngoài ngoài được phần nào.

Nàng dịu dàng cười đáp lại anh. “Được thôi, để xem anh đoán có giỏi không nhé?”

Anh nói ngay. “Em muốn biết liệu anh có cho em cơ hội được là chính em, liệu em có phải trả giá cho lỗi lầm của mẹ anh. Và của cha anh nữa.”

Claire hơi ngửa người lui một chút, thăm dò cặp mắt sẫm của anh lần từng sắc thái buồn đau trong anh trước khi xác nhận lời anh đoán.

“Em không dám mong anh ngay lập tức tin tưởng em,” nàng nói, “em cũng không dám mong anh buộc mình dành cho em chút cảm xúc nào đó mà anh không có. Em chỉ không muốn anh chối từ cảm xúc của mình, hay không để nó bộc lộ. Đây là nếu anh có cảm xúc đó.”

Nàng nói thêm câu cuối cùng đó để bảo vệ lòng kiêu hãnh của mình, dù nàng không hiểu vì đâu phải làm thế. Việc anh thực lòng không yêu nàng có lẽ sẽ khiến niềm kiêu hãnh của nàng bị tổn thương hơn nhiều so với thực tế anh chỉ đơn giản từ chối yêu nàng.

Những ngón tay chai sần của Logan nhẹ nhàng vuốt ve má nàng. “Nếu hử? Anh nghĩ em biết nhiều hơn thế chứ, Claire?”

Giờ anh đã lại cười với nàng nụ cười bình thân và quyến rũ, nụ cười khiến anh đẹp quên sầu. Ngay lập tức Claire biết Logan đã gỡ bỏ những nỗi niềm riêng, cả hai đã cùng nhau tháo gỡ. Lối suy nghĩ thông thường mách bảo nàng rằng nàng đã yêu anh khôn xiết, không muốn bỏ qua cơ hội đẩy niềm hy vọng của mình lên cao trước những gì sắp diễn ra.

Giờ còn quá sớm để có thể tin chắc nàng vừa nghe được dấu hiệu về điều sắp đến. Hoặc về điều anh sắp thú nhận, dù tim nàng rộn ràng mong đợi.

“Không, đây không hẳn là điều em định diễn tả khi nói ‘Nếu’,” nàng đánh bạo đến suýt ngừng thở, “có phải đó là điều anh ám chỉ khi nói ‘Nếu’ không?”

Nụ cười của anh thoáng rộng. “Nếu gì cơ, Claire? Nếu anh có cảm xúc đó? Em không nhớ hẳn rồi, cưng ơi, anh không biết em lại quên những gì diễn ra mấy ngày qua đấy.”

Claire nhướn mày. “Còn lâu em mới dám thế,” nàng vờ vịt, cố đẹp đi điệu cười khúc khích sắp bật ra khi nàng cảm thấy tim mình đang đập dào dạt niềm hy vọng mãnh liệt.

“Được rồi,” anh nói. “Anh sắp nuông chiều vợ mình quá rồi. Những ngày vừa qua chẳng liên quan gì đến việc ‘Nếu anh có cảm xúc gì sất. Chủ yếu là vì cảm xúc của anh đã sờ sờ ra đó rồi. Mà anh biết nó hiện hữu từ lâu rồi cơ, ngay từ ngày đầu tiên khi em đứng ở hành lang phòng khách giương mắt nhìn anh như một cô mèo cái ấy. Em gần như cáu kỉnh khi bảo anh Cody không phải mới một tuần hay một tháng tuổi, rồi là một đứa trẻ biết điều, trước giờ chỉ sống với một người mà nó coi là mẹ. Em chết thêm được gọi anh là thứ quái vật xấu xa bỉ ổi nhất quả đất và bởi vì quá yêu thằng bé, em lo sợ rằng anh sẽ không đối xử tử tế với nó. Đây là khi nó sống dậy trong anh - cho dù anh đã cố phũ phàng nó.”

Claire cảm thấy mình ngượng chín đỏ từ đầu cho đến chân. “Nó?”

Logan ngửa đầu lui như thể nàng khiến cho anh kiệt sức. “Xin em, em yêu”. Đầu tiên là ‘Nếu’, giờ thì là ‘Nó’. Ta chỉ cần đơn giản gọi nó là ‘tình yêu’. Anh ngắc đầu dậy và kéo nàng lại gần. “Anh yêu em, Claire. Anh không thể chịu đựng hơn nữa nếu cứ phải tiếp tục như tuần qua, thế nên có lẽ giờ chúng ta chỉ nên nói ra và thể hiện cho nhau thấy suốt đêm nay.”

Claire đặt lòng bàn tay lên gò má xương xương của anh, rồi dịu dàng, ngọt ngào hôn anh, những xúc cảm cuộn xoáy khiến mắt nàng nhử nhối. Nàng chỉ kịp tách ra nói ba từ “Em yêu anh” trước khi tiếp tục hôn anh.

Khoảng khắc ngắn ngủi giữa những cái hôn, Logan thì thầm câu “Claire, anh yêu em” ít nhất hai lần.

Và rồi anh bế nàng, đẩy chiếc ghế tựa lui sau để đứng dậy. Trong khi anh bế nàng về phòng ngủ cuối nhà, họ quấn quýt hôn nhau, tắt đèn rồi lại đắm chìm trong vòng hôn cuồng nhiệt.

Trái tim Claire vẫn đập thành nhịp lạ lẫm, nhưng những nỗi bận tâm trong nàng về cuộc hôn nhân đột ngột lần tương lai của họ đã tan chảy với từng lời và cử chỉ yêu đương dịu ngọt.

Sau khi đã dâng hiến tình yêu cho nhau, họ nằm cạnh nhau trong ánh đèn nhạt nhòa Logan vừa bật và cùng hàn huyên. Cuối cùng cuộc chuyện trò vợ vẫn đến quãng lời mời đến chơi sáng hôm sau của Kiki.

Logan mỉm cười khi nàng kể cho anh nghe, rồi anh toe toét buồn cười, “Đời nào giữa thanh thiên bạch nhật anh lại để cho Kiki Lynch dạy vợ của anh cười ngựa chứ.”

Nghe thế Claire cười vang. Nàng biết anh hoàn toàn đúng. “Cô ấy bảo rằng em cần học cười ngựa ‘kiểu thanh lịch của quý cô’. Nhưng rồi cô ấy lại gọi em là Carla. Em biết cô ấy vẫn còn hơi oán hờn em. Em hy vọng là có thể báo cho cô ấy hay anh sẽ đưa em đi cười ngựa sáng mai, thế là thoát khỏi cô ấy, vẫn lịch sự chán. Nhưng dù sao đi nữa, hôm nay Kiki cũng đã rất tốt bụng khi giúp em chọn mua quần áo mũ nã. Em không muốn làm cô ấy buồn hay bực bội.”

Logan tựa đầu trên khuỷu tay, vờ vịt nhìn nàng nghi ngại. “Đây có phải là lý do khiến chúng ta sớm nói chuyện lại với nhau không? Vì em muốn anh giúp em thoát khỏi Kiki vào sáng mai?”

Claire tròn tròn mắt. “Chao ôi, liệu đêm nay em có phải thể hiện tấm lòng chân thành của em thêm lần nữa không?”

Logan cười rạn rờ nhìn nàng rồi nghiêng người xuống. “Anh vẫn hy vọng là có, cưng ạ,” giọng anh khàn đục. “và rồi lại thêm lần sau đó nữa kìa,” anh nói thêm khi môi anh xâm chiếm môi nàng.

Trong thoáng chốc không còn gì khác ngoài những thanh âm và cử chỉ dịu dàng của một người đàn ông và một người phụ nữ vừa nhận ra nhau và đắm say nhau.

Một người đàn ông và một người phụ nữ sớm nhiệt thành dâng hiến cho nhau và yêu thương nhau tận cùng tận độ, chung tay vun đắp cho cuộc hôn nhân và đời sống của chính họ. Cuộc hôn nhân và cuộc sống họ dựng xây và sẽ chia, không chỉ cùng nhau và cùng đứa trẻ ngoan ngoãn họ đang nuôi dạy mà cả những đứa trẻ sắp đến với họ trong tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Tình Yêu Lên Tiếng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

